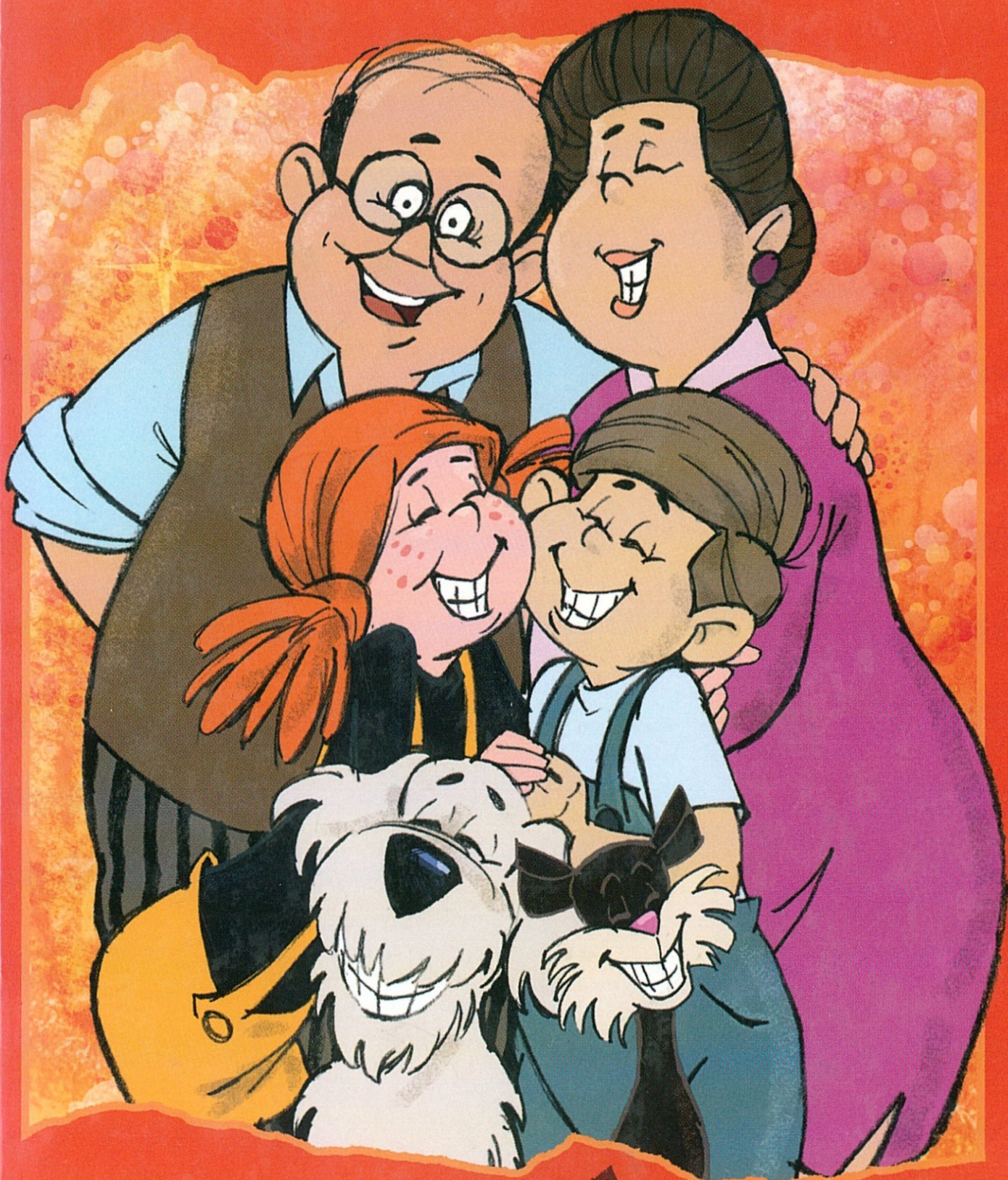

A Mézga család

A Mézga család

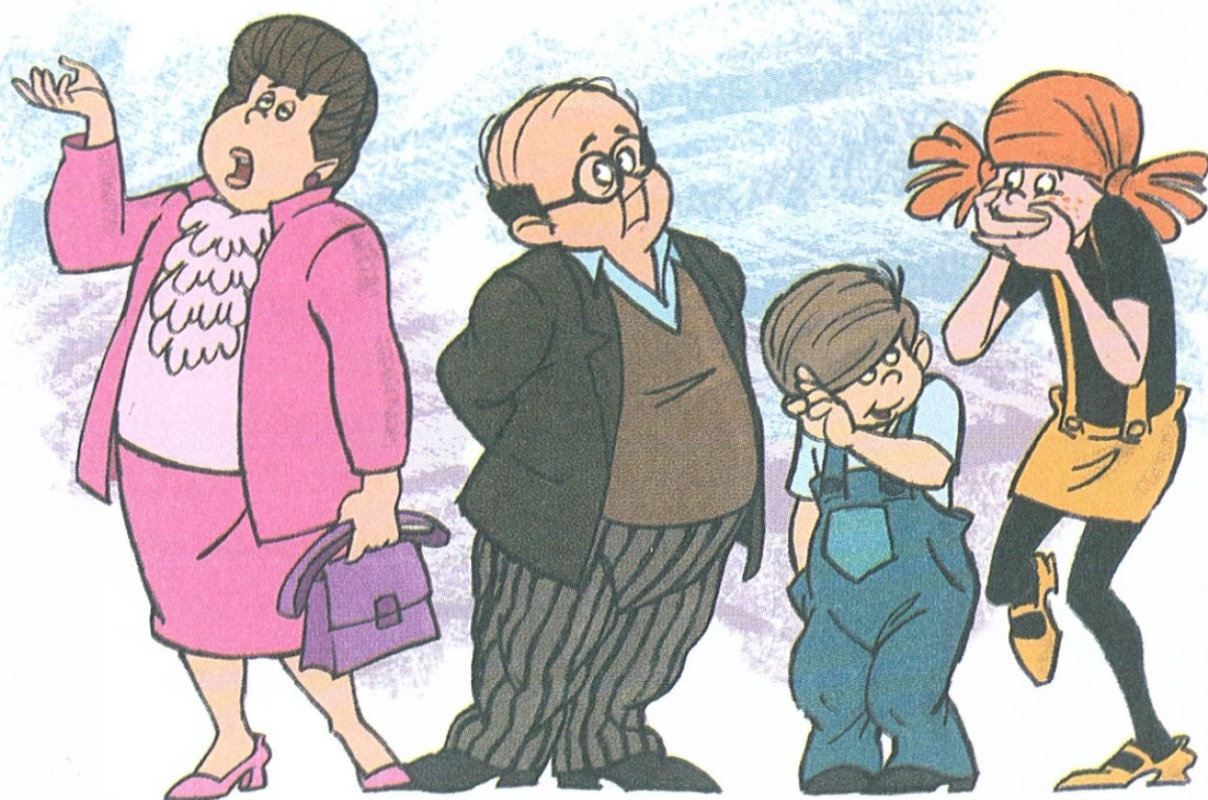
Móra

A Mézga család

KÉPERNYŐKÉPES KRÓNIKA

ROMHÁNYI JÓZSEF és NEPP JÓZSEF
nyomán írta RIGÓ BÉLA

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

Illusztrálta

TERNOVSZKY BÉLA
CSÁKOVICS LAJOS
WEIGERT MIKLÓS

Szöveg © Rigó Béla, 2003
© Móra Könyvkiadó, 2003

TARTALOM

<i>Mézga induló</i>	5
Távszerviz	11
Motor(tor)túra	30
Láthatatlanok	44
Agygyanta	63
Góliátfólia	80
Időkibővítő	95
Imbolygó	119
 <i>Levél az Olvasóhoz</i>	 137

MÉZGA INDULÓ

Néha légy bolond
Egy kicsikét!
Elrepül úgy a szürke gond,
Derül az ég.
Van abban valami báj,
Hogyha kacag a máj.
Szárnyal a kedv,
Mint a kacsamadár!

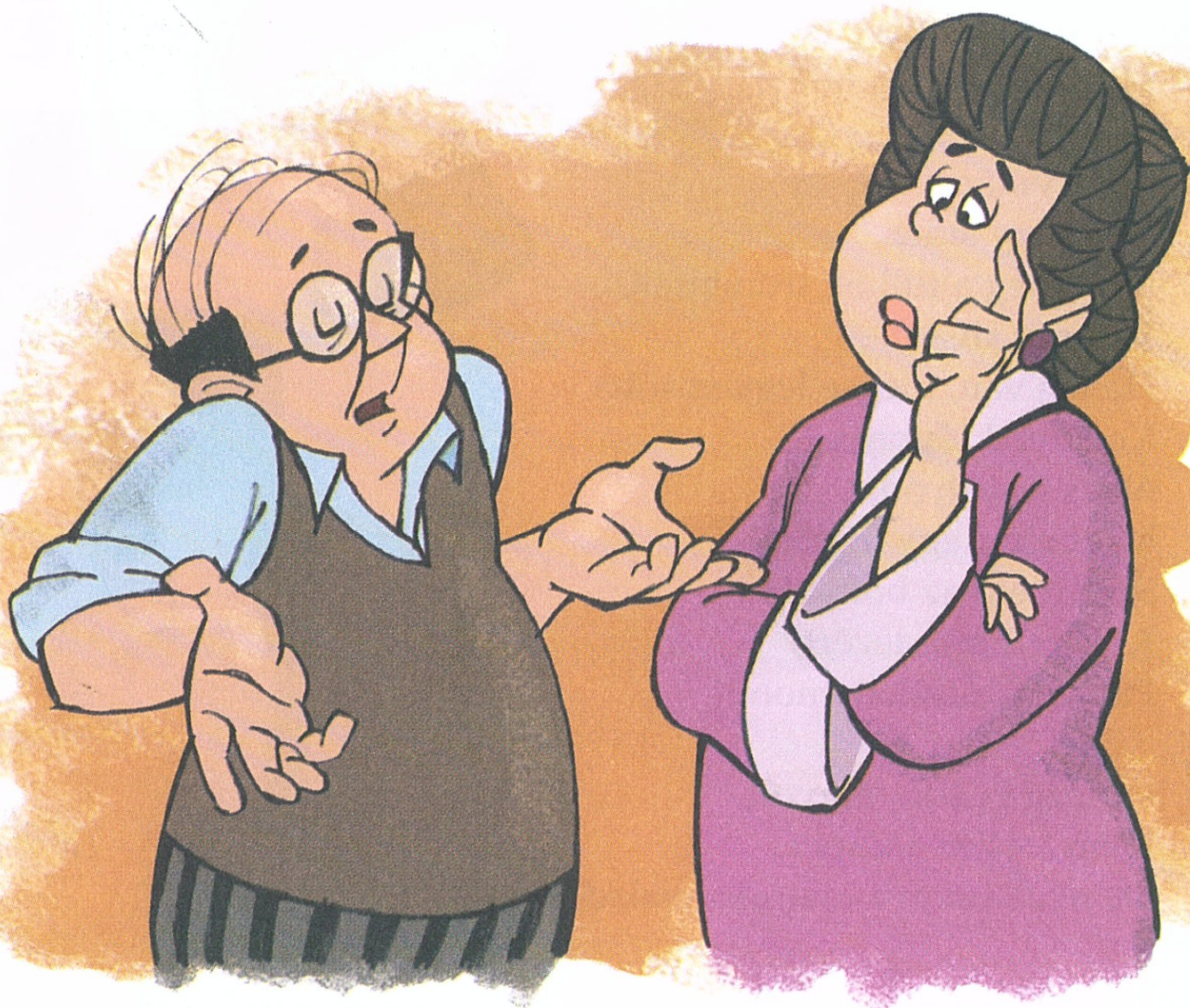
Légy vidám, vagány,
Akár egy srác!
Fújd meg a tülköt, trombitálj,
Valamit játssz!
Ha baj van, mégse legyen soha
Kedélyed lőporos,
Ne is figyelj oda,
Mit mond egy főokos!
Szerintem az bolond,
Ki téged mindezért,
Paprikajancsinak mond!

– Mézga Géza vagyok,
Nem lopom a napot,
De nyakamon a csacsika család.

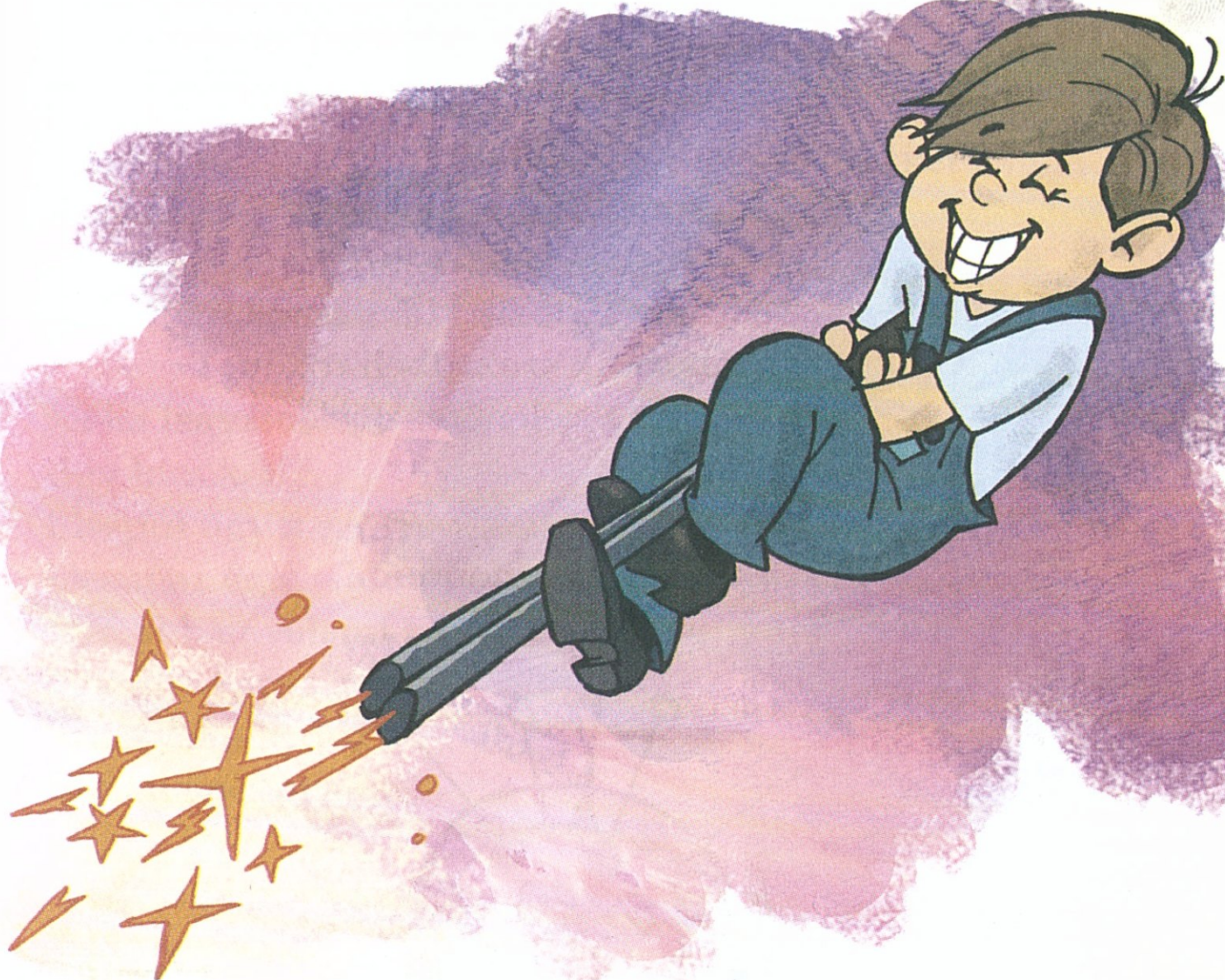

Elég nagy a rakás,
De kicsi a lakás,
És nem forgatja mesekacsaláb.
Van itt nálunk hajcihő,
Kitűnő hangulat,
Olyan, mint a vadnyugat,
Zenebona, ricsaj...
Papa, mama, gyerekek,
Csupa szép szeretet...
Egy se nyafog, kesereg,
Tréfa csupán a baj.

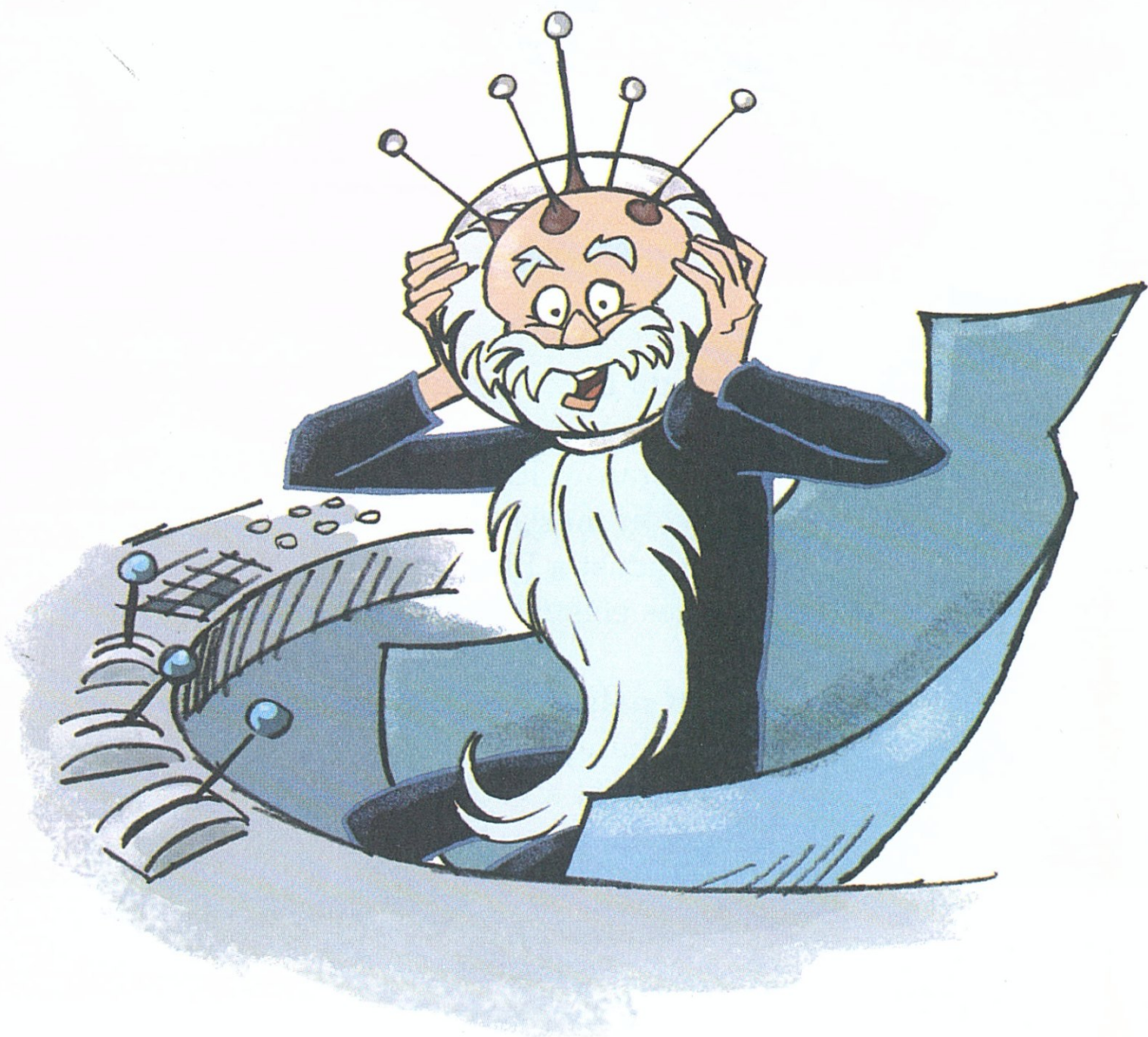
– Kriszta tiszta gyagya,
Mert vizes az agya!
– Bemutatom lüke Aladárt!
– Folyton marja, böki,
Mint Cicust a Blöki.
Itt nincs elásva még a csatabárd!

Van itt nálunk hajcihő,
Kitűnő hangulat,
Olyan, mint a vadnyugat,
Zenebona, ricsaj...

Papa, mama, gyerekek,
Csupa szép szeretet...
Egy se nyafog, kesereg,
Tréfa csupán a baj.

- A családhoz tartozik köbükunokai fokon
Egy harmincadik századbeli rokon...
- MZ/X, MZ/X, jelentkezz, jelentkezz!
- Kapcs ford!
- Mit mond?
- Egy forintért megmondom!

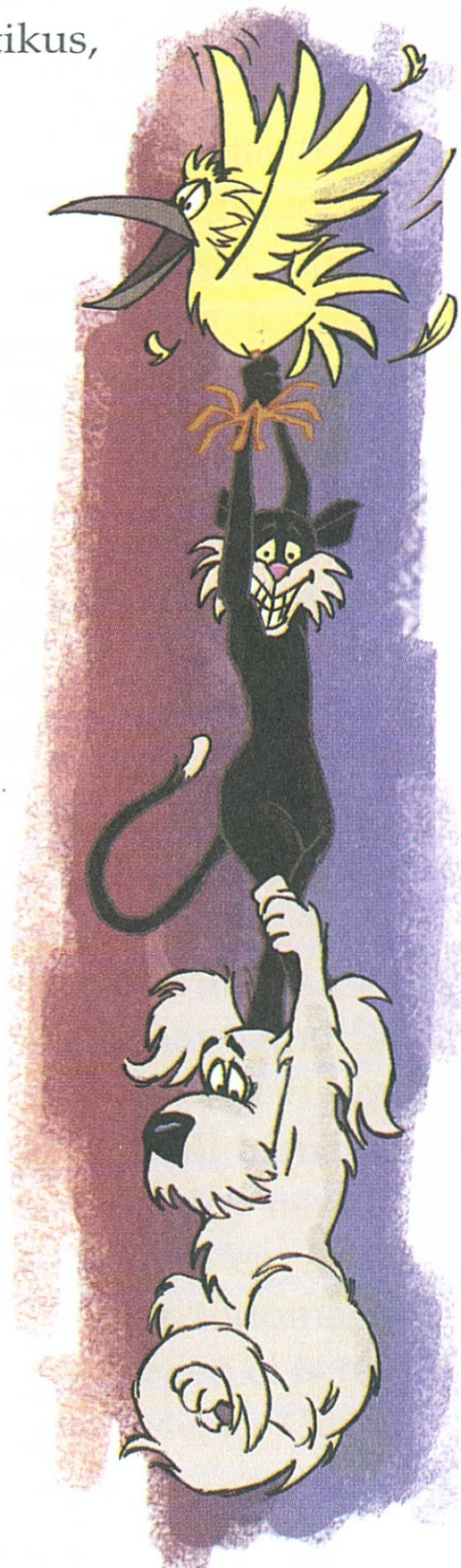

– Elfelejttem ó'kor-ó'kor,
Nem tudhat még újmagyarul ez az atomókor...
Szerencse, hogy beszélhetek így a vén szüléssel
A gondolatátvivő kézi készülékkel.
– Kapcsolatunk titkos is és misztikus,
Kicsit utópisztikus...

Néha légy bolond
Egy kicsikét!
Elrepül úgy a szürke gond,
Derül az ég.
Van abban valami báj,
Hogyha kacag a máj.
Szárnyal a kedv,
Mint a kacsamadár!

Légy vidám, vagány,
Akár egy srác!
Fújd meg a tülköt, trombitálj,
Valamit játssz!
Ha baj van, mégse legyen soha
Kedélyed lőporos,
Ne is figyelj oda,
Mit mond egy főokos!
Szerintem az bolond,
Ki annak mond,
Ki téged lenéz,
Ki téged bohócnak mond!

TÁVSZERVIZ

Egyszer volt, hol nem volt, még az Óperenciás tengeren is túl, de a vasfüggönyön innen, volt egyszer egy Mézga család. Ott laktak a Kökörcsin utcában, valahol Európában, nevezetesen Budapesten, ama legendás hatvanas-hetvenes évek táján. Szerencsénkre, tegyük hozzá, különben most másokról mesélhetnénk ebben a könyvben.

Minden úgy kezdődött, hogy Mézgáék éppen vacsoráztak. Szerettek vacsorázni. Az igazság kedvéért megjegyezzük, hogy reggelizni, ebédelni is szerettek volna, de hát mifelénk akkoriban is az a módi járta, hogy reggel mindenki siet bekapni valamit, délben ott ebédel, ahol tud, ami pedig az egyéb kis alkalmi eszegetéseket illeti, azzal senki sem törődik ebben a nagy rohanásban.

Így aztán Mézgáné, született Rezovits Paula sosem tudja, hogy mitől hízik. Hitvesét, Gézát már nem is érdekli, hogy mitől hízik. Az örökmozgó Aladárt viszont éppen hogy nagyon is érdekli, mikor, mitől hízhatna. Csak Kriszta, a bájosan idegesítő kamasz lány nem hízik, mivelhogy évek óta koplal, amit jóanyja egyre növekvő aggodalommal és irigységgel vesz tudomásul.

Amíg ezt elmeséltük róluk, ők már szépen el is tűntek mindent az asztalukról. Ilyenkor Mézga Géza a

családi hagyományok által előírt szertartásos mozdulattal megtörli száját és hálásan elrebegi:

– Csodálatosat főztél, Paula!

– Megint híztam egy mázsát! – licitál apjára Kriszta. Rendszerint vesztére. Jóanyja rögtön lecsap rá:

– Akkor emeld fel szépen a feneked, és segíts!

A hölgyek tehát leszedik az asztalt. Aladárt célszerű távol tartani a konyhától, mert felettébb hajlamos a technikai újításokra. Jobb híján most is egy biológiai kísérletbe bonyolódik. A család Blöki névre hallgató kutyáját akarja megmenteni a hajdani tengerészek rettegett betegségétől, a C-vitaminhiány okozta skorbuttól, ezért a gyanútlanul mohó állat szájába egy erős paprikát dug. Blöki lángoló torokkal, nyüszítve menekül megszokott búvóhelyére, a sezlon alá. Aladár aggodalmasan csóválja a fejét:

– Hogy fog ez megbirkózni egy betörővel?

Válaszra nincs idő, mert máris itt a szokásos esti szertartás következő jelenete. Mézga Géza elfoglalja helyét fotelében, és kipróbálja tekintélyét:

– Kérem a papucsomat!

Mivel elsőre senki sem ugrik, a ház ura segíteni próbál:

– ...Ott van a sezlon alatt!

Aladár szolgálatkészzen támogatja az atyai óhajt:

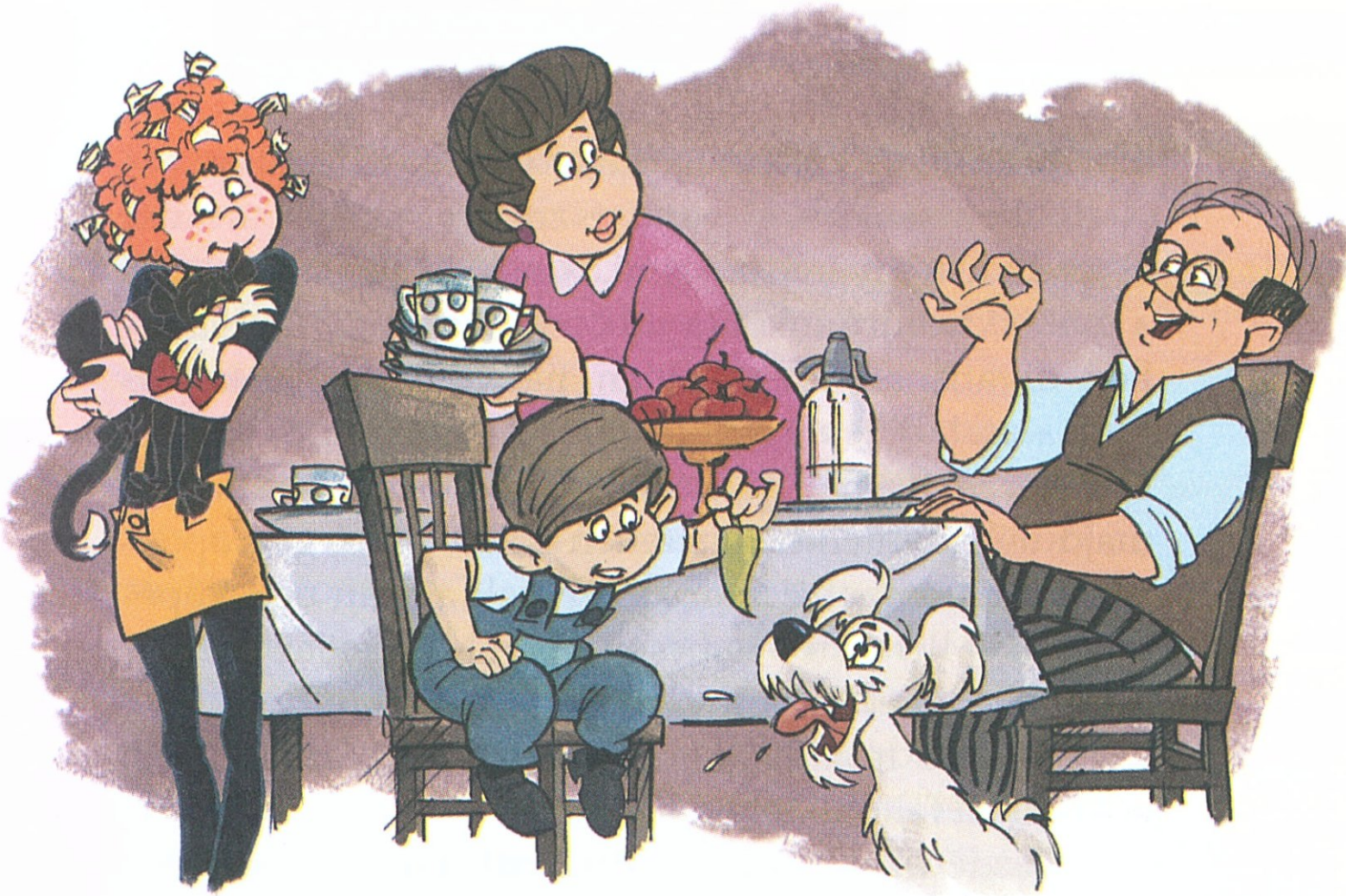
– A papa a papucsát kéri!

Kriszta pedig készségesen továbbítja az információt édesanyjának:

– Add már oda neki...!

Paula asszony férje kívánságait már automatikusan

engedi el füle mellett, de leánykájának közbenjárását kénytelen meghallani, így hát gyorsan pontot tesz az ügy végére:

– Ott van a sezlon alatt, Géza!

A kör bezárult, Mézga Géza nyögve mászik be a sezlon alá, ahol rövid, ám heves közelharcba kerül Blökivel, aki éppen papucsot rágcsál paprika ellen. A győztesen megtért családfő ezután megszokott újságját követeli. Hiába! A lap időközben – gondosan csíkokra szabdalva – Kriszta hajbodorításának hasznos kellékévé lényegült. Az esetet értékelő apai dörgedelmet a leleményes leány éppen annak a magnónak bömböltezésével hatástalanítja, melyet apjától kapott a születésnapjára. Szegény túlharsogott Gézánk a visszaszerzett pa-

pírcsíkokból füldugókat sodor, így próbálja átvészelni az esti krimi kezdetéig hátralevő nehéz időszakot.

Közben senki sem veszi észre, hogy titokban már elkezdődött egy másik krimi. Aladár kihasználja, hogy a családi háború leköti a többiek figyelmét. Lopva a – kor divatjának megfelelően nagyméretű, kisképernyős – családi tévékészülék háta mögé oson. Szentségtörő kézzel leemeli az elektronikus házioltár hátlapját, majd néhány nélkülözhetetlen alkatrészsel gyarapodva eltűnik a szobájában, amelynek ajtaján egy koponya és két keresztbe tett csont figyelmezteti az oda bemerészkedőket a rájuk váró veszedelmekre.

Amikor a feszültség már-már elviselhetetlenné fokozódik, a falióra hetet kakukkol.

– Kezdődik! – rohan be Paula diadalmasan a konyhából.

Géza megerősödve érezvén hadállásait, gyorsan kapcsolja Kriszta lármadobozát, bevágja Aladár nyitott szobaajtáját, csendet parancsol a kakukkos órának, sőt azt is megkockáztatja, hogy határozottan kijelentse:

– Majd én megmutatom! – Óvatosan hozzáteszi: – A rézangyalát!

Közben Paula megnyomja a kapcsológombot, és elkezdődik – vagy inkább folytatódik – a családi krimi. Egy nevezetes bűnügyi filmsorozatot nézett akkoriban az egész ország. Kezdeté előtt kísértetiesen elnéptelenedtek az utcák. Csupán itt-ott lehetett hallani az autók szirénázását, mivelhogy a mentősök, rendőrök és tűzoltók is igyekeztek minél gyorsabban képernyő elé kerülni. Amikor végre felhangzott a jól ismert szignál, nézők milliói borzongtak bele. Mézgaéokra azonban ezúttal korábban jött rá a borzongás. Döbbenet vették észre, hogy az esti műsor kezdetét konferáló bemondónak két feje van.

Paula először telefont ragad, de a szerviz foglaltat jelez. Már a szerelők is a képernyő előtt ülnek. A kudarcától még ingerültebben rohan a készülékhez. Tekergetni kezdi annak összes kézre eső és rejtett gombját. A képernyő hol elsötétedik, hol kivilágosodik, a kétfejű bemondó pedig vibráló arccal recsegi mondanóját a kedves nézőknek:

– ...Híreink után az ismert bűnügyi...

– Géza, tőled még ez a készülék is megőrül! – ripakodik rá szemrehányóan karosszékeben lapító férjére Paula. – Mi ez?!

Géza rosszat sejt. Először megpróbál kitérni a prob-

léma elől. Nincs itt semmi ok, amiért be kellene avatkozni az események természetes menetébe.

– Ez egy új bemondó, drágám! Ennek ilyen uborkafeje van.

– Jó, jó! De miért kettő? – háborog tovább Paula, majd elhangzik a szokásos parancs: – Géza, csinálj már valamit!

Géza lehajtott fejjel, halált megvető elszántsággal megindul a készülék ellen. Először nyomkod és tekerget, mint tette azt előbb hitvese is. Az eredménytelenségtől egyre ingerültebb Paulának közben eszébe jut, hogy a hasonló katasztrófák elhárítására kihívott tévészerelők rendszerint leveszik a készülék hátlapját, és ott különféle drótokat húzigálnak.

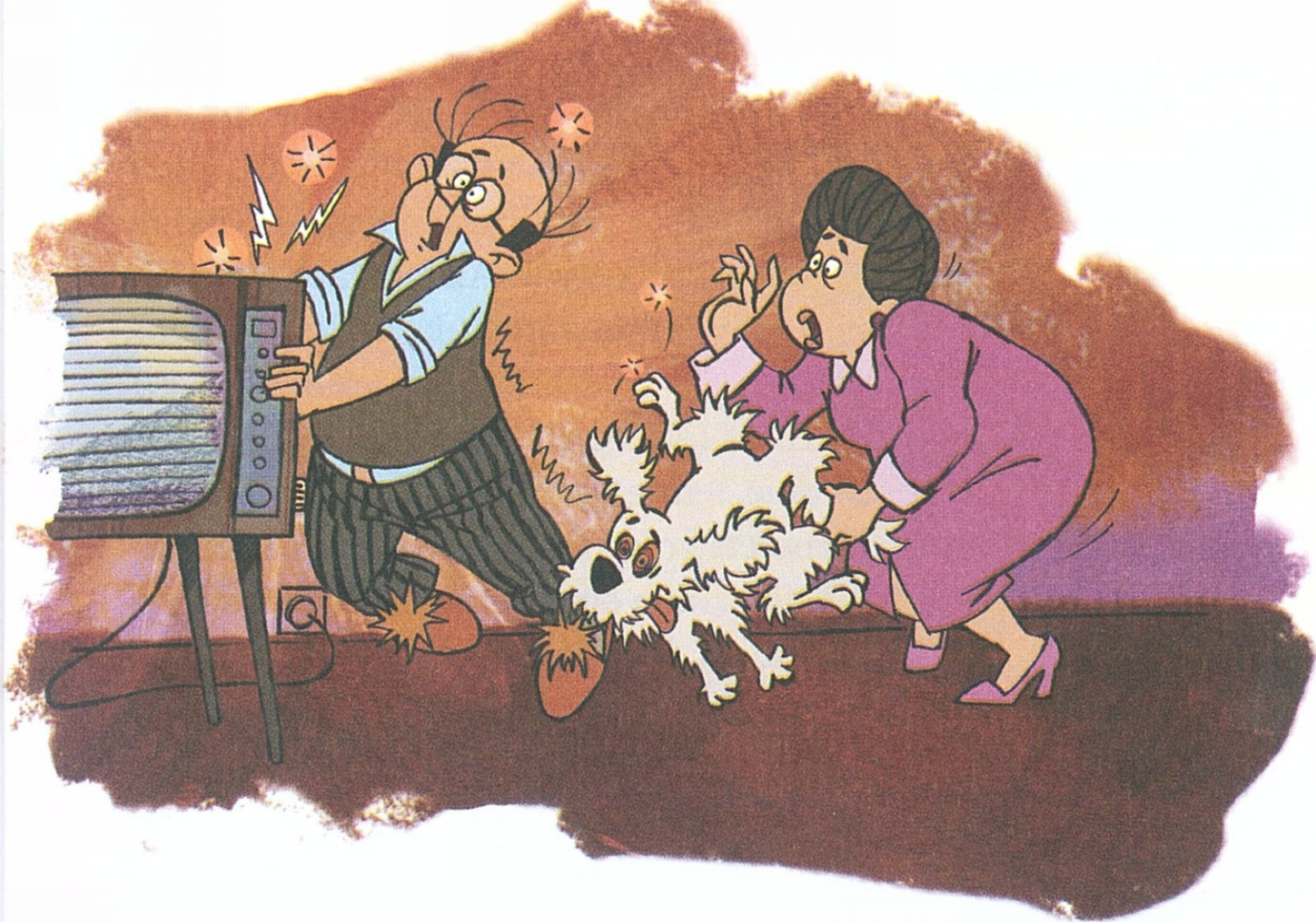
– De Paula! Itt legalább kétszáz olyan valami van, amit húzigálni lehet! – siránkozik Géza. – Melyikkel kezdjem?

– Nekem teljesen mindegy! – jelenti ki nagyvonalúan Paula. – Csak húzigálj már végre, mert kezdődik a krimi!

És Géza húzigál. Először Kriszta figyel fel az eredményre:

– Állati! – És ebben nincs semmi tiszteletlenség. Sőt! Kriszta éppen hogy elismerését fejezi ki, atyja milyen eredeti stílusú rángótáncot jár egyik kezével a készülékbe kapaszkodva. Blökinék azonban más ízlése lehet, mert csattogó fogakkal rohan elő a szelon alól. Ám amikor belekap Géza bokájába, rögtön átveszi gazdája különös táncritmusát. Mézga Géza eközben popsztárokat lepipálva sikoltozik:

– Húzd ki! Mama! Húzd ki!

Paulát már nagyon idegesíti ez a – mostani rendkívüli helyzetükhöz egyáltalán nem illő – komolytalanság, ezért sürgősen akcióba lép. Géza rémülten ordít:

– Nem a kutyát! A konnektort!

Persze Paula sosem hallgat Gézára. Így aztán hamarosan – a vinnyogva rángatózó Blökibe kapaszkodva – ő is beszáll a vitustáncba. Fülhallgatójától leárnyékolva Kriszta semmit sem hall a segélykiáltásokból, így hát lelkesen tapsolva követi a családi attrakciót. Szerencsére a lárma Aladárt is kicsalogatja barlangjából. Szakértői pillantással fölméri a helyzetet, és kellő munkavédelmi kioktatásban részesítvén őseit, kihúzza a konnektorból a zsinórt. Ezzel vége a mulatságnak.

– Géza! Vidd ki azonnal! – mutogat Paula sírva a „rázós” kutyára.

– Nyugi! Blöki már nem ráz – csitítja anyját Aladár.

– Majd veszek egy gumikutyát! Az legalább veszélytelen – jegyzi meg fanyar ábrázattal Géza, de Paulának nincs kedve tréfálni.

– Kihez mentem én feleségül? – teszi fel örökös kérdését. Ha több ideje lenne, most azt is felsorolná, ki mindenkihez mehetett volna még Gézán kívül. Leginkább Hufnágel Pistit szokta emlegetni, akit olyan könynyelműen kikoszarozott hajdanán. Most azonban idő hiányában gyorsan rátér a lényegre: – Milyen férfi az olyan, aki még egy rongyos televíziót sem tud megjavítani?!

– Paula! Amikor mi egybekeltünk, akkor még nem találták fel a televíziót...

A Paula korára tett sanda célzás máskor tartós patáliába torkollna, ám vészhelyzetben az életösztönök diktálnak. A krimi elkezdődött, így a Mézga család – a kor szokásait követve – sietve átvonul Máris szomszédhoz, hogy ott tekintse meg a kihagyhatatlan aznapi folytatást. Csupán Aladár marad ki az expedícióból. Mégsem vihetik magukkal egy tizennégy éven felülieknek szánt műsorra.

Doktor Máris feltételes reflexei a csöngetésre hangos morgással reagálnak. Ám ajtónyitás után a tőle telhető legbűbájosabb mosollyal szokta üdvözölni szomszédait.

– Mi járatban vannak, kedves Mézgáék?

– Ó, Máris úr, képzelje, a férjem tönkretette a té-

vénket! – bájolog Paula. – Ugye, megnézhetjük magánál a krimit?

– Éppen kérni szerettem volna magukat erre... – feleli kriminális mosollyal Máris. Azzal nekilát begyömöszölni az újonnan érkezőket a már egybegyűltek közé. Paula és Kriszta eltűnnek a tömegben, Géza hely hiányában megkönnyebbülten hazaballag. Már-már újra elterpeszkedne a karosszékében, amikor gyanús hangokat hall kiszűrődni Aladár szobájából.

– Te meg mit csinálsz itt? Hé!?

Aladár egy fintorral és egy vállmozdulattal jelzi, hogy tessék körülnézni. Közben elmélyülten szerelget egy mindenféle szerkentyűkből összebarakcsolt készüléket. Az alkatrészek között Géza megdöbbenve fedezi fel saját lecsupaszított eser-

nyőjét, sőt a nyakkendőűjét is. Ám hiába reklamál. Aladár fontosabb dolgokkal van elfoglalva.

– Halló, halló! Itt Mészga rádió Budapest, a 6856 ezredmilliméteres hullámhosszon... Átalakítottam adó-vevő készülékké – magyarázza közben –, így ad és így vesz... – kapcsolgatja a vasalóból készült adás-váltót.

– Te! Ha elrontottad a rádiót, egy évig nem kapsz zsebpénzt!

– Miért? Eddig kaptam?

Amíg Mészga Géza megfelelő pedagógiai érveket keres, Aladár tovább próbálkozik az éterben. A hangminőség ugyan nem éppen optimális, a készülék recseg, sőt még vonyít is, amikor Géza rálép Blöki farkára, merthogy a családi eb szolgáltatja Aladár apparátusához a földelést. Géza egy idő után úgy érzi, hogy ebből elég! Egy Nagy Sándor-i mozdulattal rávág a rádióra. És ezzel véget ér a Mészga család életének földhözragadt korszaka. Innentől kezdődnek a csodák.

Az atyai csapás után megszűnik a recsegés, és az űrből egy különös hangot lehet hallani.

– Itt MZ/X, szinuszos gamma. Mészga rád jel kezd!

– Mi ez? – sandít fiára tanácstalanul Géza.

– Minket hívnak? – vonogatja vállát Aladár, és újra megüzeni az éterbe, hogy a Mészga rádió kész bárkivel felvenni a kapcsolatot.

– Itt MZ/X harm száz köb ük unk.

– Mit gagyog ez? – mérgelődik Géza. – Hé, maga ott! Beszéljen magyarul!

– Új magy besz. Kib ford ó!

Ettől egyáltalán nem lettek okosabbak. Aladár már tekerné is a keresőt, hogy tovább kutasson az éterben, amikor megszólal egy géphang.

– MZ/X újmagyarul beszél. Én kibernetikusan ómagyarra fordítom...

Mialatt apa és fia gyanakodva néznek egymásra, melyikük eszelte ki ezt a tréfát, a géphang elmagyarázza, hogy MZ/X az ő XXX. században élő leszármazottjuk. Egészen pontosan Mészga Géza köbükunokája, ami 4x4x4, vagyis 64 generációnak felel meg. Jelenleg a rákosszentmihályi toronyvárosban lakik, tanulószobájában éppen érettségi vizsgájára készül. Az atomókor történelmét tanulmányozva jutott arra az ötletre, hogy felvegye velük a kapcsolatot.

– Tehát még suliba jársz, Öcsi? – barátkozik ivadékaival Géza. – Hány éves vagy? – teszi hozzá, mert régóta gyanítja, hogy az iskolát nálunk örök időig fogják reformálni.

– Öt a köbön, vagyis százhuszonöt éves – magyarázza a kibernetikus tolmácsgép. – Elvégezte a kötelező nyolcvan év általános iskolát, most pedig a negyvenedik középiskolai osztály befejezésével leérettségizik.

Aladár, aki eddig mindig a jövőbe vágyott, most szentül elhatározza, hogy sohase találja fel az időgépet. Géza viszont arra gondol, hogy egy kis jó példa igencsak ráférne az ő gyerekeire, rögtön meg is kérdi szorgalmas leszármazottját, nem akarna-e velük személyesen találkozni.

– Ak nyav – hárítja el udvariasan a címzett a meghívást, és Mészga meghatottan ismeri fel a távoli jövő-

ből hozzá intézett mondatban saját családjának jellegzetes stílusát. Rohamosan növekvő bizalma arra ösztökéli, hogy megossza MZ/X-szel pillanatnyilag legégetőbb problémáját is: mit csináljanak ezzel az átkozott tévével?

– Meg ker lex – hümmög Köbüki, és valóban igen gyorsan megleli kibernetikus lexikonában, miféle fém-kaszni szögezte ülógumóikra esténként az atomókor primitív családait. Persze Gézáék tévéjével legfeljebb egy szakképzett régész tudna megbirkózni, viszont MZ/X gond nélkül összerak nekik egy másik kettyerét, ha a mostani kasznijuk adatait pontosan betáplálhatja univerzális rekonstrukciós készülékébe.

Köbüki először gondolatátvitellel kísérletezik, Gézának azonban semmilyen gondolata sem támad saját tévéjének működésével kapcsolatban. Szerencsére egy fiókból előkerül a kapcsolási rajz, ezt kell az ablakhoz tartani, hogy MZ/X egy sugárnyalábbal le tudja tapogatni. Az egész művelet csak egy pillanat, de sajnos, ennyi elég ahhoz, hogy bekerüljön a képbe egy kóbor légy, amely éppen akkor a két ablak között csapong.

Az ultralézer szuperszubjektívvel eljuttatott rajzot Köbüki közben belehelyezi az ő hipernovó-konstruktorébe. Hamarosan kész is a rozoga Videoton-kaszni és a kóbor légy egyesített paramétereiből összekombinált új készülék, amely rögtön életveszélyesen kezd ide-oda röpködni MZ/X tanulószobájában, amíg a házigazda mágnescsapdájával el nem kapja:

– Hülye madarakat röpködtettek ti ott a XX. század-

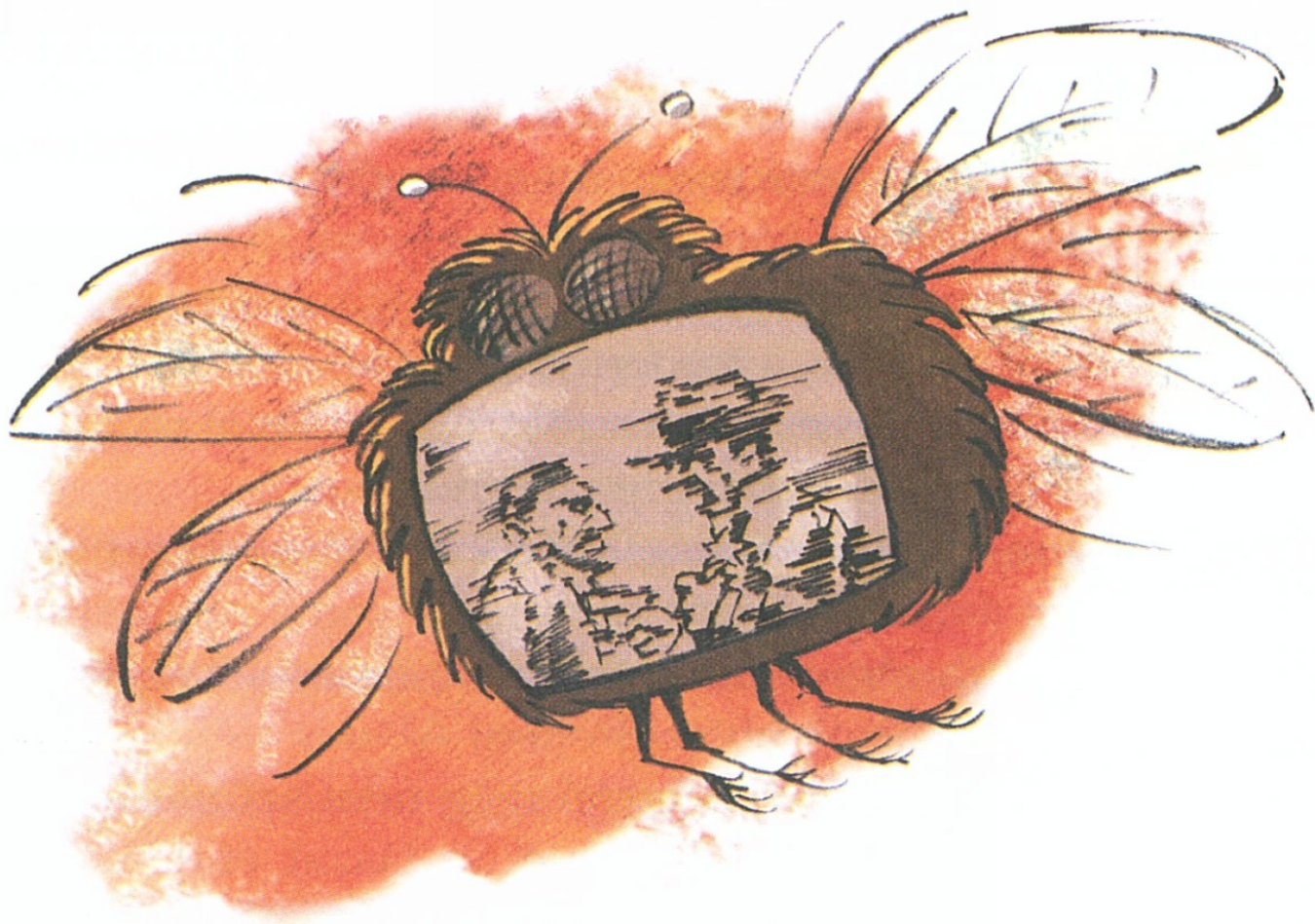
ban... – vizsgálgatja gyanakodva teremtményét. – De ha nektek ez kell, én leküldöm nektek fénypostával.

– Jaj, csak azt ne! – tiltakozik Mézga Géza. – A szomszéd kerületből is két nap, amíg ideér a posta...

De nincs idő a sopánkodásra, MZ/X egy gombnyomással útnak indítja küldeményét a távoli sötét múltba. Ugyanabban a pillanatban a Kökörcsin utcában csörömpöl az ablak, és a párkányon ott áll az új televízió. Képernyőjén épp az a jelenet látható, amikor a vaslogikájú detektív letartóztatja a gyilkost. A bizonyítékok felsorolását azonban Mézgáék már nem tudják nyomon követni. A készülék megrezegteti szárnyait és elkezd ide-oda röpködni a lakásban. Hamarosan

összetörik a csillár, veszélybe kerülnek a vitrin tárgyai és minden, ami törékeny.

– Mit csináljunk?! – jajdul bele az éterbe Géza.

– Kapd el mágnescsapdával! – jön a logikus válasz.

– Az micsoda? – érdeklődik Aladár.

Mivel az elmaradott atomókor biztonsági berendezései ilyen hiányosak, nem marad más hátra, mint az elektronikus fenevad lelövése. Mézgáéknak azonban még egy légpuskájuk sincs. Amikor Aladár annak idején kilőtte vele Mici néni gyöngysorát, apja meghirdette a lakás teljes területére vonatkozó általános leszereplést. Az egyre agresszívebb szörnyeteg azonban arra készítette az ifjabbik Mézgát, hogy egyik titkos fiókjából elővegye csúzliját.

– De hát ezt már egyszer elvettem tőled! Te vissza-loptad?

Mézga Géza atyai felháborodásában először inkább fiának a fülét tépázná meg, ám a veszély arra készteti, hogy a zümmögve röpködő nagyképernyős szörnyetegre összpontosítson.

Óriási csattanás, a képernyő szilánkokra hullik, a kaszni csörömpölve zuhan a földre, ízelt lábai még kaszálnak néhányat, aztán megmerevednek.

A sikeres akcióhoz még MZ/X is lelkesen gratulál. A csúzli műszaki leírását is szeretne volna megkapni, ám ettől Géza mereven elzárkózott. Ez titkos fegyver, majd megpróbálja jobban elrejteni Aladár elől.

Sajnos, az átmeneti sikerrel még nem szűntek meg Mézgaék súlyos tévégondjai. A vadászat élményétől fellelkesített köbükunoka azonban váratlanul új ajánlattal áll elő.

– Küldök egy transzmisszort. Valóságos képet ad.

Mivel az ablak már betört, alig vették észre, hogy máris itt az új készülék. Úgy néz ki, mint egy óriási nyaklánc. A mellékelt utasítás szerint csak le kell rakni a padlóra és bekapcsolni a hálózatba.

Mézga Géza felvihog, amikor üzembe helyezik az új kettyerét. Ez is ráz, de csak gyöngéden. A hatás viszont megrázó. A lánc által behatárolt bűvös körben életnagyságban jelenik meg Cinke Panna, a közismert táncdalénekesnő, és teli torokból fújja, hogy erdő szélén lakott sokáig...

Mézgaék tátott szájjal bámulják.

– Ez jobb, mint a régi – ismeri el Aladár.

– Na, mit szólsz apádhoz?! – büszkélkedik Géza. – Megyek a lányokért...

Máris szomszéd a csengőszóra már nemcsak morgott, hanem vonyított, sőt öngyilkossággal fenyegetőzött. Annál boldogabban vette tudomásul, hogy ezúttal nem új vendég érkezett, sőt Mézga szomszéd egyenesen arra kéri, hogy adogassa ki családtagjait.

Paula a pörgéstől megszédülten semmi ellenállást nem tanúsított, csak Kriszta nyafogott egy kicsit:

- Most, amikor a Cinke Panna énekel?!
- Majd otthon megnézed!
- Te meg tudtad javítani a tévét? – Paula gyanakodva méregeti megszokott Gézáját.

– Azt?! Ugyan már! Ilyen tévét szerezzen magának ez a Máris! – és ezzel Mézga Géza egy nagy mutatványos mozdulatával kitárja lakásuk ajtaját hitvese és leánya előtt.

Persze Paula csak a dúlás nyomait és a tévérovar randa tetemét veszi rögtön észre. Kriszta azonban kővé dermedve bámulja az életnagyságú Cinke Pannát, amint az a jól ismert mozdulatokkal kísérve dalolva adja mindenki tudtára, hogy aszongya: így az élet nem nehéz, fele cukor, fele méz...

Ám az élet lehet bármilyen édes, mégsem egyszerű. A művésznő eltűnik a körből, helyét egy bemondó veszi át.

– Kedves nézőink! Munkatársunk rövidesen jelentkezik Perenyevackorról, ahol most avatják az Új Garázda Tsz öntözőberendezését.

A bűvös körben megjelenik egy hatalmas nyomócső. A tetején egy nagybajszú téesztag lovagol, és hirtelen mozdulattal elcsavar valami kereket. A riporter közben lelkesedve meséli, hogy Perenyevackoron mától kezdve fittyet hánynak az aszálynak.

– ...Az öntözőcsövekből friss víz árasztja el a téesz elszáradt káposztáit...!

Sajnos, nemcsak azokat. Az öntözőcsőből előzubogó áradat fokozatosan elönti Mézgaék lakását is. Ha Géza halált megvető bátorsággal nem bukik le a víz alá és nem húzza ki a konnektorból a vezetéket, akár bele is fulladhattak volna a túlfejlett technika mértéktelen élvezetébe.

Így a szó szoros értelmében megúszták ezt a kalan-

dot. Ott álltak megfürödve egy elázott, itt-ott romos lakással és három – különböző okokból – használhatatlan tévékészülékkel.

Sokáig meg sem tudtak szólalni. Végül Paula értékelte a helyzetet:

– Lehet, hogy mégis Hufnágel Pistihez kellett volna feleségül mennem?

MOTOR(TOR)TÚRA

Ez a történet úgy kezdődött, hogy Mézgáék lakodalomba készülődtek. Paula asszony valamelyik távoli unokahúgának szándékoztak bekötni a fejét. Hogy éppen melyiknek, arra igazából még ő sem tudott pontos választ adni. Ezek a díszes meghívót elküldő Rezo-vitsék csak távoli rokonok. A kies Kecerakoncán élnek valahol a Balaton túloldalán. Nyaranként ők nem tartják a kapcsolatot holmi potyaleső városiakkal, máskor meg azok nézik le őket. De egy lakodalom persze az egész más! Ilyenkor együtt van az egész család, ott a helye mindenkinek.

Miközben mindezt újra és újra elmagyarázta a többieknek, Paula frissen vásárolt lila dzsörzé kiskosztümjében roppant elégedetten illegette magát a tükör előtt. Ám rögtön alábbhagyott a jókedve, mihelyt megpillantotta farmerbe öltözött leánygyermekét.

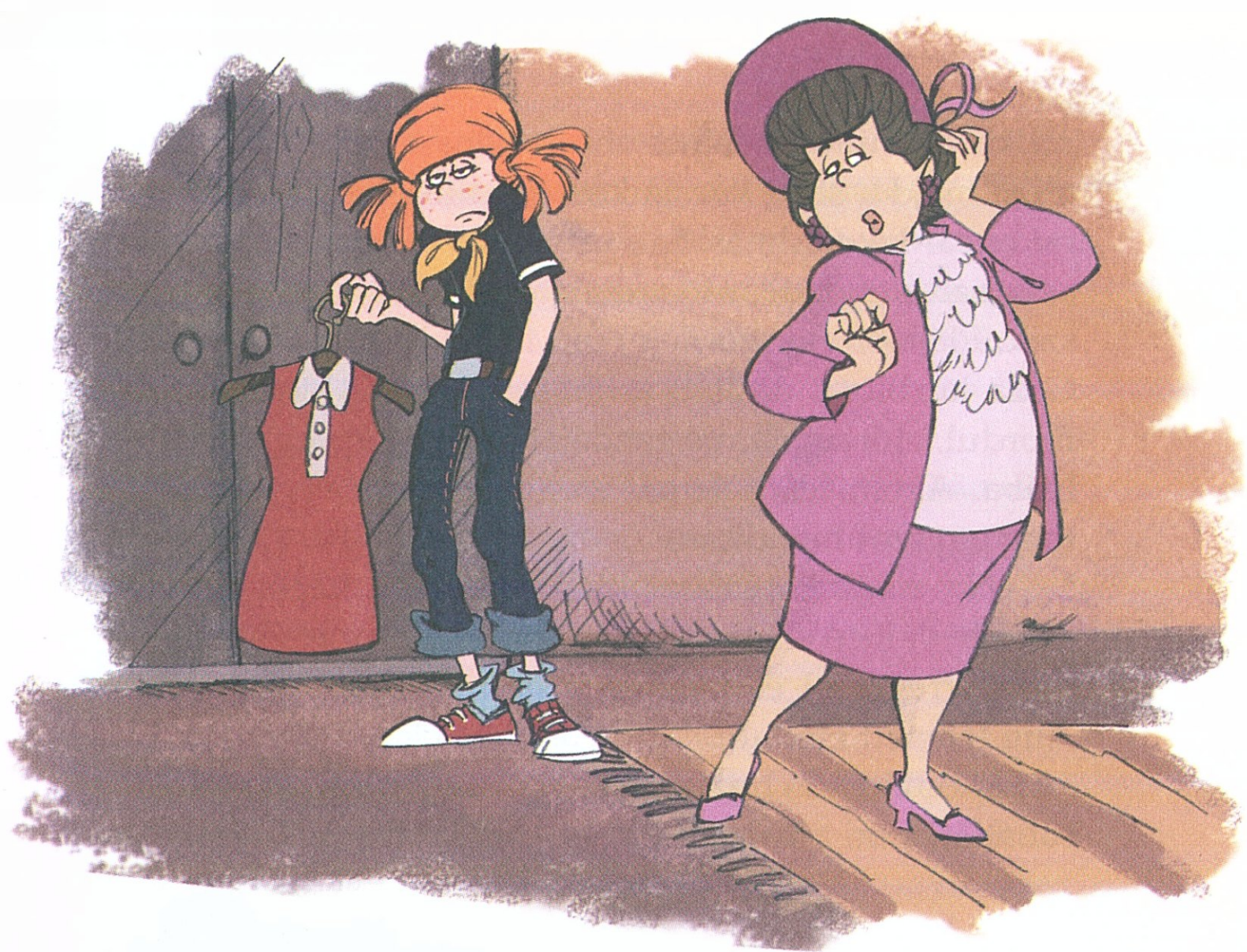
– Krisztina! Te így akarsz esküvőre jönni? Mint egy marhapásztorlány?

– Miért? Nem te mondtad, hogy a menyasszony egy tehén...?

Egy rövid, ám felettébb viharos nevelő célzatú párbeszéd után Kriszta lemondóan elővette dögös fekete szerelését...

– Jaj! Te! Nem temetésre megyünk!

– Kár.

– Hol a szalmakalapom? – vágta el a kibontakozni készülő családi vita fonalát Mészga Géza. Kriszta nála ritkán tapasztalható szolgálatkészséggel nyújtotta apja elé a keresett fejfedőt, amelyben Maffia kölyökcicái hancúroztak.

– Ugye, aranyosak?

Ezután már csak Blökit kellett Máris szomszéd gondjaira bízni, és Mészga Géza megerősítve a barlangjából kipiszkált Aladárral indulhat beindítani a család autóját.

Ennek a masinának lelke van. Lehet, hogy eleve elavultnak tervezték és használaton tolták le a futószalag-

ról, de ez mind mellékes ahhoz képest, hogy Mézgáék most majd a saját kocsijukon gördülhetnek be a kecerakoncai lakodalmas ház udvarába. Ezt a nemes célt azonban a családi autó szemlátomást szabotálni igyekezik. Először egyszerűen nem indul be, amikor pedig Géza kurbllival erőlteti a dolgot, a kocsi hirtelen felmordul, előreugrik, és gazdáját beletaszítja egy pocso-lyába. Aztán leáll, és az istennek sem hagyja magát még egyszer beindítani.

– Na, majd kapsz egy kis Motalkót! – kapja elő végül a bevált csodaszert Géza, amit a motor rögtön hango-
gos berregéssel és lángoló örömmel hálál meg neki. Alig lehetett eloltani.

Ekkor lép oda hozzájuk a Szakember. Egy pillantás-
sal átlátja, mi a baja ennek a csotrogánynak. Kikapja a

bénázó tulajdonos kezéből a szerszámokat, és nekilát a hibaelhárításnak. Mire Paula az elfogadhatóan felöltötött Krisztával megérkezik, Mézga Géza már nyakig olajos, a járdán pedig halomban sorakoznak a kidobált alkatrészek. Talán az egész autót szétkapják, ha nem jön arra a család körzeti orvosa.

– Nini! Lappantyú! Maga mit csinál itt...?

A Szakember hirtelen hátrakapja a fejét, aztán még kirántja a ventilátort, és berregve elmenekül a tett színhelyéről. Mézgáék kétségbeesve néznek utána.

– Ne féljenek! – nyugtatja őket a doktor bácsi. – Nem közveszélyes.

– Micsoda? Azt mondja, hogy...

– Hát persze! Egy kicsit elmebeteg. Szegénynek az a mániája, hogy minden autót szétszerel, amelyikhez odaengedik. De az ilyen tragacsoknak már úgyis van valami bajuk.

A doktor ezzel elköszön. A szétdobott autó mellett megtörten álló Géza látványa felkelti Paulában a gyanút, hogy ha most nem veszi kézbe a dolgokat, még az is előfordulhat, hogy nem jutnak el pontosan hat órára a lakodalmas házhoz.

– Géza! Azonnal szedd magad rendbe! Így nem lehet emberek közé menni!

Géza csak hallgat, miközben kővé meredten bámulja kibelezett járgányát és saját mocskos öltözékét.

– Mozdulj már! Ja! A kezed meg súrold le egy kis Ultrával!

És ebben a pillanatban minden megvilágosodik Mézga Géza előtt.

– Ultra!? Hát persze! Gyere, Aladár!

Az Ultra porról ugyanis rögtön felrémlenek a Mézga rádió ultrarövid hullámai. Irány a ház! Amíg Aladár összerakja a készüléket, Géza leakasztja Blökit Máris szomszéd nadrágjának hátsó részéről. Mert-hogy a készülékhez a kezdetek óta ez a derék eb a földelés, nélküle nem lenne megfelelő hangminőségű a vétel.

Így is van elég bajuk. MZ/X-nek még nem volt ideje átkapcsolni a fordítógépre, úgyhogy Géza jelentkezésére újmagyarul válaszol:

– Te ker ge bir ka!

Géza rögtön megsértődik. Aladárnak kell csitítania.

– Azt mondja, hogy tegnap keresett, de gerjedt és nem bírt kapcsolni. Mondd neki: kapcs gond olv!

– Micsoda?

– Egy forintért megmondom! – legyint a srác, jelezve, hogy apja reménytelen eset. Ám ekkor MZ/X újra megszólal.

– Megint tarhász? – Hogy ősei jobban értsék, magyarázatképpen még hozzáteszi – ... pumpolsz... szipolyozol...?

Mézga még jobban megsértődik:

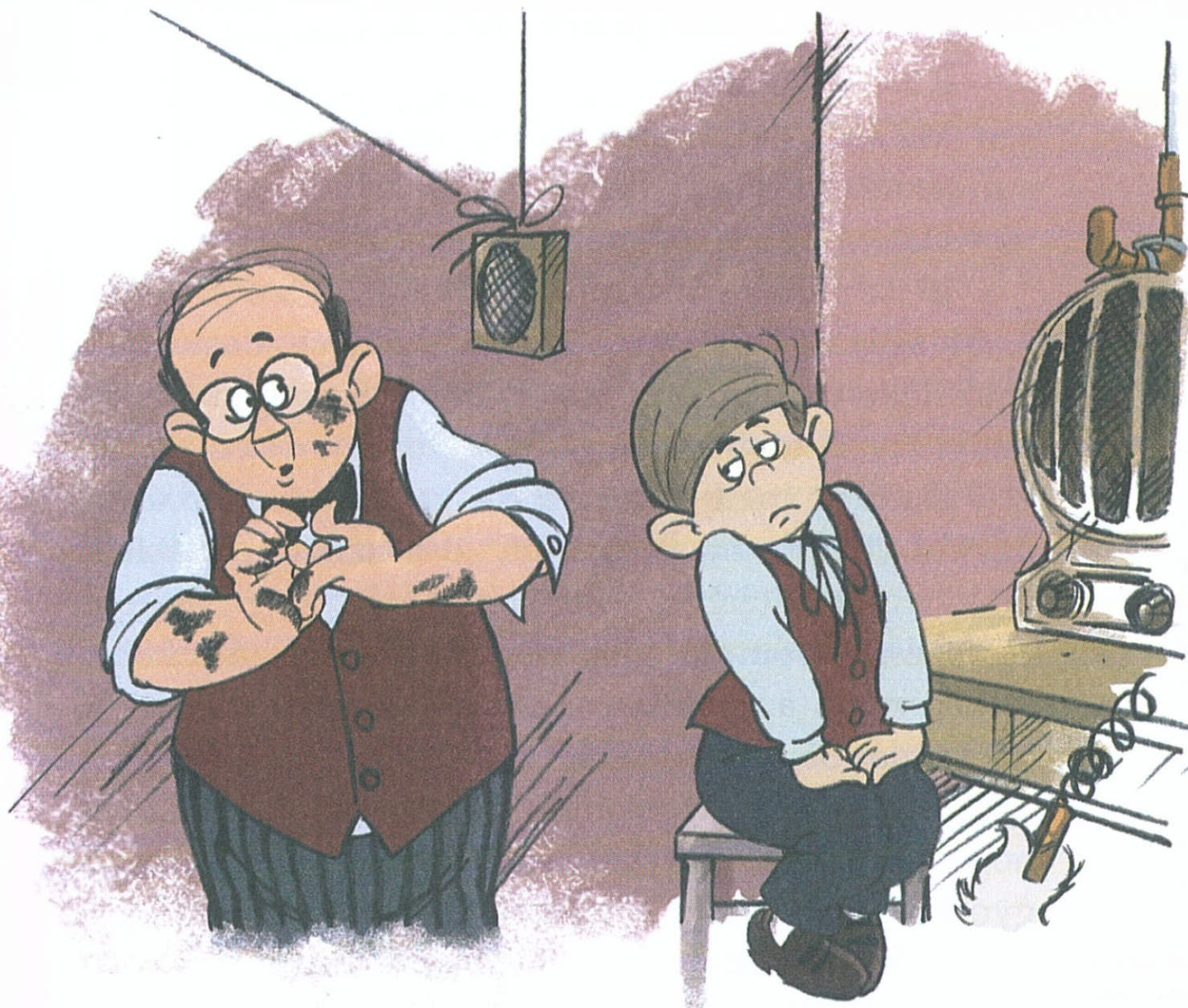
– Ha ez neked olyan terhes...

– Jaj, Köbüki! Térj a lényegre, mielőtt újra begerjedek.

– Tudod, Öcsi... egy új motor kellene! Kibelezték az autónkat...

– Autó? Tanultam primitív ősgéptanból. Azt mondja... A...Au... – és ezzel a jövőbe szakadt Mézga-iva-

dék szorgosan keresgélni kezd az Elektronikus Enciklopédiában. Harci szekerek, hintók után végre rátalál a megfelelő címszóra.

- Szóval autó... Milyen motorja volt?
- Hát olyan köhögős.
- Úgy értem, hároméltű?
- Hogyhogy hároméltű?
- Hát út-víz-levegő...
- Ez az! – örvendezik Mézga. – Úton megy, víz is kell bele, meg levegő is...

Aladár újra a fejéhez kap, de már elkésett.

– Küldök új antimagmotort... – magyarázza lelkesen MZ/X. – Harmincévi üzemanyag, radarcsáp is van hozzá. Más baja nincs?

– Hát...! Egy kicsit már rozoga...

– Jó, kaptok kozmoszfluidoxot is.

Mézgának lenne még egy-két kérdése, de Köbüki készüléke már megint begerjedt. A recsegésből még annyi kivehető, hogy:

– Hasz út mell ómagy for – vagyis, Aladár újabb egyforintos fordítása szerint, a használati utasítást ómagyar fordításban mellékeli. Aztán még nagyobb recsegés, csörömpölés hallatszik. Mire Mézgáék kinyitották volna az ablakot, a fénypostán érkező küldemény már be is tört hozzájuk.

A motor elég aprókének látszik, bár azt írták rá, hogy ezer lóerős. A karosszériaerősítő spray se nagyobb, mint Paula hajlakkos flakonja. A mellékelt használati utasítás azonban reményt keltő. Így aztán gyorsan visszaakasztják Blökit Máris szomszéd nadrágjára, és lent az utcán kezdődhet a beszerelés.

A művelet egyre látványosabb, és egyre többen kíváncsiak rá. Géza homlokát törölgeti, nem sokat ért az egészből, Aladár viszont teljesen elmerül a használati utasításban, úgy dirigálja az apját.

– Vigyázz! Azt még kösd be! Nem oda! Nem látod, hogy...?

– Az én fiam! – büszkélkedik Paula. – Kész fizikus!

– Egyenest úgy jött a világra – helyesel Kriszta –, szabadeséssel, fejre!

Közben már le is zajlott a motorcsere. Géza még ele-

gánsan bepermetezi a kocsit tartósítólakkal, aztán be-
tereli a családot és indít.

– Ha ez elindul, akkor söröslő legyen belőlem Tá-
piólepetyén! – röhög egy bámészkodó, majd álmél-
kodva nyerít Mézgáék után.

Mézgáék is álmélkodnak. Géza alig nyomta meg a
vörös színű indítógombot, az új motor máris szinte rö-
píti az ócska kasznit. Paulát hamarosan a hideglelés
kínozza: nem szokott ilyen sebességhez. Mások sem
szoktak hozzá, néhány útjukba került járgány kétség-
beesetten próbál kitérni előlük, koccanás, csattanás
mindenütt, míg végül ők állnak meg csikorgó kerekek-
kel egy bekanyarodó kamion előtt.

– Jesszusom! Még nem is fékeztem... – törölgeti
homlokát Géza.

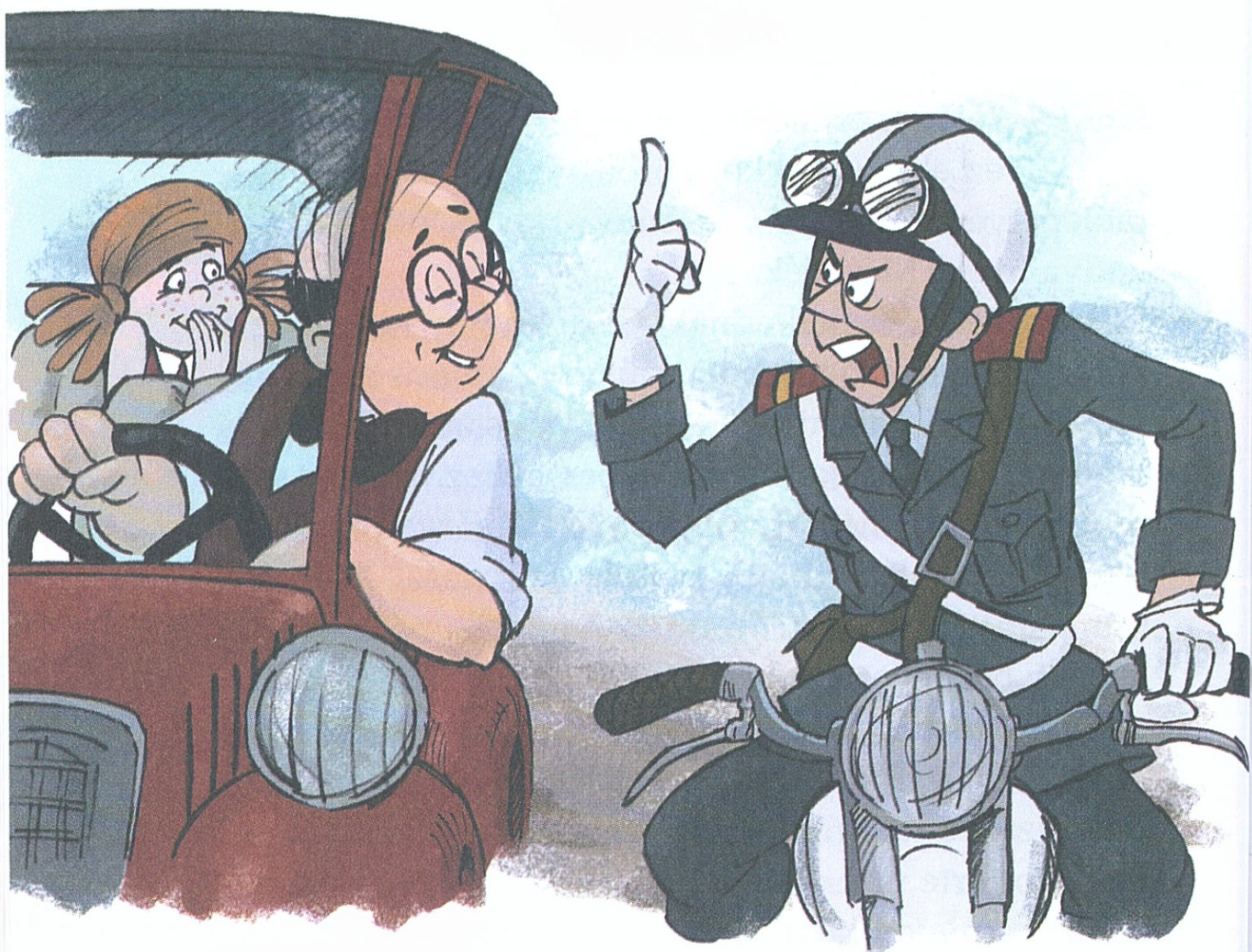
– Biztos a radarcsáp... – magyarázza Aladár.

Ekkor érte utol őket egy motoros rendőr. Már per-
cek óta a nyomukban volt, és megpróbálta fejben tar-
tani, hogy ezek az őrültek hány alkalommal sértették
meg a közlekedés szabályait. Most igazoltatás közben
elkezd felmondani bűnlistájukat. Mivel ez az ügy
egyre költségesebbnek látszik, Aladár hirtelen ötlettel
rálép a gázra, amitől a koci megugrik, és átrepülve a
még mindig előttük araszoló kamiont, eltűnik a rend-
őr szeme elől.

– Száguldó koporsó! – kiált fel elszörnyedve a ható-
sági közeg, és a maga szerény lehetőségeivel megindul
a szabálysértők után.

Mézgáék közben már kinn az országúton falják a
kilométereket.

– Géza! Ha most azonnal nem fékezel, akkor én kiszállok... – csattan fel Paula, amikor egy útba ejtett libacsapatból néhány tollmaradvány belibben a kocsilégterébe.

– De drágám! Nem látod, hogy már égnek a fékek? – mutogat Géza a pedálok közül előgomolygó füstre.

Közben beérnek egy vasúti átjáróba. Rémülten látják, hogy egy robogva közelgő gyorsvonat keresztezi útjukat.

– Szent egek! – sikolt fel Paula. – Most mit csináljunk? Géza!?

– Imádkozzunk... – mormolja a megszólított, és dermedten várja a csodát.

A csoda bejön. Aladárnak eszébe jut, hogy végtére is ez a masina hároméltű, úgyhogy kísérletképpen megnyomja a fehér gombot. Ezzel máris repülő állásba tette a járgányt, így szépen átröppennek a keresztben robogó vonat fölött, egy darabig szállnak tovább, majd megtáltosodott tragacsuk irányítás híján belecsobban a Balatonba.

– Géza! Mit csinálsz? – sopánkodik Paula.

– Legalább lehűl a motor – morfondírozik Géza, miközben az öreg családi bárka mint egy versenycsónak szeli a habokat. Paula hisztérikusan követel magyarázatot erre az egészre, de férje nyugtatgatja. – Ez egy özönvíz előtti típus. Az a minimum, hogy vízen is tudjon járni.

Járni még tud, csak kormányozni nehéz. A rémült csónakosok még csak-csak kitérnek előlük, ám hamarosan egy jókora hajót pillantanak meg, amely egyenesen feléjük tart. Ezzel veszélyes lenne összeütközni.

Ám Aladár megint leleményes. Most a kék gombot nyomja meg, így a Mézga-járgány azonnal átmegy tengeralattjáróba. Utasai először csak derékig ülnek a vízben, ami roppant kellemesnek tűnik a forróságban. Csak Paula siránkozik: ha elázik az ünneplő kosztümje, hogy megy ő így emberek közé!

– Előbb a halak közé megyünk – helyesbít Géza, amíg még beszélhet, mert hamarosan mindenestül eltűnnek a víz alatt.

Aladár újra helyrehoz mindent. Megnyomja a piros

gombot, mire a kocsí kivágat a Balatonból. Láthatóan az egész család friss a váratlan fürdőtől. Kriszta boldogan fedezi fel a hajába tekeredett hínárt:

– Hihi! Koszorúslány lettem!

Csupán Paula sopánkodik tovább, de ő már csak ilyen.

Közben pedig Kecerakoncán a lakodalmas népség csendben szunyókál a terített asztal mellett. Még a gerlék is álmosan turbékolnak fenn az ágon, míg végül az örömapa kiveszi a szájából a pipát és bejelenti:

– Hát úgy látszik, a pesti retyerutya nem jön. De jobb is így, én azt mondom...

Az örömanya egyetértően kárálja hozzá a magáét:

– Dirigál nekik a szegény vidéki rokon.

– Mondtam én, hogy ne is hívjuk őket! – pöfög a gazda.

– Hát nem így a jó? – kérdi az örömanya. – Híttuk őket, nincs sértődés, nem ette le őket a fene, nincs bosszúság!

Ennyiben maradtak, jöhet a vőfély.

– Tisztes, díszes sokadalom, kezdődjék a lakodalom! A tüzes vőlegény, a szende menyasszony, mind a kedves vendég jó kedvvel fogyasszon! Az asztalra mindent, tyúkot, gyesznót, borjút, a zsíros falathoz ízes, nemes bor jut... – és még mondta volna tovább, merthogy hosszúak az ilyen lakodalmi versek, ha bele nem vág, sőt vágtat a szavába a Mészga család.

A köbükunoka motorjával megerősített masina a csukott kapun keresztül is betör a ház udvarára, meg sem áll a lakodalmi asztal közepéig.

Elsőnek az örömapának sikerül kikászálódni az abroszból a kerekek alól:

– Há' mégis meggyüttetek? – konstatálja bambán.

Az örömanya közben úgy sikoltozik, mintha tényleg inkább temetnének valakit:

– Jaj! Uramisten! Odalett mindenünk!

Az autóból elsőnek Mészga Géza óvakodik elő, hogy szemügyre vegye a helyzetet. Rögtön ugrana vissza, de keresztülesik egy sült malacon. A mindig magabiztos Paula most sem tagadja meg magát. Bájos mosollyal néz körül:

– Úgy látom, egy kicsit elkéstünk.

Az örömapa azonban egészen másképpen üti meg az alaphangot.

– A puskámat!

Amíg a gazda fegyverkezik, a lagzi romjai alól ügygyel-bajjal összeverődő vendégcsereg egyre fenyegetőbben közeledik Mézgaék felé. Előbb szitkok röppennek feléjük, majd ezeket nyomatékosítva, vasvillák, balták és egyebek.

Mézga Géza rögtön megérti, hogy ennek fele se tréfa, hívja is a családját vissza a kocsiba, de ahogy letolja a viharvert járgányt a lakodalmassasztal romjairól, az rögtön hátrafelé kezd gurulni. Paula, mint igazi Rezovits lány, ugyan még megvárná, amíg a kocsi előáll, de amint lelövik a fejéről a kalapot, rögtön rájön, talán mégis jobb, ha ezen a szép napon együtt szalad a család.

Hát csak szaladnak, a többiek meg utánuk. Mézgaék egyre inkább reménytelenül kifulladásra szedik a lábukat, látják, hogy amíg ők sehogy sem tudják utolérni elszabadult kocsijukat, addig őket mindjárt utoléri a feldühödött lakodalmassok.

Ám ekkor újra felrikkant a szemfüles Aladár:

– Nyugi! Nem kell sietni! Már nem történhet semmi bajunk.

Az üldözők hirtelen megtorpannak, vasvillát eldobják, puskát eldugják, és csendben eloldalognak. Mézgaéknak mégsem felhőtlen a boldogságuk. Az út végén, mint egy haragos angyal, ott áll az ismerős motoros rendőr.

Paula összecsapja a kezét:

– És én kosarat adtam Hufnágel Pistinek!

LÁTHATATLANOK

Egy nap Mézga Géza arra ébredt, hogy föllángolt a közel-keleti helyzet. Bőséges vasárnapi ebéd után ült a karosszékébe, hogy böngéssze a napi híreket. El is szunyókált egy pillanatra, csak akkor vette észre a történeteket, amikor a tűz már átterjedt a belpolitikára. Gyors tűzoltó munka után most felháborodva pislog az újságpapíron tátongó lyukon át a többiekre:

– Ki gyújtotta fel az újságomat?!

Válasz helyett csak Paulától kap egy kis dörgedelmet, ő a hibás, miért eszik olyan sokat. Nem is szólva az elkortyolgatott söröcskéjéről! Így nem is csoda, hogy mindig elalszik. Aztán tessék! Kiégeti azzal a büdös szivarjával még az újságot is!

– Az nem zavar, hogy most nem is szivaroztam? – méltatlankodik szegény Géza.

– Ó, az engem egyáltalán nem zavar! – emeli fel a hangját a ház úrnője. – Engem csak az zavar, hogy mindig telefüstölöd az egész lakást.

Mézga Géza jobbnak látja, ha visszavonul. Ám a veszélyes tűzfészek újra füstölni kezd.

– Hát ez aztán...! – méltatlankodna, de a felháborodástól nem kap levegőt. – Ki az a...?

– Hármat találhatsz – szánja meg apját Kriszta. – Anyu, én vagy az a tisztelt fizikus fiad...

Erre aztán Mézga Géza megvilágosodott elmével és apai tekintélyének teljes súlyával csörtet be Aladár barlangjába. A tettes nem is tagad.

– Ide süss! Egy mini naperőművet csináltam a borotválkozótükrödből...

Az persze már csak a véletlen műve, hogy éppen milyen esemény került az összegyűjtött napsugarak fókuszába. Egy leendő komoly tudós sosem politizál.

Mézga Géza azonban ezúttal nem hajlandó méltányolni gyermeke szakmai indokait.

– Három napig ne is lássalak! – csapja rá az ajtót a tűzveszélyes ifjú lángelmére. Azzal visszaül a karoszékbé, és idegesen böngészni kezdi újságjának el nem égett részeit. Még egy szivarra is rágyújt, és amikor végre teljesen megnyugszik, szokás szerint újra elszundikál.

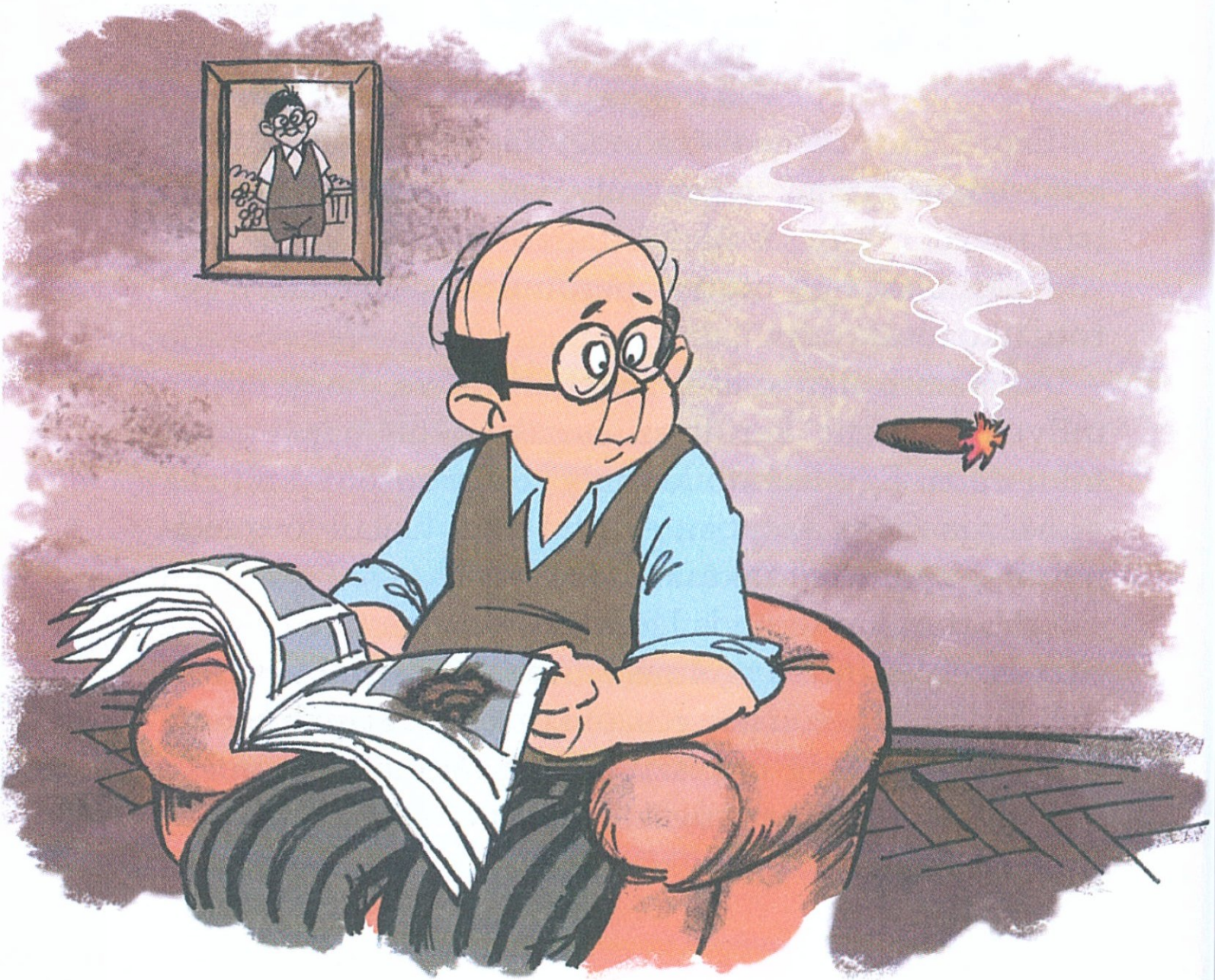

Arra ébred, hogy megint füstöl a papír, és Paula fel-
paprikázódva ront elő a konyhából.

– Mitől van már megint bűdös?

Mielőtt azonban Mészga Géza valami mentséget ki-
találhatna magának, feltárul Aladár ajtaja, nem jön be
senki, ám egy láthatatlan erő kirántja Mészga szájából a
szivart. Géza szája tátva marad, torkából valamiféle hör-
gés tör elő, miközben meredten nézi, hogy égő, füstöl-
gő szivarja lassan lebegve eltűnik Aladár szobájában.

– Géza! Te rosszul vagy? – méregeti párját gyanak-
vóan Paula.

– A szivarom... – fulladozik a szerencsétlen áldozat.

– Na persze! Már megint kiesett a szádból! Egyszer így fogod felgyújtani a lakást! Keresd meg szépen a fotel alatt...

– Nincs a fotel alatt, Paula! Kirepült a számból, kiment a szobából, és közben szívta magát!

– Ez megbolondult! Vagy valami drogos szivart sóztak rá! Bár aki hajlandó egy bűdös szivart végigszívni, az eleve nem lehet normális.

– Látom, nem hiszel nekem. Hát akkor ide nézz!

Mézga Géza most már mindenáron be akarta mutatni, hogy mi történt vele. Nagy sebesen előkap tehát egy másik szivart, rágyújt és vár. Paula egy darabig fölényes mosollyal figyeli férjének szánalmas igyekezetét. Aztán felsikolt.

A második szivar is kiröppen Mézga Géza szájából. Ezúttal a kijárat felé veszi az útját és közben hangosan köhög.

Erre már senki sem talál magyarázatot. Paula is csak zseniális fiában reménykedik, hátha az olvasott efféle dolgokról valamit. Be is zavarná Gézát Aladárhoz, de az önérzetes apa ezúttal megmakacsolja magát. Ő bizony nem megy! Éppen az előbb közölte azazal a csibésszel, hogy három napig a színét se akarja látni.

Kriszta sem akar követségbe menni.

– Mi már három hónapja nem beszélünk.

– De hát miért?

– Rájöttünk, hogy így jobban megértjük egymást.

Végül mégis Kriszta megy be a szivarinterjúra. De meglepetten tapasztalja, öccse nincs a szobájában.

– De hiszen itt nem jött ki! – döbben meg a szigorú apa. – Láttuk volna.

– Hacsak az ablakon nem...

Erre a szülők pánikszerűen berohannak. Paula kétségbeesetten tördeli ujjait.

– Kiugrott! Istenem! Géza, mit tettél vele?

– Paula! Nem látod, hogy csukva az ablak?

– És ha ő csukta be?

– Kintről, röptében maga után! Baromi jó! – vihog Kriszta. – Egyébként itt a búcsúlevele.

Géza kikapja a lánya kezéből a papírfecnit.

– „Átmenetileg elmentem. Keltem, mint fent. Mézga Aladár s. k.”

– Géza! Mit tettél? Elüldözted szegénykét! Azonnal találj meg a fiamat!

– De hol a fenében keressem?

– Az a te dolgod. Te vagy az apja! Amíg nincs itthon, nem lesz egy nyugodt percem...

– Ha itthon lesz, akkor sem... – morogja Kriszta, de Paula ezúttal oda se figyel lányának rosszmájú megjegyzésére. El van foglalva azzal, hogy bölcs tanácsokkal lássa el a fia keresésére induló Gézát.

A szivar közben már egy másik bérház folyosóján ballag. Megáll egy ajtó előtt és becsenget. A kisablakon kiszól egy srác.

– Ki az?

– Szia, Csutka!

A megszólítottak ismerős a hang.

– Aladár! Hol a fenében vagy?
– Itt. Akarsz egy szivarcsikket?
– Kösz, leszoktam. De te hogy dumálhatsz, ha nem vagy itt?

– Légy erős, itt vagyok.

– Na, ne szívass!

– Ha felpeckelem az ormányodat, elhiszed?

– Azt próbáld csak meg!

– Nesze!

Csutka elfintorítja az orrát, összevissza csapkod ki-felé a kisablakon át. Az eltalálhatatlan Aladár közben elmagyarázza, hogy ő most bevett egy Luxnix nevű antifényszert. Ha Csutka beengedi, részletesebben is elmesélheti a dolgot. De Csutka nem engedi be. A mája a látható Aladártól is kiborult már egynéhányszor, de így holtbiztos, hogy totál tönkremennének az idegei. Neki meg különben is le kell mennie a térre.

– Mi olyan sürgős?

– Meccsem van. Száz fagyiba fogadtam azzal a nagyszájú Dugóval, hogy megverem fejelésben. Ne mondd, hogy hülye vagyok! Tudom.

– Na, jó. A téren majd megvárlak – mondja a semmiből Aladár, és a füstölgő, köhögő szivar eltűnik az ajtó előtt.

– Állati! – bámul utána Csutka. – Ki se nézni belőle, hogy nem látszik.

– Hat nullra fogom kitömní azt a majmot! – meséli közben a téren összesereglett bámulóinak Dugó. – Majd kaptok a fagyiból, eszembe sincs hibernáltatni a beleimet.

Már mindenki előre nyalogatja a száját. Hülye ez a Csutka, hogy kiáll Dugóval, aki fejelésben legjobb lehet talán az egész világon, de ezen a kis focipályán egészen biztos. Aki nem hiszi, nézze meg, most is mit csinál csak úgy bemelegítésképpen.

– Ide kuksizzatok, pacsirták! Fejről lábra és vissza hússzor!

Úgy tizenennyolc felé tarthatott, amikor megjelent a repülő szivar, amit senki se vett észre. Az viszont rögtön feltűnt mindenkinek, hogy az eddig engedelmes labda egyszerre eltűnik Dugó vonzásköréből.

– Na, mi az? Hol a bőr? – keresi mutatványainak megszokott eszközét a szerepéből kiesett labdazsonglőr. Mire azonnal változik a közhangulat.

– Ez nem volt valami nagy szám, Dugó!

– Úgy látszik, gellert kapott azon a hatszögletű fejen!

Dugó erre még kioszthatna egy-két fülest a felségsértők között, de ő csak azon rágódik, mi történhetett vele. A csodák pedig folytatódnak. Az elgurult labdát egy Bogyó nevű srác próbálja visszapasszolni, ám a leállított labda magától odébb gurul, Bogyó pedig akkorát rúg a levegőbe, hogy fenékre esik. Mindenki a megkergült labdára figyel. Így aztán senki se törődik a savanyú képpel beállító Csutkával. Az sem tűnik fel senkinek, hogy a srác magában beszél. Hisz tuti, hogy megbolondult, különben nem húzza ki a gyufát Dugónál.

– Aladár! Aladár! – suttogja teljes erővel Csutka, amíg egy láthatatlan, de kellő erővel bevitt oldalba bökkés be nem fogja a száját.

– Segíts rajtam! – könyörög most már óvatosabban.
– Egy fillérem sincs...

– Hát, akkor nyerni kell, nincs mese, különben nagyon elkalapálnak.

– Nyerni?! Na, ne hülyéskedj!

Aladár újra elhelyez barátján egy óvatosságra intő

oldalba bökést: ne féljen, amíg őt látja, vagyis nem látja, de sebj, célozzon csak a szivarcsikkre.

Rögtön neki is láthatnak bemelegíteni. Csutka lazán odafejeli a labdát a szivarra, ahonnan természetesen visszastukkolják. A tér fölhördül. Ilyet még senki se látott.

– Hű! Micsoda kontrafalsot ad bele! – jegyzi meg az egyik szakértő. Mások bumerángxmódszert emlegetnek. Csak Dugót nem érdekli az egész. Mindenkit megnyugtat, hogy akárhogy bohóckodik, ezt a pofátlan Csutkát ő akkor is kitömi.

Ez a meccs azonban láthatóan nem az övé. Csutka kezd, fejjel odapasszolja a labdát a semmibe, az onnan visszajön, majd Csutka fejéről a dermedten álló Dugó mellett bepattan a kapuba. A srácok most már tombolnak: micsoda gól! Dugó csalást emleget, de nem sok meggyőződéssel.

Aztán Dugó fejel. Látszólag becsapja Csutkát, aki az ellenkező oldalra vetődik. Ám Dugó ravasz labdáját valamilyen láthatatlan erő az utolsó pillanatban félreüti. Jöhet újra Csutka, és Dugó már azt sem tudja, hogy hol keresse ezt az átkozott tököt.

– Ez a híres Csutka-csavar! – szól ki a bámészkodóknak az új fejelő csoda. – Védhetetlen!

– Csalás! – üvölt Dugó. – Ilyen fejes nincs! Most megkapod a fajir plé díjat a szemed alá, te pizsok csaló! Gyertek, srácok!

A meccs ezzel félbeszakadt. A szakértő közönség gyorsan elfelejtette Csutka briliáns fejelőtechnikáját, és felsorakozott a vezér mögött.

– Négyen egy ellen?! – tiltakozott Csutka, és a nyomaték kedvéért hozzátette: – Huligánok!

– Rohanj már, te lökött! – kiáltott rá a lebegő szivar mögül Aladár. És Csutka rohant. Az utána iramodó Dugó és csapata viszont hatalmasat bukott valami láthatatlan akadályban. Egy darabig lesújtva, egymásba gabalyodva heverték, aztán – néhány pofont bevonva az érvelésbe – megpróbálták kideríteni, ki miatt esett így az eset. Végül egy lebegő szivarcsutkától kapták meg a választ:

– Ez a tudomány diadala a nyers erőszak felett, ti hülyék!

A különös történetek pedig folytatódnak. Egy jól öltözött hölgy például csak annyit lát, hogy szembe jön vele egy kisfiú, aki erősen gesztikulálva beszél magában. Aztán hirtelen úgy meglökik, hogy leesik a retikülje. Ő rárípakodik a kisfiúra, aki ijedten odébb ugrik, a semmiből viszont valaki felnyújtja neki a táskát. A hölgy először megköszöni, csak aztán visítja el magát.

– Baromi jó! – vigyorog oda a semminek Csutka. – Adjál nekem is egy bogyót! Na! Légyszi!

De Aladár csak ingatja láthatatlan fejét.

– Nem megy! Csak ez az egy tablettám van. Az kell, amikor majd otthon besurranok.

Csutka azonban kitartóan tud könyörögni. Végül bedobja a papája új télikabátjának mind a hat gombját. Egy ilyen ajánlatnak pedig nem lehet ellenállni. Előkerül a másik tableta, és Csutka elégedetten látja, hogyan tűnik el a tükörképe a kirakatüvegből. Rögtön be is akar ugrani ebbe a boltba egy kis csokoládévásárlásra, mire kap egy hatalmas fülest, ami láthatatlanul is fáj.

– Ez mi?

– Lecke! Ne használd alantas célokra a tudomány vívmányait!

Végül megegyeztek, hogy azért a Vidám Parkba még ellátogatnak. Hangos vitájukat egyre rémültebben hallgatta egy járókelő. Meg volt győződve róla, hogy kiújult az idegbaja.

Géza sem volt jobb állapotban, mire hazaért. A láthatatlan Aladárt senki sem látta.

– Te űzted el a háztól! – harsogta drámai mozdulatokkal kísérve Paula, aki már megszokta, hogy min-

den rosszért legegyszerűbb dolog rögtön a férjét hibáztatni. – A papagáj is miattad repült ki a kalitkájából! Te szívtelen apa! – majd hozzátette: – Ha már ilyen tutyimutyi vagy, legalább hívd ki az URH-t!

Mézga Géza felragyog. Az URH-ról ugyanis nem a rendőrség, hanem köbükunokája jut az eszébe. Gyorsan odafütyyenti magához Blökit, és eltűnik Aladár szobájában.

– Mi van veled, Köbüki? Egy órája sincs, hogy hívtál.

– Én? Már napok óta meg se próbáltam...

– Nana! Mindjárt bekapcsolom a hazugságvizsgálót!

A készülék azonban Gézát igazolta. MZ/X elbizonytalanodik. Ki kérhetett negyedórája két Luxnix tablettát tőle?

– Azt se tudom, mi az a... Lux...nix...

– Antifény-kisugárzó szemtelenítő szer. Egy óráig tart a hatása.

Mézga most már mindent értett. Csak azt nem tudta, hogyan találja meg Aladárt. Hiába telik le az egy óra, ha a srácnál van még egy tableta, rögtön bekapja a másikat, ha őt észreveszi.

– Sajnos, már csak három tablettám maradt... – töpreng a távoli jövőbe szakadt leszármazott. – És pont most várok egy nagyon kellemetlen vendéget. – Aztán mégis megsajnálja a szegény rokont. – Azért kettőt még elküldhetek.

A tablettás kapszula baj nélkül megérkezik, mert-hogy már az előző küldemény betörte az ablakot. A két tableta elosztása azonban némi nehézséggel járt. Géza az egyiket Blökinék adja, mert sokat hallott az ál-

latkísérletek fontosságáról. Különben is Aladár kinyomozásában egy láthatatlan kutya szerepe felbecsülhetetlen lehet. A másikon majd megosztoznak Paulával. Nekik tökéletesen elég, ha csak félóráig láthatatlanok.

Amikor Blöki körvonalai elmosódnak, Géza Paulát kezdi keresni, aki rejtélyes módon szintén eltűnt a lakásból. Aztán eszébe jut, hogy Blökinél már ketyeg az óra, gyorsan ő is bekapja a maga fél tablettáját, és odaáll a tükör elé. Felejthetetlen látvány, amikor eltűnik a tükörből. Mehet Aladár után.

A folyosón, ahol látható mivoltában többnyire nem szokták Gézát észrevenni, most elég nagy feltűnést keltett.

– Jé! Ott jön egy nadrág! – mutogat egy kisfiú.

– Jaj! Egy rokkant szellem! – visít egy nő, a mellette lévő férfi pedig rákiabál Mézgára:

– Hallatlan! Micsoda dolog fényes nappal kísértetni tisztas emberek között?!

Mézga Géza persze nem tudhatja, hogy deréktől lefelé tökéletesen látható. Úgy véli, csak a szivarja keltet feltűnést, így azt rögtön el is dobja Máris szomszéd ajtaja előtt. Ekkor támad az az ötlete, hátha itt megtalálja Paulát.

Máris doktor gyanakodva néz ki a kémlelőnyíláson.

– Én vagyok, szomszéd úr! – magyarázkodik Géza. – Ne ijedjen meg, ha nem lát.

– Kedves Mézga szomszéd, én csak örülök, ha nem látom. Ámbár az valóban meghökkentő, hogy távollétében becsönget hozzám.

Mézga ezután Paula után érdeklődik, mire Máris úr

biztosítja, hogy a nagyságos asszony csupán fejfájás elleni gyógyszert kérni jött át hozzá, összetévesztvén az ő lakását a körzeti patikával. De máris szívesen hazaküldi, hogy viszontláthassák egymást. Amennyiben persze Mészga úr látható.

– Géza! Hol hagytad a felső tested?! – visít fel a folyosóra kilépő Paula. Erre már maga Máris szomszéd is kidugja a fejét.

– De uram! Ön elvesztette a fejét!

Mészga magyarázkodni próbál, de Máris becsapja előtte az ajtót.

– Félbemaradt emberekkel nem társalgok.

Mészga Géza ekkor nézett végig magán.

– Úristen! Ez a fél adag hatása... Paula, én mindent megmagyarázok...

– Nem érdekel! Nekem egy nadrág ne meséljen!

Az átéltek hatására Paulát megújult erővel kezdi gyötörni a migrénje. Beront a lakásba, egyenest a gyógyszerek felé tart. Géza ugyan könyörög neki, hogy várjon egy kicsit, ám Paula Rezovits lányhoz méltó büszke fejtartással kapja be most is a Luxnix tableta másik felét. Mészga Géza magába roskad.

– Paula! Nagyon kérlek, most ne menj oda a tükörhöz, félek, hogy nagyon igénybe vesz a látvány...

Paula persze csak azért is odamegy. Elégedetten néz farkasszemet saját képmásával. Aztán lejjebb siklik a tekintete...

– Jesszusom! Elfűrészeltek!

A közös szerencsétlenség Paulát is közelebb hozta Gézához, aki végre el tudta neki magyarázni, hogy mi

történt. Paula persze nem igazán hitt neki. Ilyen szer legfeljebb a regényekben létezhet, neki pedig már régóta nincs ideje ilyesmire. MZ/X-ről pedig Mészga Géza elővigyázatosságból nem tett említést. Ismerte az öreg halász történetét az aranyhalacskával. Paula asszony kielégíthetetlen kívánságlistái gyorsan tönkretennék ezt a jövőbe mutató kapcsolatot. Csupán annyit mondott, ez a szer egy zseniális találmány, még csak kísérleteznek vele, ezért nem szabad beszélni se róla.

– Úgyse lesz belőle semmi... Ha te is benne vagy...

Paula gyorsan visszanyerte öntudatát. Nincs idő! Azonnal indulni kell, hogy megkeressék kis félárvájukat. De hogy menjenek ki így az utcára?

– Majd szorosan egymás mögé állunk. Most úgyis divat a női nadrág.

– De nem ilyen kiterjedt formában! – csattant föl Paula, bár a terjedelmeket illetően nem sokat hányhatott párja szemére.

Paula int, Mészga Géza felkapja Blöki pórázát, amely hangos csaholással jelzi, hogy örül a sétának. Paula már meg se meri kérdezni, hogy ez micsoda.

Közben a Vidám Parkban is érlelődik egy kisebbfajta botrány. Egy piros és egy kék autó már régóta vezető nélkül kacsázik a többiek között. Néhányan álmélkodnak, milyen csodálatos ez a modern technika. A dodzsemek kezelője azonban nem ilyen optimista. Elhaló hangon kéri segédjét, sürgősen telefonáljon a rendőrségre, a tűzoltóknak, a mentőknek. Őt szállítsák be az idegklinikára, aztán valaki állítsa meg ezt a két megbolondult ördögszekeret.

Szerencsére a srácoknak is elégük lett a hancúrozásból. Amikor a szintén ideges segéd kezdi szólongatni megállíthatatlan járműveit, ők szépen odakanyarodnak és megnyugtatták, ne izguljon: ők már jól kikocsizták magukat.

A segéd nem is izgul, főnökével együtt megbékélten indul a diliházba.

Paulának is fogytán a lelkiereje. Nehéz elviselni a különféle megjegyzéseket, amelyek állandóan csak neki szólnak, pedig a közös látványért felerészben Géza a felelős. Mikor aztán egy lámpaoszlopba kapaszkodó

részeg is gúnyolódni kezd rajta, Paula hisztérikusan ripakodik rá Gézára, hogy miért tűri ezt. Géza rögtön felelősségre vonja a részegét, és ráusztatja a láthatatlan Blökit is. A szegény alkoholista ezek után sírva fogadkozik, hogy a jövőben mindig pontosan beszedi az elvonókúrán kapott gyógyszereket.

Otthon Paula úgy összegzi a történeteket, hogy mind ezt soha nem fogja megbocsátani Gézának.

– Mit akarsz? Egyszer legalább egy test lettünk.

– Fúj! Nem csoda, hogy elmenekült innen ez a szegény gyerek! Nem is fog visszajönni! Egy ilyen brutális apához!?

– Én? Brutális?! – hápog Géza, és siránkozva önti ki a lelkét, hogy őt mindig csak a legjobb szándék vezeti. Még akkor is, ha olykor egy kis atyai szigort kénytelen gyakorolni.

Sokáig szónokolt volna, ha nem pillantja meg a szobájából előtámolygó Aladárt. Erre a látványra torkán akad a szó.

Paula, kihasználva a hirtelen támadt csöndet, arról kezd prédikálni, hogy Aladár tulajdonképpen mélyen érző lélek, erre Géza sohasem lehet eléggé tekintettel. De aztán neki is tátva marad a szája.

– Aladár! Te miért vagy ilyen zöld?

– Mert éretlen tacsókó! – vihog Kriszta a heverőről.

– Mit vettél be már megint? – idegeskedik Géza.

– Semmit. Csak a szivarok... – rebegi a megszepent kölyök.

Mézga Géza ekkor döbönt rá, milyen pusztítást végzett drágán beszerezett szivarjai között nikotinmá-

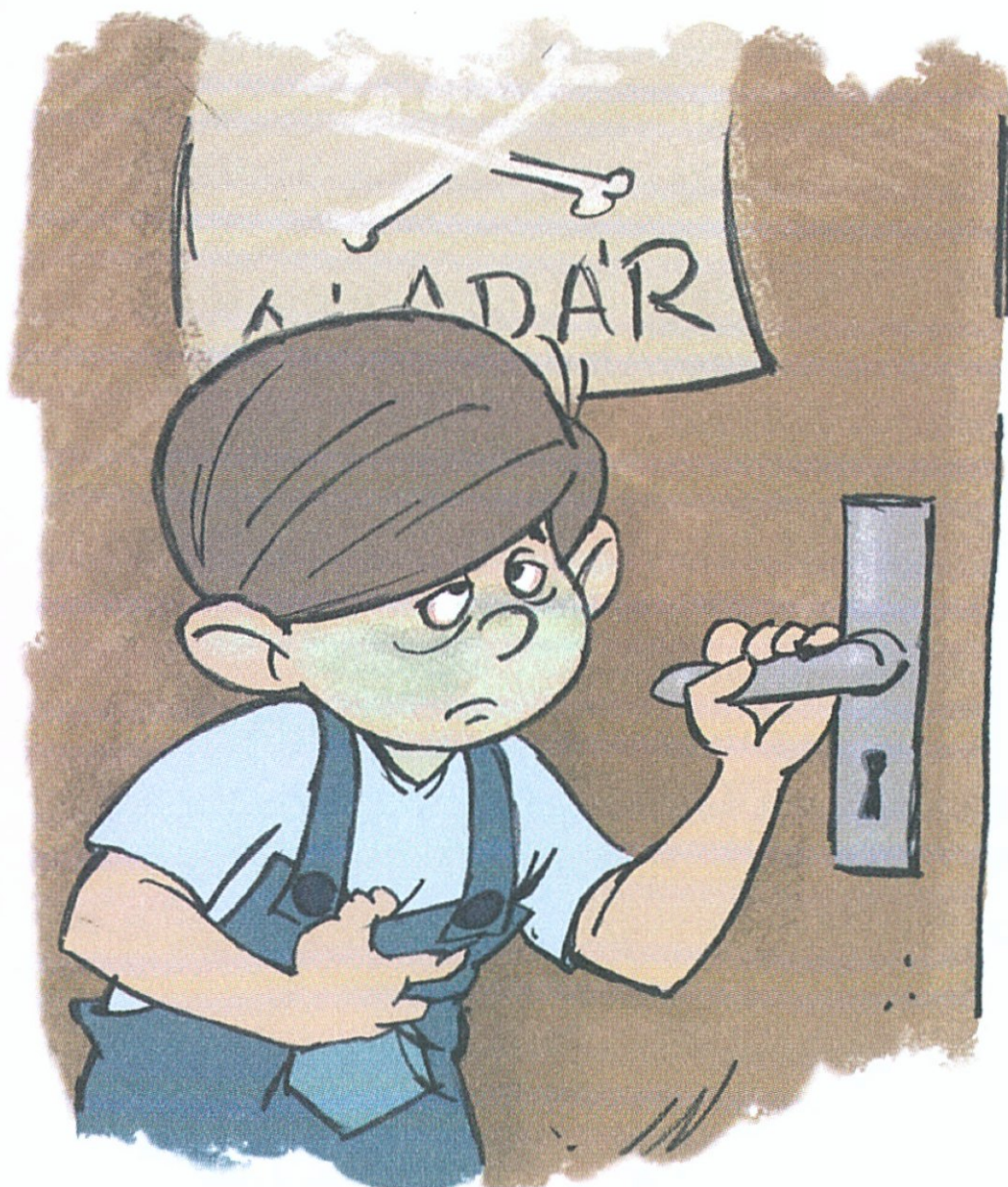

niás gyermeke. Rögtön kétszeres apai indulatoktól fűtve kapta fülön csemetéjét, hogy a sokat megért gyermekszobában kellő nevelésben részesítse.

– De Géza! Légy tekintettel az érzékeny lelkére...! – tördeli kezét Paula.

– Ígérem, hogy a lelkéhez egy ujjal sem fogok nyúlni! – mennydörgi távozóban Mészga Géza, és Aladár zölden, émelyegve engedelmeskedik az atyai szigor-nak. Csak búcsúképpen sóhajt édesanyja felé:

– Látod, mama, miért nem a Hufnágel Pistihez mentél feleségül?!

Mézga Géza szokás szerint megint csak elszunyókált a karosszékében. Újságját arcára terítette, s mivel előzőleg elfelejtett szivarra gyújtani, így még tüzet sem okozott. Paula mégis dühöngve rontott be a szobába, és kétszer vágta be maga mögött az ajtót, hogy Gézát visszacsálja az álmok minden valószínűség szerint szebb világából a rideg valóságba.

– Te lelketlen apa! – Paula fúriaként támad rá ébredő hitvesére.

Géza persze megbántódik. Ő sem tagadja, vannak hibái. Kétségtelenül arról is ő tehet, hogy tegnap például hitvese porcukor helyett mosóport tett a palacsintába. De az ő apaságát nem lehet lelketlenséggel vádolni! Még akkor sem, ha néha egy kicsit elszunyókál.

Paulának azonban beszélhet.

– Te itt horkolsz, amikor az lenne a kutyakötelességed, hogy megmentsed szegény kislányod a bukástól!

– A bukástól? – mereszti a szemét Géza.

– Most jövök a szülői értekezletről! Ott kellett megtudnom, hogy a lányod három tárgyból is bukásra áll!

– Csak háromból? – néz fel csodálkozó őzikeszemekkel Kriszta, aki eddig Maffiával játszadozott önfeledten.

– Te pimasz, még kevesled?! – fogja a fejét Géza.

– Tíz tantárgyunk van, apu. Persze még lehetnek reményeim... – morfondírozik Kriszta. – Fő az, hogy minél előbb megszabaduljak ettől a rettenetes sulitól.

Ekkora pofátlanságra nem lehet mit mondani. Paula is csak abban biztos, hogy mindezért egyedül Géza hibáztatható.

– De hát én tanuljak helyette?! Én csináljam meg a matekdolgozatát?!

– Ha tudnád! – vigyorog Kriszta. – Mindjárt eléd teszek egy másodfokú egyenletet két ismeretlennel... Tuti, hogy bemutatkozol nekik.

– Te! Én szájon váglak...!

– Képes volnál rá?! – sír fel Paula. – Persze, milyen brutális férfi vagy...

– Én? Brutális?!

– Ilyet ne mondj neki, mama! Még elbízta magát.

Paula legyint, aztán töprengve tovább keresi a megoldás kulcsát.

– Megvan! Elvégre Máris szomszéd főiskolai tanár. Majd foglalkozik vele egy kicsit. Mi-re vársz? – förmed rá a tétovázó Gézára. – Azonnal hívd ide!

– Tudod, hogy mibe fog ez nekünk kerülni?

– Majd csinálja hitelbe. Ezt persze csak utólag kell neki megmondani. Na, igyekezz!

– Paula! Ezt előbb beszéljük meg!

– Ugyan, apu! – pukkadozik Kriszta. – Volt már minálunk olyan vita, amelyikben neked lett igazad?

Paula szeme odavillámlik az éretlen fruskára, az vihogva kiszalad. Géza pedig szomorúan elindul, hogy teljesítse apai kötelességét. Ám az ajtóban egyenesen Máris szomszédba ütközik.

– Nem vállalom! – köszön be doktor Máris.

– Micsoda? Mit tetszik...

– Éppen hogy nem tetszik. Épp ezért egyáltalán nem kívánom tanítani kedvesnek ugyan nem mondható lányukat, akitől volt szerencsém értesülni ebbéli szándékukról.

– De miért, Máris úr? – veszi elő legbehízelgőbb hangját Paula.

– Mert már jól ismerjük egymást. Maguk előbb lealkudnák az óradíjamat a felére, aztán tőlem kérnének kölcsön, hogy egyszer majd kifizethessék a nekem járó összeg negyedét.

– Jaj, ne tessék már túlozni!

– Mindegy – legyint a szomszéd. – Az a tizenöt éves lány, aki jével írja ki az ajtóra, hogy hüje Máris, az teljesen reménytelen eset.

– Azonnal kijavítod! – reccsen rá Krisztára Géza, de Máris megnyugtatta, hogy neki így is megfelel.

Ezek után a Mészga szülők egyeztetik nevelési elveiket, közben halálosan összevesznek, Géza a továbbiakban nejére bízta lánygyermekének pallérozását, ő maga pedig elindul a fiacskáját gatyába rázni.

– Nos – áll meg szigorú bár jószágos atyai testtartással Aladár szobája közepén –, hogy állunk a sulival, kisfiam?

– Honnan tudjam? Már egy hónapja nem járok be.

– Nem jársz be? Akkor hova mész el innen reggelenként?

– A lovardába! Sikerült egy elektromos csutakolót szerkeszteni a hajszárítónkból. Megmutassam?

A lóvá tett atya reménytelen sóhajjal lemond a szemléltetett csutakolásról. Arról prédikál inkább Aladárnak, hogy ha így halad, még ki fogják csapni.

– Ezt nem tehetik meg!

– Nem? Aztán miért nem?

– Mert már egy hónapja kicsaptak.

Erre a hírre Mészga Géza nemes haragra gerjed, és színpadias mozdulattal kifelé mutatva elkergeti atyai szeme elől méltatlan fiúsarját. Aztán magába roskad. Nemsokára forrpontig hevülnek benne az indulatok. Amikor már nem bírja tovább, fölpattan és rávág az ócska rádiókészülékre.

– Majd én megmutatom!

És tényleg megmutatja. Az egy csapásra beindult ketyere ugyanúgy kezd recsegni, mint amikor Aladár tekergette a gombokat. Hamarosan felhangzik MZ/X recsegő hangja, erre Blöki boldogan csaholva beront a szobába, így aztán a földelés is megoldást nyer.

Sokkal nehezebb volt szót érteni a messzi jövőendő világában felnőtt köbükunokával. Például amikor Mézga a kegyetlen szívű tanárookra kezdett panaszkodni, MZ/X-nek rögtön a lexikonban kellett keresgélennie, hogy kik azok a micsodák. Az ő iskolarendszerükből már hiányzik az efféle kézi munkaerő.

– Mi biodiódás betáplálással tanulunk, hipnó-audio-idiótikus módszerrel.

– És az eredményes?

– Rendkívül! Egy ilyen módon betáplált magzat például előre megmondja, hogy mikor szándékozik a világra jönni!

– Hej, ha én is így taníthatnám ezeket a ...

– Semmi akadálya! – és MZ/X azonnal nekilát, hogy készítsen egy kis bioidiótikus agyvizenyő-gerjesztő oldatot, amely ezerszeresére fokozza fel az agygóc iongerjesztő frekvenciáját.

– Pompás szer, csak egy kicsit keserű, ugyanis ionizált nadragulyaoldat az alaphatóanyaga...

– Majd málnaszörppel keverem... – tűnődik Géza.

– Csak mérsékelten szabad adagolni, különben könnyen dühkitöréseket okozhat. De ha csak egy kávéskanállal kapsz be, mondjuk egy ekkorával... Hamm! Most figyelj! – És MZ/X nekiáll egy kis bemu-

tatót rögtönözni. Csodaszerének, az aggyantának hatását bizonyítandó tolmácskészülék nélkül költ egy ómagyar verset. – Kőkemény költemény. Szirom, szírom, szűröm, kész egész e csésze, áldott oldat, idegadag, agyam dagad, terjed, gerjed, és íme kész lett e tenyészet. Még egy kortyot! Velőm fortyog, nyalom, nyelem, ég e gége... Vége!

A folytatást már nem lehetett érteni. Verselés közben MZ/X fokozatosan dühöngeni kezd, szerencsére már korábban elküldte a mágikus hatású aggyantát.

A küldemény természetesen megint csörömpölve érkezik, Géza morogva hozza ki Aladár kuckójából a palackot. Paula nem hagyja epés megjegyzés nélkül.

– Géza! Te már iszol is?

– Csupán lomha agyú gyermekeimet fogom meg-
itatni. – Azzal nekilát, hogy málnaszörppel édesítse a
tudás keserű italát. Paula azonban addig idegesíti a
szegény Gézát, amíg az elejti az üveget. A parketten
tócsákban terjeng a málnaszörpös agygyanta.

– Jellemző! – mondja lesújtóan Paula. – Azonnal tör-
röld fel!

– Szó se lehet róla! – tiltakozik Géza. – Cseppenként
fogom összeszedni. Várj, hozok egy kanalat!

De mire visszatért, már megoldódott a probléma.
Blöki és Maffia odasettenkedtek a tócsához, belesza-
goltak, belekóstoltak, és villámgyorsan felnyalták az
egészet.

– Úristen! Mind felnyalták!

– Hát majd bolondok leszünk otthagyni! – morogja
Blöki.

– Amikor olyan finom – dorombol Maffia.

– Tessék? – néz Paulára Géza.

– Egy szót se szóltam. Amit te művelsz, arról jobb
hallgatni. Szégyen! – teszi hozzá, hogy a két gyerek is
értsen belőle. Ám a döbbent Géza csak tovább lamen-
tál, hogy nem érti, ki beszélt az előbb.

– Én – jegyzi meg Blöki tárgyilagosan, mire Kriszta
elkerekedett szemmel csak annyit tud kinyögni, hogy
állati. Aladár viszont szakértői képet vágva rögtön
megállapítja, hogy Blökinék egész jó a kiejtése. Ezt
azonban Maffia kézből kontrázza.

– De hisz ez pösze! Úgy selypít, mint egy műselyem
pincsi!

– Te meg úgy nyikorogsz, mint egy rozsdás vas-macska!

Lassan Paula agyához is eljutnak a történetek.

– Te, Géza! Ezek tényleg beszélnek! Ez csoda!

– Már miért volna csoda? – morog Blöki. – Legfeljebb az a csoda, hogy ez a csökkent agyú tejfeltolvaj is meg tudott szólalni.

– Te beszélsz, aki kiloptál a kocsonyából egy egész malacfarkat?

– Spicli!

– Na, ne veszekedjete, gyerekek! – békítené őket Mészga Géza, de mintha a saját családjánál próbálkozna. A kutya-macska barátság jegyében válogatott szitkok röpködnek.

– Te gyáva minipárduc!

– Ebadócsaló!

– Elfuserált egéríjesztő!

– Ez meg olyan buta, hogy ülve akarja nyalogatni a holdat...

A vitába bekapcsolódnak a Mészga gyerekek is. Kriszta Maffiát, Aladár meg Blökit biztatja harcosabb kiállásra. Paula azonban leinti őket. Most nincs idő kicsinyes civakodásra. Ami történt, az világszenzáció, kár lenne ezt is elpuszkázni.

Géza rögtön vállalkozik, hogy a különös eseményről levélben értesíti a Tudományos Akadémiát. Aztán elbizonytalanodik, ki tudja, hogy is kell megfogalmazni egy ilyen tudományos levelet.

– Mit tudsz te? – biggyeszi le ajkát megvetően Paula. – Majd áthívjuk Máris szomszédot, legalább azt is

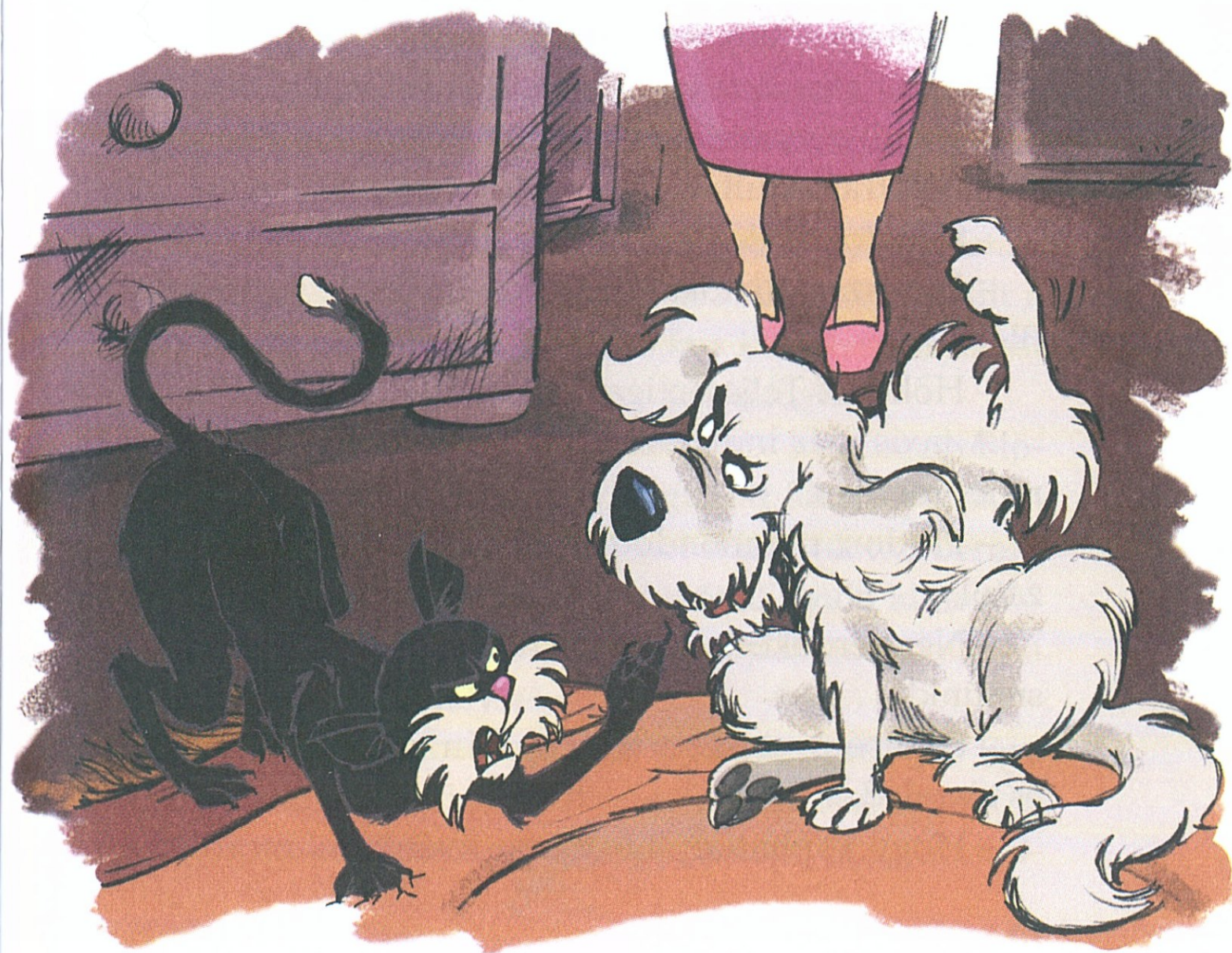
megtudjuk tőle, hogy mit fizet az Akadémia ilyen-
miért.

– Legfeljebb kutyamacska-nyelvpótlékot.

Máris szomszéd megint azzal köszön be, hogy nem vállalja. Attól sincs meghatva, hogy Mézgáék kutyája és macskája beszélni tud. Az ő törpepapagája is beszél, mégsem kelti fel a szomszédait legédesebb ebéd utáni álmukból.

– Ha az önök kutyája majd előadást tart a kozmikus sugárzásról, akkor szóljanak.

– Blöki – könyörög Mézga Géza –, magyarázd meg, légy szíves, a szomszéd úrnak...

– Ennek? Ezzel én ugyan nem állok szóba! De szívesen megharapom...

Máris szomszéd olyan szerencsétlenül nézett Blöki-re, hogy a kutya megsajnálta, és mégse harapott.

– Úgy látszik, hallucinálok... – törölgette verejtékező homlokát a szomszéd, és lassan hátrált a kijárat felé. – Azt hiszem, többet kellene pihennem... – Aztán eltűnt az ajtó mögött.

– Na, erre se számíthatunk! – jegyzi meg epésen Paula.

– Mit kell itt levelezni? – csap a homlokára Géza. – Olvastam az újságban, hogy ma valami biológiai szimpóziumot tartanak az Akadémián. Szépen odamegyünk és bemutatjuk a tudományunkat.

De már a taxiban elkezdődtek a problémák. Amikor Blöki beült a vezető mellé az első ülésre, a pilóta ingerülten hátrafordult:

– Sajnálom, állatokat nem szállítunk!

– És részeg állatokat éjszaka? – veti oda foghegyről Blöki.

– Höhöhö! Teljesen igaza van! Akkor nyomás!

A taxis már indít, amikor hirtelen rájön, itt valami nincs rendjén.

– Pardon, mit mondott az előbb? – kérdi Mézga Gézától.

– Nem érdekes! – mordul rá Blöki. – Csak hajtson, sietünk!

– Segítség! – ordít a taxis. Aztán kiugrik a kocsiból és elszalad.

– Hogy kaphat az ilyen jogosítványt? – morog to-

vább a bajsza alatt Blöki, és átül a volán mögé. – Ezek csinálják azt a sok dugót.

Ők még nagyobb dugót csináltak. Amikor a szembejövő járművek sofőrjei észreveszik, hogy a taxit egy kutya vezeti, rémülten rántják félre a kormányt.

– Rémesen vezetsz! – nyávog Maffia.

– Nem tetszik? Akkor ugorj ki a kocsiból! Ideje, hogy talpra esett macska legyen belőled!

Szerencsére még mielőtt kitört volna a botrány, Blöki fékez: ott állnak az Akadémia előtt. Paula ámul, ő nem talált volna ide.

– Semmiség! – szerénykedik Blöki. – Amikor vasárnap erre sétáltunk, oda a sarkára tettem a vízjeletem.

– Megállás! – lép a befelé igyekvő Mészga család elé a tekintélyt parancsoló megjelenésű portás. – Idevaló belépés esete csakis tagság fennforgása alapján kerülhet megvalósításra!

Mészga Géza rögtön megkukult ettől a fogadtatástól. Még Paulának is leesett az álla. Csak Blöki állt a helyzet magaslatán. Egy klasszikus kutyavicsorítással szabad utat biztosított a tisztes famíliának.

– Mit tesz a szakmai felkészültség! – mormogta Blöki a bajsza alatt, és csak úgy vágatott föl a lépcsőkön az ülésteremig, majd ugyanazzal a lendülettel berontott az ajtón. Csak Géza ugrott utána, Paula kinn maradt Maffiával, legalább kipletykálják magukat, ha már így alakult a helyzet.

Gézáékkal odabent eleinte senki se törődött. Egy akadémikus valami hosszú referátumot olvasott fel, a többiek szakértő ábrázattal szunyókáltak, és azt álmod-

ták, hogy egy unalmas akadémiai ülésen ücsörögnek. Blöki azonban egyre idegesebben hegyezte a füleit.

– ...Mert, tisztelt kollégák, meg kell állapítanunk, mint azt korábban én már experimentálisan dokumentáltam volt, hogy az a hipotézis, miszerint egy kutyából (*canis domesticus*) valaha is szalonna lenne par excellence biológiai imposszibilitás...

– Tiltakozom! – vakkantott közbe Blöki. – Sőt egyenesen protestálok a kolléga pejoratív kvalifikációja ellen! Ez a hipotézis egyenesen prejudikálja a fajtársaimmal szemben támasztott diszkriminatív ideológiákat.

A levezető elnök álmában csönget egy picit, ettől felriad. Láthatóan még nem teljesen ura a helyzetnek.

– Már megbocsásson – fordul Blökihez –, ön itt tag?

– Én személyes érintettségből kifolyólag bátorodom előterjeszteni, hogy...

– Ezek szerint ebspecialista?

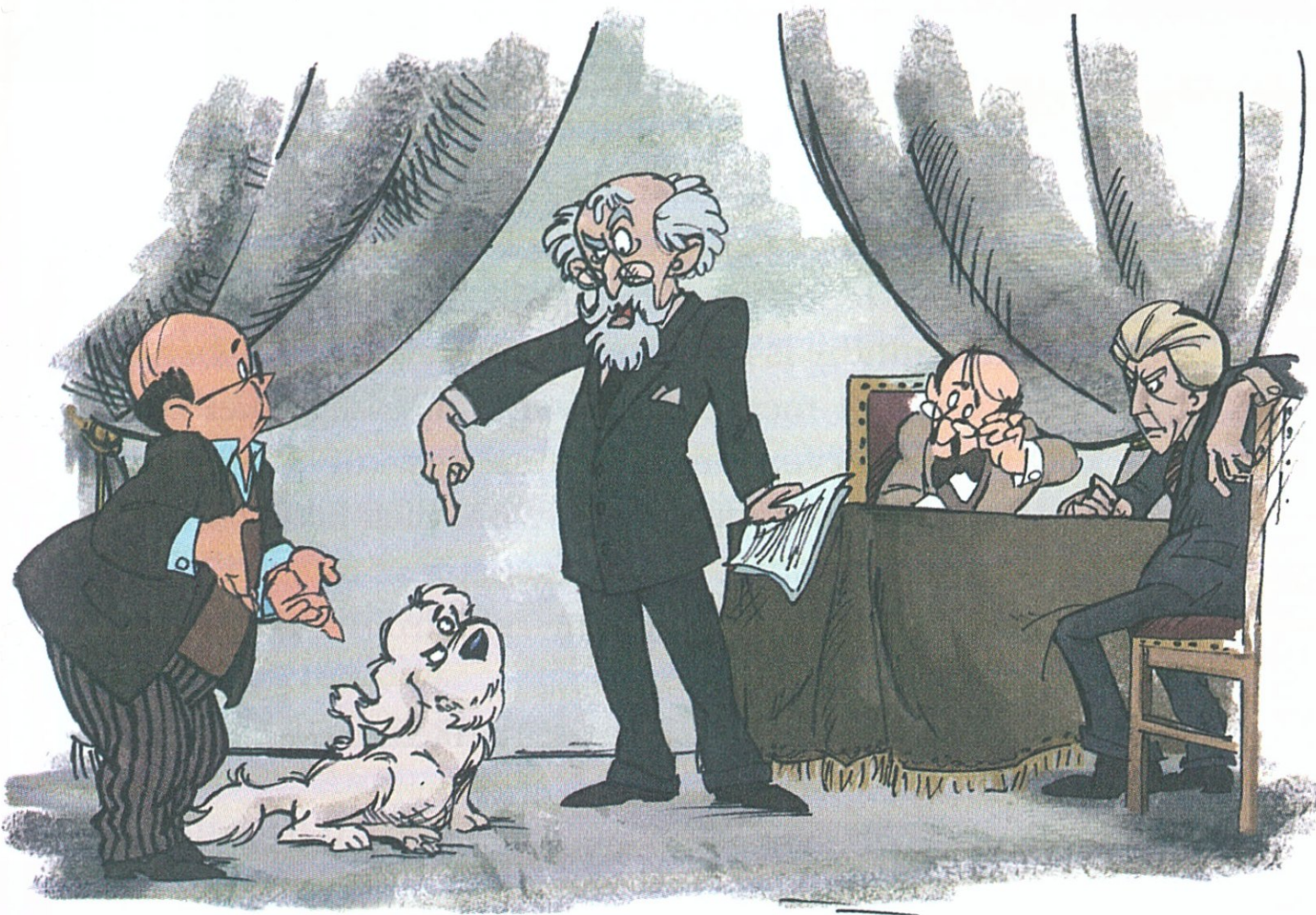
– Még annál is több! Én egyenesen eb vagyok.

– Hallatlan! – hördülnek fel szinte egyszerre a tudósok. – Egy eb maradjon meg a kutatás tárgyának! Ne ugasson bele tudományos kérdésekbe! Legközelebb már egy csontváz is vitatkozni fog az anatómia professzorával.

– De tudós urak! – kiált föl szinte rimánkodva Géza. – Vegyék már észre, hogy ez a kutya beszél!

– Hát ez az! – rázza meg a csöngőjét az elnök. – Egy kutya itt ne beszéljen, ha a kutya se hívta ide. Itt hozzászólási joga csakis az Akadémia tagjainak és a meghívott tudományos szakértőknek lehet. Summa summarum felkérem önöket, hogy sürgősen távozzanak.

Blöki óvatosan viczorog vissza az elnökre:

– Ne ingereljenek! Amúgy is harapós kedvemben vagyok...

– Gyere, Blöki – húzza meg a póráz végét Géza –, látod, itt kutyába se vesznek.

Mézga Géza nagy nehezen kivonszolja Blökit. A tudós urak fejcsóválva néznek utánuk. Egy darabig még háborognak a hallatlan eseten, aztán az elnök csönget, lehet folytatni az előadást.

– Mint mondtam, a legutóbbi emberkísérletek, melyeket avatott szakkutyák végeztek...

Egy kicsit gyanús a szöveg, de senki nem meri szóvá tenni. Nehogy még nyugdíjba küldjék!

Közben az Akadémia épülete előtt is élénk szakmai vita tanúi lehetnek az arra tévedt járókelők. Néhányan megbámulják Mézgéákat. Géza megbántódva, elkeseredve rögtön haza akar menni, de érvei szokás szerint egyszerűen leperegnek Pauláról. Egy született Rezo-vits lány mindig is lenézi a tudományt, amennyiben az nem kecsegtet megfelelő anyagi lehetőségekkel. Már kész is az új terve: irány a cirkusz! Egy kutyával társalkodó macska minimum világszám. Elég ha Géza kikíséri őket a porondra, és kérdéseket tesz fel nekik.

– Bohócot akarsz belőlem csinálni? – csattan fel Géza.

– Most mit morogsz? – vakarózik Blöki. – Évek óta azt csinál belőled...

Paula közben sugárzó arccal ecseteli a boldog jövőt, amikor is dőlni fog hozzájuk a pénz. Még Blökit is megpróbálja a maga oldalára állítani, egy kacsalábon forgó új kutyaházat ígér neki.

– Jó, de akkor gyerünk! Már kezdek nagyon ideges lenni.

– Jaj! Mi a bajom? – nyávog Maffia. – Úgy fáj a fejem!

A cirkuszigazgató nem igazán lelkesedik az ötletért.

– Nézze, uram – mondja a behívott Gézának –, a hasbeszélés manapság nem nagy szám.

– De uram! Az én kutyám tényleg beszél. Egy kicsit tájszólásban, mert kecskeméti alomból származik... A macskám pedig... az nagyon kulturált. És természetesen talpraesett.

– Fogja már fel! Most éppen Párizsba megyünk. Mi a fenét csináljak én ott holmi magyarul beszélő állatokkal?

– Majd szerződtetünk melléjük egy tolmácsot.

– Géza! – dugja be a fejét az ajtórésen Paula. – Siesetek már! Nagyon nyugtalanok szegények. Erőt vett rajtuk a lámpaláz.

A direktor jó emberismerő volt. Nem hitte, hogy Géza szélhámos lenne. Így hát kegyesen intett, hozhatja elsőnek a kutyát.

Gazdája hívására Blöki vérben forgó szemekkel rontott az irodába.

– Jól van, kiskutyám! Ül a kutya! Most mondd el szépen az *Anyám tyúkját*! Tudod, azt, amit útközben tanultunk.

Blöki engedelmesen belekezd a produkcióba. Tettség is neki a vers. Morzsa kutyával pedig még valami lelki rokonságot is érzett. De a nagy idegességtől elment a hangja.

– *Ej, mi a kő...* – aztán csak egy érthetetlen hörgés jön ki a torkából.

– Érthetőbben, kiskutyám! Ne hagyd már a gazdit pácban! Képzeld, az igazgató úr nem akarta elhinni, hogy tudsz beszélni.

– Micsoda?! Nem akarta?! – mordult fel Blöki felbőszülve. – Na majd én megmutatom!

Azzal hangos üvöltéssel nekiugrik az igazgatónak. Az már látott tigrist, jegesmedvét, oroszlánt is, de ilyen vadállatot még soha. Rémülten pattan fel, ugrik a székre, onnan az asztalra, végül a szekrény tetejé-

re, de Blöki gyorsabb nála, habzó szájjal kapja el a bokáját...

– Mire vár!? – förmed Mézgára a direktor. – Szedje már le rólam ezt a vadállatot!

– Blöki! Hagyjad! Kis kutyám, inkább az *Anyám tyúkját!*

– Meg a maga jó édesapját! Gazemberek! Csalás! Dobják ki!

A direktor üvöltésére végül előkerült az oroszlán-szelídítő erőművész. Bemelegítésképpen fél kézzel kihajította Gézát, utána leoperálta Blökit a direktoráról. Ezután kitessekelte Paulát is, akinek közben már a haját tépte a megvadult Maffia. Odakint aztán újra szépen összejött a család. Pontosan egymás mellett huppantak a járdára.

– Paula! – nyöszörög Géza, ám hitvese rá se néz. Csak mondja, mondja a magáét, ahogy már megszoktuk tőle.

– Istenem! Hiszen még Hufnágel Pisti is megkérte a kezem! Miért kellett nekem egy tökkelütött kutya-nyelvtanár?

Ám ezúttal mégsem az övé az utolsó szó. Egy kicsit bátortalanul, de Mézga Géza is fohászkodik:

– Istenem, ha egyszer ez is elfelejtene beszélni!

GÓLIÁTFÓLIA

Hol volt, hol nem volt... Minden mese így kezdődik, de ha Mézgaékról mesélünk, akkor nem is lehetne másképp. Így voltak ők mindennel. Hol volt nekik autójuk, hol nem, hogyha volt, akkor hol ment, hol nem, de azért csak volt valahogy, úgy sose volt, hogy sehogyan se legyen.

Most éppen volt egy kis kertjük. Volt abban gyümölcsfa, szőlő, és bármi megterem benne, amit csak egy ügyes kertész kívánhat. Aztán még álmodozni is lehet egy kacsalábon forgó kis kerti lakról, amelyet majd valamikor odaépítenek a tündérkert kellős közepébe. Minden kerttulajdonos így kezdi, csak később fárad bele a sáros, gazos valóságba.

Ilyesmikről morfondírozik Mézga Géza, amíg családja élén felmálházva araszol fölfelé a kaptatón.

– Szerencsénk van – lihegi –, a teli kosarakkal már lefelé megyünk.

– Ha csak annyink termett, mint tavaly, abba ugyan nem szakadunk bele – jegyzi meg epésen Paula, és hozzáteszi, nagyon kíváncsi, mi mindent tanult élete párja abból a kertészeti szakkönyvből, amit karácsonyra kapott tőle.

Úgy belefeledkeznek a társalgásba, hogy elmennek a saját telkük előtt. Aladár hívja vissza őket.

– Mi ez a pusztaság? – rémüldözik Paula. – Hol van a léckerítés?

– Ez a meglepetés – büszkélkedik Géza. – Szőlőt telepítettem, és a kerítésléceket előléptettem szőlőkárnak.

Karók és kórók. Aladár bóklászik, Kriszta unatkozik, Géza hatalmas ugrással kapja ki lánya kezéből az egyik általa elültetett nemes szőlővesszőt, amely akár egy liter óbort is tudna teremni, ha nem cibálnák ki időnek előtte.

– Nem is kellett cibálni – vonogatja a vállát Kriszta. – Nézd, még gyökere sincs!

– Ez csak az újítástól van. Apánk rézgáliccal trágyázott és kálisóval permetezett.

– Majd jövőre! – bizakodik Géza. – Meglátjátok...

– Ha megérjük... – húti le hitvesét Paula. – Most szedjük le a cseresznyét!

– Srácok! Ti szeditek a korait, mi meg a ropogósat.

– Nem lehetne fordítva? – vakargatja fejét Aladár.

– Miért?

– Mert a korain egy szem sincsen.

– De hiszen... – kapkod levegő után Paula – tele volt virággal.

– Biztosan lecsipkedték a te kedvenc rigóid! – próbálja visszaadni a kölcsönt Géza.

– Hát persze! Szétszedted a kerítést. Csak az nem jött be ide, aki nem akart.

– Paula! A rigók a kerítés felett is berepülnek!

– Most volt két hét szabadságod. Miért nem jártál ki madárijesztőnek?

– Hogy egész nap itt álljak a kert közepén? Így, széttárt karral... – mutatja Géza. – Tudod, hogy reumás vagyok.

– Jó kifogás!

– Ide nézzetek! – lobogtat Kriszta egy cédulát. – Most szedtem le a másik cseresznyefáról. Neked szól, apu!

– „Tisztelt uram!” – böngészi Géza. – „Az ön cseresznyéjéből kikönyökölnék a kukacok. Ezt még ellopni sem érdemes. Rohadjon meg!”

– Milyen pimasz! – háborog Paula.

– De nem túloz – vihog Kriszta. – Minden szemben egy többpondrós család lakik.

– Talán fenn a hegyiben nem olyan férgesek – tűnődik a lehullott szemeket bontogatva Paula. – Géza! Igazán felmászhatsz nál.

– Felesleges. Majd lerázzuk.

– Aztán eladjuk Máris szomszédnak – fűzi tovább a gondolatot Paula.

– Az úgyis olyan kukacos pacák! – vihog Kriszta. Aztán ráznak és kedvetlenül nekilátanak összeszedni a szemeket.

Másnap Máris szomszéd mosolyogva állít be hozzájuk.

– Csak azt akartam kérdezni, van-e még abból a ropogós cseresznyéjükből.

– Talán még akad.

– Akkor rám ne számítsanak. Különben is fel fogom magukat jelenteni az állatvédő egyesületnél.

– De miért? Mit csináltunk?

– Egy kis cseresznyébe annyi szerencsétlen kukacot tudnak belezsúfolni, hogy az már állatkínzás.

– Ugyan már, kedves Máris! – negédeskedik Paula. – Az az egy-két kis pondró...

– Jó, hogy említi! Én csak a cseresznyét vásároltam meg önöktől, a kukacot ezennel tisztelettel visszahoztam.

Ezzel Máris úr egy jókora staniclit rak le az asztalra és távozik. Kriszta ismételten felvihog.

– Ez aztán a kupac kukac! Egész nyáron elhorgáshatsz vele.

Paulának nincs ilyen tréfás kedve.

– Megérdemelnéd, hogy megetessem veled! A szomszéd kertek öntik a pénzt, de nálunk minden faág egy féregnyúlvány. Naná, hogy nincs a termésre vevő!

– Ha nincs vevő, hát nincs vevő! – morogja dacosan Géza. De hirtelen felragyog az arca, a vevő szóról eszébe jutott valami. Beront Aladár szobájába, ahol az ifjú kreatív zseni éppen édesanyja kalapdobozával kísérletezik. Puttonnyá alakítja át a majdani szürethez. Rövid tulajdonjogi vita után a felek kölcsönösen visszavonulnak és felhívják MZ/X-et.

– Mi újs, köbüki, mit kiv? – recseg az éterből.

Mézga nekilát panaszkodni. Rigókról, férgekről, elpusztult termésről és mindenről, ami momentán fáj neki. MZ/X egy idő után megkéri, hogy térjen rá a lényegre, mire Mézga indignálódva, szinte szótagolva mondja bele a mikrofonba:

– Féreg a kertemben! Érted?

– Mar ott gyáv kutya!

Ezzel majdnem félbeszakad a társalgás. Szerencsére Aladár – egy forintért – tolmácsol.

– Úgy értette, hogy azt mondod neki: „Félek reggel a kerületi temetőben.” Azért mondta neked azt, hogy maradj otthon, gyáva kutya.

De aztán elhangzik a búvszó: kapcs ford! MZ/X fölvéve gondolatátvivő készülékét örömmel ajánlja fel

segítségét, hiszen ő szintén élgazember...

– ...Élelmiszer-gazdaság-emelési beruházó...

Mindjárt mennie is kell a tetőteraszra, hogy megfejeje kedvenc kókuszfáját, amely diónként tizenöt liter kókusztejet ad neki. Az ő drága köbükijének pedig azonnal küld egy vadiúj góliátfóliát és növserbes készletet...

– ...Növekedésserkentő besugárzókészüléket...

Géza ugyan egy kicsit izgul, hogy fog ő ilyen bonyolult eszközökkel bánni, de MZ/X megnyugtatta, hogy a készülék automatikusan bocsátja ki majd a góliátfóliát. Aztán pedig betáplált program szerint működik taj túl tel és az ágy trágya...

– ...Talajtulajdonság-tesztelő és ágyástrágyázó... Ez eddig három forint...

Még arra is gondolt a derék távoli ivadék, hogy figyelmeztesse Gézát a szükséges növényvédelmi műveletekre.

– Az már megvolt! Kiszórtam egy kis hernyóhergelő, kukacugrasztó kéregféregmérget.

Köbüki fordítókészüléke ettől a különleges ómagyar vegyszer nevétől rögtön begerjedt ugyan, de közben már jött is nagy csörömpöléssel a góliátfólia.

Hamarosan már a helyszínen tartanak terepszemlét Mézga Géza és Aladár.

– Nyugi! Mondom, hogy minden automatikusan működik!

Amíg Aladár a készüléket próbálja üzembe helyezni, apja dühösen szemez a szemtelen feketerigókkal, akik császármorzsát akarnak csinálni az ő császárkörtéjéből.

– Na, nyomhatom? – türelmetlenkedik az ifjabbik Mézga-ős.

– Isten neki! – hagyja rá Géza, s Aladár sorra kezdi nyomkodni a gombokat.

A készülékből különös folyadék spriccel ki, amely azonnal hatalmas fóliává dermed. Géza tapsikol, mint egy gyerek. Aladár szigorúan ránéz.

– Figyelj már! Most nézzük azt a besugárzót!

A következő gombnyomásra aranyos fény ragyogja be a fóliasátrat.

– Nézd! Mesterséges nap! – ugrándozik Géza. – Igazán büszke vagyok az én harmincadik századbeli leszármazottamra! – Aztán egy kicsit elbizonytalanodik. – Most hol lehet bemenni az én melegházamba?

– Sehol. Nem ajánlatos. Azt írja, hogy ott benn sugárveszély van. Csak védőöltözetben mehetnénk oda, azt meg nem küldtek.

– Akkor hogy fogunk szüretelni?

– Itt van a sugárfertőtlenítő gombja. Ez a másik gomb pedig a fóliát tünteti el.

– Milyen jól kitalálták! – bólogat Mészga, és elégedetten indulna hazafelé.

– Blöki – füttyent Aladár, de a családi eb nincs sehol. Vagyis ott van bent a fólia alatt. Aladár már-már leállítaná az egész programot, de Blöki megoldja a kérdést, a fólia alatt kikaparja magát.

Mészga Géza elégedetten simogatja meg a kutyáját. Hirtelen döbbenten néz a kezére. Egy óriási bolha ugrott rá.

– Hát ez micsoda?

– Biztos a serkentő besugárzás hatása – méregeti Aladár a felnagyított vérszopót.

– Ha a gyümölcs is így fejlődik, mához két hétre vagonokba fogunk szüretelni! Kölcsönkérjük a környék összes ruháskosarát! – ábrándozik Géza, és büszkén pöcköli le kézfejéről a túlméretezett bolhát. – Csak süss továbbra is, aranyos napocskám!

A szomszédok már nem ilyen felhőtlenül boldogok a jövő technikájának térhódításától.

– Na, nézd csak! Ezeknél burookban születnek az almák.

– Biztos külföldről hozták azt a nagy marhahólyagot!

– Nem szeretem én az ilyen titokzatos dolgokat! Még fel talál robbanni, aztán lekvárt csinál a mi termésünkéből is.

De semmi sem robban. Két hét múlva Mészga Géza

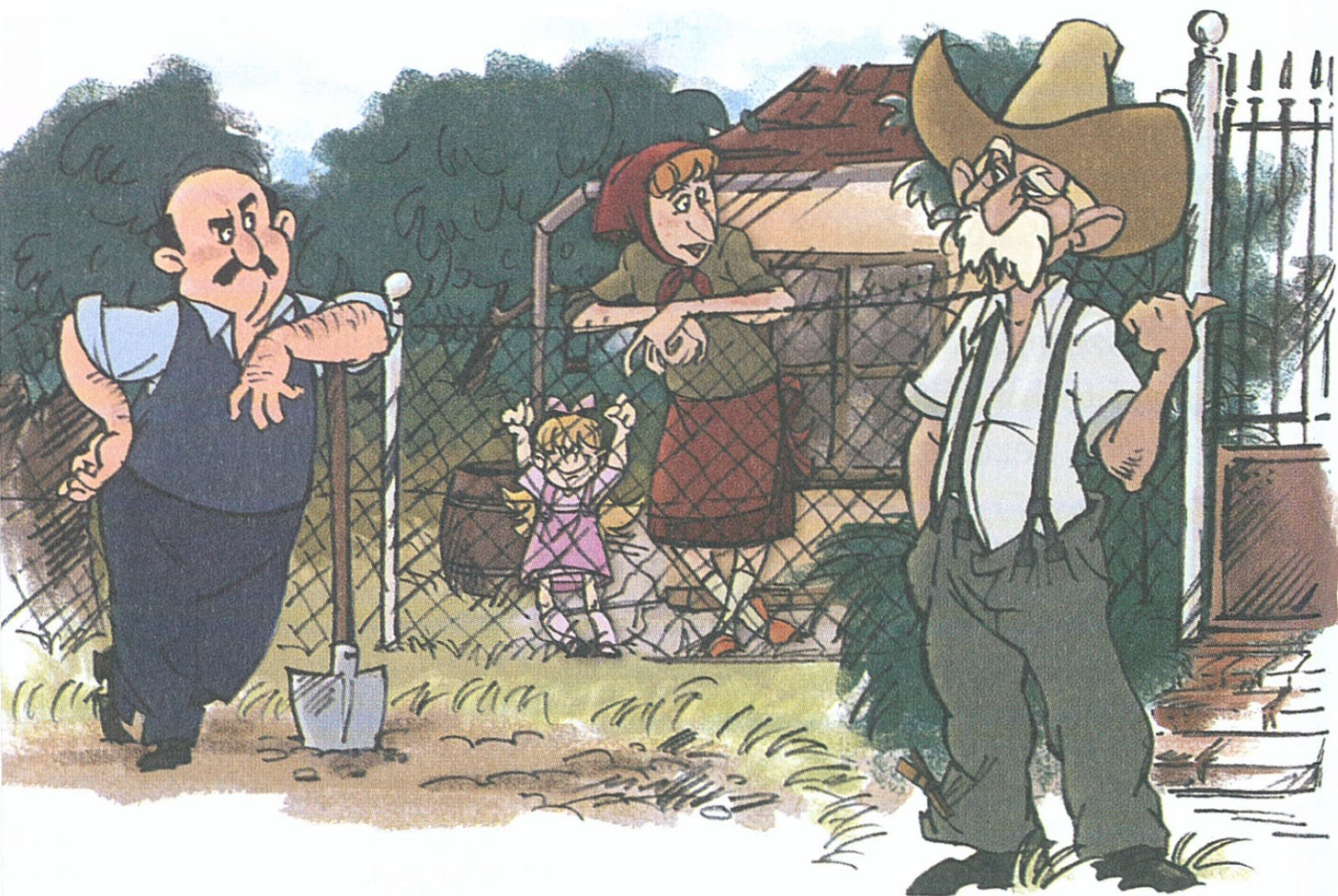
családja élén, Máris szomszéd társaságában bevonul, és magabiztos mosollyal köszönget jobbra-balra.

– Szép jó reggelt mindenkinek! Látom, eljöttek hozzánk egy kis tanulmányi kirándulásra. Nagyon helyes! A Mézga-mintagazdaság szívesen adja át a tapasztalatait.

Paula régóta vágyott arra, hogy ezek az irigy emberek, akik úgy meg tudják őket szólni elhanyagolt kertjükért, most végre pukkadjanak meg az irigységtől. Mégsem örül, hogy ügyefogyott párja előre iszik a medve bőrére.

Krisztát teljesen lenyűgözte a fóliasátor.

– Hű! Micsoda világi kempingbulit lehetne itt rendezni!

Máris szomszéd rezzenéstelen arccal állt mögöttük. Nemigen hitt a saját szemének.

– Azért ismerje el, szomszéd úr, hogy a kertészeti főiskola tisztelt tanári kara ide kapálni se jöhetne el!

Erre Máris csupán annyit morgott az orra alatt, meglepné, hogyha Mézgaének egyszer olyan gyümölcsöt sikerült volna termesztetni, amely alkalmas az emberi fogyasztásra.

Még néhány öntudattal túltelített mondat, és Mézga Géza int Aladárnak, kapcsolja ki a fóliát.

– Először a sugárzást! – teszi helyre a srác reménytelenül tudatlan apját.

A szomszédok egy kicsit hátrébb húzódnak.

– Nevetnék – kacarászik az egyik szomszédasszony –, ha ez a léggömb hirtelen fölszállna, és magával vinné az egész telket.

– Mi az? Rövidzárlat? – cukkolja öccsét Kriszta.

– Az agyadban! – legyint Aladár, aztán szép sorban nyomogatja a gombokat, kikapcsolja a sugárzást, bekapcsolja a fertőtlenítőt, végül a fólia-visszaszippanót.

Mindenkinek tátva marad a szája. Mézgaék telkén soha sem látott buja, trópusi erdő pompázik. Talán életében először Paula is álmélkodva néz fel hitvesére.

– Géza! Te valóságos varázsló vagy!

Mézga Géza mámoros öntudattal élvezi a dicséretet. Még rá is licitál.

– Én? Mi az hogy! Kertművész! Almazsonglőr!

Ekkor visított fel először Paula. A kert felől óriási fekete madarak csaptak le rájuk.

– Griffrigók! – üvölt a szomszéd, mikor az egyik repülő szörnyeteg lesöpri nyaralója tetejéről a kéményt.

– Légiveszély! – vágja magát hasra Kriszta.

Csak Paula marad hű önmagához.

– Géza! Azonnal űzd el innen ezeket a sasokat!

Ám az előbb olyan magabiztos kertművész tanács-talanul áll a probléma előtt.

– Úgy látszik, hogy ezek úgy jártak, mint Blöki bolhája – emlékezteti Aladár.

Csak Blöki áll most is a helyzet magaslatán. Hangos csaholással ront az óriás madarakra, amelyek régi reflexeiket követve ettől elröppennek.

Máris szomszéd enyhe gúnnal megjegyzi, hogy elég nagy huzatot csinálnak Mézgaék madarai. Azért mégis velük megy az édenkertet felfedezni.

– Egy tojás! – sikkant fel Kriszta. – Az egész táncsulinak elég volna rántottához...

Ám ekkor a tojás szétreped, egy óriási madárfióka ront ki belőle, és basszus hangon csipogva elrohan. Krisztának még megijedni sem marad ideje, mikor újabb szörnyeteger ugrálnak elé.

– Maxiszöcske! Még egy! Még egy!

– Milyen okos gondolat volt, hogy ekkora kosarakat hoztunk – csap a homlokára Máris szomszéd, és rögtön bekuporodik az egyik kosár alá, ám rémülten tapasztalja, hogy a szöcskék pillanatok alatt lelegelik róla ezt a védőtakarót.

Blöki megfutamítja a szöcskéket, majd diadalmasan szalad vissza gazdájához, egy nagy szöcskelábbal a pofájában.

Paulában ekkor már végleg előtörni látszik a Rezo-
vits lány.

– Géza! Én egy percre sem maradok itt tovább!

– Paula! Legalább nézz körül! Ez itt maga a földi pa-
radicsom! Nézd csak ezt a csodálatos almafát.

– Ez mind valódi almából van? – sandít fel hitetlen-
kedve a feje fölött himbálódzó óriási piros gömbökre
Paula.

– Állati! – sikkangat újra és újra Kriszta. – Az ember
beleeszi magát valamelyikbe... Akár bent is aludhat a
csutkában.

Még Máris szomszéd is elismerően bólogat.

– Tárgyilagosan meg kell állapítanom, valóban

rendkívüli példányok. Ezekből országosan annyi volna az egy főre eső termés...

Pont ekkor pottyán a fejére egy alma. Ettől a szomszéd összecsuklik, miközben máris egy újabb alma esik a hasára.

– Érdekes! Még meg sem ettem, máris megfeküdte a gyomrom.

– Kóstoljuk meg! – indítványozta nagyokat nyelve Aladár, de egyikbe se lehet beleharapni. – Legalább fűrészeljünk le egy szeletet! – Mire apja rögtön elküldi a fűrészért. Így jár, aki tanácsokat osztogat.

Közben Géza fejszével próbál meglékelni egy óriás dinnyét. Nemsokára sugárban ömlik nyakukba a dinnyelé.

– Kissé agresszív ez a gyümölcs... – morog Máris.

– De édes, mint a méz! – nyalogatja a kezét Géza.

Közben Aladár is előkerül a fűrészsel. Míg az almát szeleteli, Géza arról ábrándozik, hogy a Mézga név okvetlenül bekerül a kertészet aranykönyvébe.

Ekkor az almából egy csattogó fogú óriáskígyó mászik elő. Kriszta felvisít, Aladár pedig levonja a következtetést, hogy a kukac egyenes arányban növekszik az őt tartalmazó almával. Apja igazán sajnálhatja, hogy becsapta köbükunokáját, és mégsem végezte el a fólia felállítása előtt a kötelező permetezést.

Közben az almákból csapatostul kanyarognak elő a férgek. Paula együtt visítózik Krisztával.

– Hétfejű sárkány!

– Nyugalom, ezek csak almát esznek – mondja kevés meggyőződéssel Géza, míg az egyik gigantikus

kukac bele nem harap a fűrészbé. Maffia rémült nyávogással menekül a sosem látott ellenség elől.

– Csak egy kis hormontúladozás... – magyarázkodik Géza, de Paula ilyenkor szokásos sötét pillantásaival kísérvé kijelenti, hogy ennek még súlyos következményei lehetnek.

– Lehetnek? Lesznek! Vagyis már vannak – mondja Máris szomszéd. – Nézzen csak hátra!

A szomszédokat eddig lekötötték a kertjeikre támadó óriási szöcskék, kukacok és madarak. Miután rájönnek, hogy ezekkel szemben tehetetlenek, ásót, kapát ragadva Mézgaék ellen fordulnak. A sok vihart meg-

ért család azonnal menekülőre fogja a dolgot, élükön Máris szomszédossal, aki úgy méri fel a helyzetet, hogy a dühös szomszédok őt is meglékelnék, mielőtt bizonyíthatná, nem is tartozik a családba.

Csak Kriszta élvezi a futást. Ez az egész olyan, mint a múltkori nagy rockparádé után. Akkor is így szaladtak haza.

Közben Mézga lassan utoléri Paulát. A büszke Rezovits lány megvetően lihegi:

– És én még téged választottalak! Pedig a Hufnágel Pisti is hogy futott utánam!

Hol volt, hol nem volt... Még olyan is volt, hogy a rozsdamarta ősi családi autó egyszer csak megtáltosodott, akár kirándulni is mehettek rajta. Szép, kalandos utazások vártak rájuk. Egyik pillanatban még egy útszéli kovácsműhelyben várták, amíg a mester két patkolás és egy kerékráfólas között menetkészre kalapálja a Mészga-járgányt, a másik pillanatban pedig már vígan zötyögtek a kanyargós útra terített „makadámon”, nemsokára pedig dudálva be lehetett hajtani egy ősi vár roskadozó kapuján. Itt aztán lehet bámészkodni, szuveníreket vásárolni, meg a büfének nevezett bódé előtt sorban állni, bár az utóbbira Paula asszony legtöbbször nem biztosított keretet.

– „E helyen nyílt a titkos folyosó, melyen át a várúr, a rablólovag éjjeli kalandokra titkon kiosont” – beütögeti Paula ábrándosan az egyik többnyelvű magyarázó táblát. A mellette Pajtás fényképezőgépét kattogtató Mészga Géza felsóhajt: „Milyen praktikus lehetett az ilyen megoldás!” Vesztére. Paula lesújtó pillantással bünteti gondolatban veszélyes utakra kalandozó párját.

– Te csak ne sóvárogsz ilyesmire!

Géza kikéri magának, amiből még talán egy kis családi perpatvar is kerekedne, ha Kriszta nem kiált föl a hátuk mögött:

– Nézzétek! A Blöki aláássa az ásatást!

Blöki valóban teljes erőből kapar valamit az egyik sarokban.

– Tán csontot szimatol – véli Géza.

– Mi van a szájában? – kérdi Paula.

– Úgy látom, egy régi pénzdarab – jelenti Aladár.

– A mi kutyánk! A fogához veri a garast.

Aladárt továbbra is izgatja a pénzdarab, de Blöki csak nem engedi ki a fogai közül.

– Hé! Ne morogj! Odadom érte a szendvicsem!

A csere rögtön létrejön. Blöki bekapja a szendvicset, Aladár megkapja az érmét. Addig forgatja, nézegeti, amíg Géza is kíváncsi lesz a leletre.

– Egy tallér! Egy valódi régi tallér.
– Fúj, milyen penészes – fintorog Paula.
– Csak a baracklekvárjaidnál baj, ha penészesek. Ez nemes penész – oktatja nejét Géza. – Ettől még értéke-
sebb lesz.

– Ugyan már! Mennyit érhet egy ilyen...
– Talán száz forintot... – töpreng Géza – vagy még
többet.

– Na, add csak ide! – kapja ki erre férje kezéből Pau-
la a zsákmányt. – Száz forintot? Blöki! Blökikém! Ku-
tyuskám! Kaparj még! Kapsz szendvicset! Kaparj!

Blöki azon nyomban dolgozni kezd. Hamarosan ki
is kapar egy törött korsót. Paula felkapja a zsákmányt,
de csalódottan állapítja meg, hogy egy árva tallért sem
rejtett el benne senki.

– Egy ilyen korsó nagyon értékes lelet! – vigasztalja
Géza, de Paula gyorsan földhöz csapja a vacak cserepet.

– Nekünk pénz kell! Keress, Blöki!

Blöki pedig a szendvics reményében tovább kapar.
És láss csudát, még két tallér előkerül a körme alól.

Sajnos, a múzeumőr is előkerül.

– Halló! Halló! – kiabál már messziről rájuk. – Tes-
sék kérem az ebet azonnal eltávolításba helyezni! Az
ásatás területén az effajta háziállatok és aprójószágok
tartózkodása kártevés elkövetésének megakadályozá-
sa végett hatóságilag tilos!

Mézga Géza tisztelettel vigyorral bólint, közben
elrángatja Blökit, és diszkrét toporzékolással igyekszik
eltüntetni a kaparászás nyomait. Paula pedig ártatlan
tekintettel bizonygatja, hogy egy ilyen kedves kis állat

igazán semmi kárt nem tehet ezekben az amúgy is ócska romokban.

A múzeumőr az állampolgári tudatlanság ilyen mértékű megnyilvánulásának hatására azonnal kedvet érez egy kis felvilágosítómunkához.

– Azt maguk el sem tudják képzelni! Egyszer egy kóbor kutya, származását tekintve fajtisztá kotorék eb szabályellenesen kikapart egy ezer forint értékű ezüstpénzt, amely azután a zugpiacon került értékesítésre.

– Ezer forint? Na, ne mondja! Annyit érne egy ilyen penészes... – Paula ijedtében majdnem kettéharapja a nyelvét, nehogy elszólja magát.

– A selejtje! De van, amelyik még sokkal nagyobb értéket képvisel!

– Nagyon köszönjük a felvilágosítást! – bólogat Géza, és a biztonság kedvéért fölnyalábolja Blökit. Paula még meg is simogatja az okos kiskutya fejét, hogy tartsa a száját. Az őr az ilyen jogkövető magatartás láttán megenyhül.

– Jelen esetben még ez egyszer eltekintek a feljelentéstől. De újabb hasonló szabálysértés fennforgása esetén bírság kiszabásának folyamatba tételét fogom indítványozni...

– Hol tanulta ezeket a szép jogi kifejezéseket? – kérdi áhítattal Mészga Géza.

– Még a szakmából – nevet az őr. – Nyugállományú állami ítélet-végrehajtó vagyok én, kérem.

Gézának ettől rögtön elszorul a torka.

– Szent isten! Gyerünk, Paula!

Szinte egyszerre ugranak be a megremegő kocsiba. Meg sem állnak hazáig.

– Na? Mi van ráírva? Olvassa el, Máris úr!

Géza és Paula roppant izgalommal várják, mit szól a szomszéd új kincsükhöz.

– Miért olvasnám fel? Latinul van. Ahhoz valami kultúrára is szükség lenne, hogy megértsék.

– Szóval maga se érti, szomszéd úr?

– Már miért ne érteném? Ezt a dénárt Vak Béla vette.

– Azért olyan csálé – biggyeszti le ajkát Paula.

– És ön szerint mégis mit ér? – puhatolózik Géza.

Máris elgondolkodó képet vág. Úgy csinál, mintha számolna magában. Aztán kiböki.

– Kétezer forintért megveszem.

Mészga majdnem Paula nyakába ugrik, de az aszszonyban nemhiába folyik Rezovits vér. Keményen visszavág:

– Kétezer-ötszáz!

Máris még erősebben koncentrálna számol, vissza-

kéri az érmét, forgatja, morzsolgatja, majd végül pléh-pofával bejelenti:

– Rendben, megadom!

Paula és Géza diadalmasan mosolyog össze. Paula odasúgja Gézának, hogy a tervezett ünnepi lakomára ezúttal akár egy üveg bort is megengedhet magának. Géza pedig diadalmasan tartja markát Máris orra alá, hogy akkor rendezhetnék is az anyagiakat.

– Máris rendezzük. – mondja Máris. – Maguk háromezer-háromszáz forinttal tartoznak nekem, maradt tehát nyolcszáz.

Mézga Géza fancsali képén világosan látszik, hogy ezt az eljárást nem tartja egészen korrektnek, mégis meg kell hajolnia Máris doktor érvelése előtt:

– Majdnem tökéletes megoldás: régi adósságot régi pénzzel fizetnek.

Paula azonban mindenáron pénzt akar látni, így a távozni készülő szomszéd orra alá dugja a másik két tallért is.

– Itt az édestestvérük. Érdekli?

– Amennyiben egyenes úton jutottak hozzá.

– Kutya kötelességem lenne bevallani, ha nem így lenne – kacarászik Géza. Máris zsebre vágja a tallérokat és búcsút int.

– Egy kis előleget nem adna?

– Dehogynem! Azt a nyolcszázat, amivel még tartoznak.

– Ebből pénzt kisedni! – sóhajt fel Paula, amikor becsapódik az ajtó. De Géza örömét nehéz elrontani. Már csak egy napot kell kibírniuk.

- Egy méter kolbászt veszek Blökinék.
  - És nekem? Három méter selymet... egy táskát... egy cipőt...
  - Meg egy nercbundát és egy gyémántdiadémot, Paula!
  - Nyugi! Jövő héten neked is kikapartatunk Blö-kivel egy új felöltőre valót.
  - Be sem enged az ör!
  - Majd te magadra vonod a figyelmét...
- Géza idegesen gyújt rá a szivarjára.
- Semmi kedvem egy hóhér figyelmét magamra vonni.
  - Géza! Ne szivarozz itt nekem!

– Nem neked szivarozok, hanem magamnak.

– Inkább használnád az eszedet. Most olvastam az újságban, hogy valaki kitalált egy olyan kincskereső készüléket...

– Készüléket? – Géza arca hirtelen felragyogott. – Hát persze! A készülék! Meglesz, Paula!

Mézgáné született Rezovits Paulának ezek után végig kell néznie, hogyan bolondul meg a párja. Géza szökellő tánclépésekkel vágat be Aladár kuckójába. Ott aztán már ő maga is azt hiszi, hogy tényleg megbolondult.

A szoba közepén különleges formájú, nagy, zöld léggömb lebeg. Mézga csak nehezen jön rá, honnan ismerős neki ez a valami.

– Mit csináltál a ballonommal!? Te csibész!

Aladár ezúttal is fölényesen méri végig az apját:

– Meteorológiai széláramlásjelző léggömbbel kísérletezem.

– Az én ballonommal?!

– Most mit vagy úgy oda? Csak egy kicsit összeragasztottam, hogy ne szivárogon. Vigyázz! Szivarral ne menj közel hozzá!

– Te engem ne taníts! Elég folyton az anyád intelmeit hallgatnom...

A pöfékelő Géza egy gyors mozdulattal félresöpri fiacskáját, és kezdi közelebbről vizsgálgatni ballonját, hol talál rajta megfelelő rést, ahol majd bontani lehet...

Óriási robbanás tépi ki kezéből a jobb sorsra érdemes esőkabátot. Mézga arca csupa korom, haja, ruhája

tele rongycafatokkal, szivarját pedig egy láthatatlan erő egyenesen Blöki tátott pofájába repítette.

– Mi volt ez, Aladár?

Aladár óvatosan kiles az asztal alól, ahova az előbb bekuporodott.

– A gáz. Mondtam, hogy vigyázz.

– Átkozott csibész! Felrobbantottad az új esőkabátom!

– Én? Te csináltad a szivaroddal.

– És most mit veszek fel, ha esik az eső?

– Semmit. A barométer hosszan tartó, száraz, derűs időt jósol.

Mézga keserűen legyint.

– Csak azt tudnám legalább, hogy hova tettem a szivaromat. Aladár! Kapcsold MZ/X-et, amíg megke-resem.

– Mindjárt, csak meg kell várni, amíg a föld magá-hoz tér a rémülettől. Bár ahogy látom, a dohányzás ki-csit nyugtatja.

Blöki ugyanis ezalatt kissé idegesen, de egyre hatá-rozottabban szívta gazdája szivarját.

– Még csak ez hiányzott! Most zárhatom előle ezt is!

– Na, gyere, te züllött kutya! – simogatja Blökit Ala-dár. – Köpd ki szépen!

Blöki büntudatosan Mézga Géza markába köpi a szivart, és nagyon csodál-kozik, hogy nem kap érte dicséretet.

MZ/X ezúttal hamar je-lentkezett. Arra se tett sem-milyen megjegyzést, hogy az ő kedves köbükije már megint kér valamit. Ami-kor pedig Mézga óvatosan arról próbál érdeklődni, van-e abban a jövőben olyan eszköz, amivel kin-cseket lehet keresni egy ré-gi várban, MZ/X hahotáz-ni kezd.

– Oktalanságot kérdezel, köbüki! Ha nem volna ilyen, hogyan érintkeznék én innen veled?

Ezután részletes, szakszerű magyarázatba fog, ők már rájöttek, múltbéli tárgyakat legjobb úgy megtalálni, hogy akkor megy oda az ember, amikor éppen elrejtik ezeket. Erre fejlesztették ki az időkibővítő készüléket. Hasznos eszköz, de vigyázni kell vele. Ő például még mindig nem szánta rá magát, hogy átlátogasson Mézgaékhoz, pedig tulajdonképpen már nagyon kíváncsi rájuk. De inkább megvárja, amíg kijön az időkibővítő ketyeréknek egy újabb generációja. Szóval a derék köbüki addig is legyen óvatos.

– Azt bízod csak rám! – bólogat Géza. – Nagyon vigyázok én, már csak azért is, mert ha Paula megkaparintja ezt a masinát, rögtön megtud egyet s mást, amit a múltamból eltitkoltam.

– Nem erre gondoltam...

– Mert te nem ismered sem a múltamat, sem a feleségemet. – Amúgy magabiztosan leszögezi: – Én a feleségemen kívül senkitől sem félek.

– Jó! Legyen! Melyik századba akarsz menni?

Mézga Géza tanácstalanul néz Aladárra, de a történelemben a srác sem erős. MZ/X célkereső képernyőjén közben csupa háborús képek peregnek. A különbség legfeljebb annyi: milyen fegyverekkel irtják az emberek egymást. Végül a Mézga-csapat csak egy századot téved Vak Béla korát illetően, így vakon rohannak majd bele a múlt sötét éjszakájába.

– Ha a helyszínre értél, nyomd meg a piros gombot!

– És hogy térek vissza a jelenbe?

– Csak egyszeri töltet van benne. Harminc perc múlva automatikusan visszakapcsol.

Mézga Géza indiántáncot jár.

– Hurrá! Fél óra alatt hat zsákot is megtölthetünk ezüstitallérral!

Aladár csak legyint, őt jobban érdekli a jövő.

Aztán csörömpölve megérkezik az időkibővítő készülék. Géza felajzott állapotában azonnal ki akarja próbálni, de amikor kiderül, hogy csak egyszer használható, tüstént kiadja a parancsot, még aznap éjjel megkeresik az ezüstitallérokat. Ezzel Aladár is egyet ért, ha sokat várnak, kimerülhetnek a készülék telepei. Kriszta mindig is imádta az éjszakai kalandokat, Paula pedig nagyon szeretne már új ezüstitallérokat látni, úgyhogy nekivágnak.

A családi autóban Géza utoljára még egy kis eligazítást tart. Mindent azért nem mond el a lányoknak, a lényeg így is világos:

– Ne lepődjete meg, bármi is történik!

– Én veled kapcsolatban már semmin nem tudok meglepődni – biggyeszti le ajkát Paula, és megvetően hallgat, amíg a holdfényben felderengő várromokhoz nem érnek.

– Nyomd meg a piros gombot! – adja ki a parancsot Aladárnak Géza.

Villanás, durranás! Az autó zötykölődni kezd. Eltűnik előlük a köves út, a várromok helyén tekintélyes lovagvár tornyosul fölélük.

Szokásához híven Paula sikoltozni kezd, Gézát szidja, hogyan vezet már megint. Aztán azon háboro-

dik fel, miért nyilaznak rájuk a sötétből. Amikor az autó már egy befelé fordított bundájú sündisznóra hasonlít, a reflektorok kévájében egy páncélos lovag tűnik fel kíséretével. Fölemelt karddal útjukat állná, de Géza rávillog. A ló riadtan ágaskodik, a katonák is félrehúzódnak.

– Úgy látszik, már megvan a tekintélyünk!

– Jó az ürgék szerelése! – örvendezik Kriszta.

– Hol kell itt behajtani? – méregeti a várfalat Géza.

– Még azt se tudod? A felvonóhídon! – magyarázza Aladár.

A felvonóhíd le volt bocsátva, mögötte a kapuban fegyveres örök.

– Mennyi portás! Mint egy nagy szállodában...

Mézga nyugodtan hajt a felvonóhíd felé, ám az utolsó pillanatban az egy kicsit megemelkedik, így az autó a várárokba zuhan.

– Géza! Mit csináltál! Részeg vagy?

– Részeg? Csak vizet ittam! Az se esett jól...

Géza remegve kapaszkodik egy hegyes karóba, amelyből elég sokat vertek le a várárokból egymás mellé. Paulának egyre gyanúsabb ez a környezet.

– Géza!? Hogy kerültünk mi ide a múltba?

Géza legyint, Paula ezt úgyse érti, de a békesség kedvéért megmondja neki:

– Időkibővítő készülékkel.

– Ez valami olyan spirituszos marhaság? Na, ebből elég volt. Gyerünk haza!

Amint Mézga kikecmereg az árokból, közrefogják a láncinges katonák.

– Úgy látom, hogy ezek még egy kicsit marasztalnának minket.

A katonák vezetője, egy fekete bajszos marcona vitéz ekkor rájuk dörög:

– Uram parancsolá vala titek vezetni ő színe elejibe!

– Ezt a tájszólást nem ismerem, de állati jó! – súgja oda Kriszta Aladárnak.

– Ha nem lennél ilyen gyagya, tudnád, hogy ez régi magyar beszéd.

– Ne veszekedjete idegenek előtt! – villantja rájuk a szemét Géza, majd minden szellemi erejét összeszedve visszaszól a vitéznek. – Maguk kicsodák?

– Mi Isten kegyelmiből való urunknak hív szolgái vagyunk.

Mézga a füle tövét vakargatja.

– Ezzel nem lettem okosabb.

Eközben egy másik katona éppen Paulát rángatja ki a várárokból, de a Rezovits lánynak nem tetszik ez a nyers bánásmód.

– Ne merjen hozzám nyúlni, maga huligán! – és nagyokat csapkod a vitéz karjára.

A vezér elismerően csettint:

– Hm! Kemény szovú asszonállat!

Mézga bólogat, ő aztán tudja. Gyorsan csípőre teszi a kezét.

– Kend vezess minket az házi úrhoz, üzletet szeretnénk kötni vele!

Rögtön el is indul a vár felé, de a vitéz visszatartja:

– Az mi urunk parancsolá szümütök bekötendeni!

A katonák se szó, se beszéd teljesítik a parancsot.
Mézga háborog

– Hát ez az ősi magyar vendégszeretet?

Ekkor a másik katona felordít, Paula beleharapott a karjába. A vezér elégedetten pödri meg a bajszát:

– Mint az vadmacsku!

– Szétharapom az egész galerit! – fenyegetőzik Paula.

Krisztának azonban még tetszik is a dolog.

– Szembekötősd! Egész klassz!

Végül bekötött szemmel vonulnak be a várba, még Blöki is.

Az udvaron lehull a szemükről a kötés. Kopár falak előtt marcona katonák, vörös sapkás pribékek állnak, szemben velük pedig maga a várúr, hosszú hajjal, szakállal, kezében csillagos buzogánnyal.

– Jé! Hippi! – kiált fel Kriszta.

A várúr komoran fürkészi Mézgaékat, majd rájuk dörren:

– Kik vagytok, s mit akartok?

Géza illemtudóan odaáll a várúr elé. Barátságosan kezét nyújt neki.

– Mézga Géza könyvelő vagyok a huszadik századból.

Nem egészen világos, mitől háborodott fel a várúr, de buzogányával rögtön akkorát csapott Mézga markába, hogy az rögtön fél lábon ugrálva kapta szájába az ujjait.

A várúr közben egyre félelmetesebb hangon mennydörög:

– Ellenség vagytok! – egy újabb buzogánycsapás. – Az ürdüng cimborái! Ki tüzes szekírral jöttök, az mi lelkünk üdvösséginek rontásira!

– Ugyan, kérem! – próbál magyarázkodni Géza. – Az a helyzet, hogy a mi kutyánk kikapart néhány ezüstérmet, amit el tetszettek haláluk esetére ásni...

– Az küncseim elrabolásáért gyüttél, koszos haramja!?

– Mondom, hogy a Blöki kaparta ki...

– Eb kutyád vettetik mély kútba bele!

– Azt már nem! – kapja föl Blökit Paula. – Géza! Te ezt tűröd?

– Mit csináljak? Tehetek róla, hogy ilyen erőszakos?
– Magyarázd meg neki, hogy ő már régen meghalt.
Egy halott pedig viselkedjék tisztességesen.

– Ki hola vola meg régül? – bődül fel a várúr.

– Egy pillanat! – emeli fel kezét Mézga Géza. – Csak valami fontosat szeretnék a feleségemnek mondani. – Ezzel Paula füléhez hajol. – Ne vacakolj már vele. Még lenyakaztat.

Mézgáné született Rezovits Paula a szokásosnál is megvetőbben méri végig a férjét.

– Látom, te már előre elvesztetted a fejed. Majd én beszélek vele!

Azzal határozottan odalép a várúrhoz, megkocogtatja annak mellvértjét és a modortalan bolti kiszolgálók fegyelmezésére kifejlesztett hanghordozásával elkezd:

– Ide figyeljen, öregem! Velünk nem lehet így beszélni! Mi már rég nem hiszünk a kísértetekben! Úgy-hogy vegye tudomásul: maga nincs! Sem maga, sem a többiek! És most mars vissza a kriptába! Amíg jó kedvemben találhatnak...

– Ispááán! – ordít a várúr. A nagy bajszerű azonnal urához ugrik, és halkán, de sziszegő indulatokkal elkezdenek valamit sutyorogni. Közben Paula gőgösen lépked vissza hites urához.

– Na, látod! Így kell az ilyenekkel beszélni!

Mézga elismerően bámul az ő kardos kis feleségére. Csupán az nyugtalanítja, hogy az idő csak megy előre, ők pedig még mindig nem tudják, hová rejthették el ezek itt a kincseiket.

– Az már a te dolgod! Intézkedj!

Géza megadóan bólint, majd odalép az egyre indulatosabban disputáló háziakhoz. Bátorítást kérve egy pillantást még vet Paulára, majd megveregeti a várúr vállát:

– Apuskám! Huá ásotta vola el keed az tallérokat? No!? Ki uele homár! Mert nünecs sok üdönk.

A várúr erre már akkorát bődül, mint eddig még soha.

– Bizon mondom néktök, ninecs!

Az ispán még uránál is nagyobbat ordít, igaz, a szájához kapja a tenyerét is, hogy messzebbre hangozzék:

– Bakóóó!

A kiáltásra egy félmeztelen, vörös csuklyás óriás jelenik meg mellettük, egy deszkaácsolmány tetején. Közében óriási bárdot forgat.

– Az férfiembörnek az feje vétessék! – mennydörög az ítélet.

– Paula! Hallod ezt? – rémüldözik Géza. – Ezek le akarnak nyakaztatni!

– Hallom – legyint Paula –, persze, hogy hallom...

– Az asszonállat, ki boszorka vogyon, tűzön megégettessék!

Paulát azonnal elhagyja eddigi magabiztossága. Menedéket keresve ugrana Géza nyakába, ám férjura nem minden káröröm nélkül jegyzi meg, hogy abban a korban bizony ez a szokás.

– Boszorkány!? Még hogy én!?

– Hogy ki a boszorkány, azt most ők határozzák meg.

Paulában egy világ omlik össze.

– Te végig tudnád nézni, hogy engem elégetnek?

– Hogy képzeled? Én akkorra már rég le leszek fejezve.

– Te nyámnyila alak! Azonnal csinálj valamit!

Ez a parancs Gézát halottaiból is feltámasztaná. Körülnéz, látja, hogyan hordják a fát a máglyához, és a fahordó jobbágyok között fölfedezi a vihogva bámészkodó Krisztát, mellette Aladárt, aki keményen markolja az időkibővítőt.

– Aladár! Nincs valami jó ötleted, hogy lépjunk meg innen!?

– Két perc múlva lesz. Addig húzzátok az időt!

– Jó vicc! Hogy csináljam?

– Hát... Uszítsd rájuk Blökit!

A várúrnak már elege lehet a jövevényekből. Öblös hangon adja ki a parancsot:

– Bakó! Teend dolgud münt parancsulám!

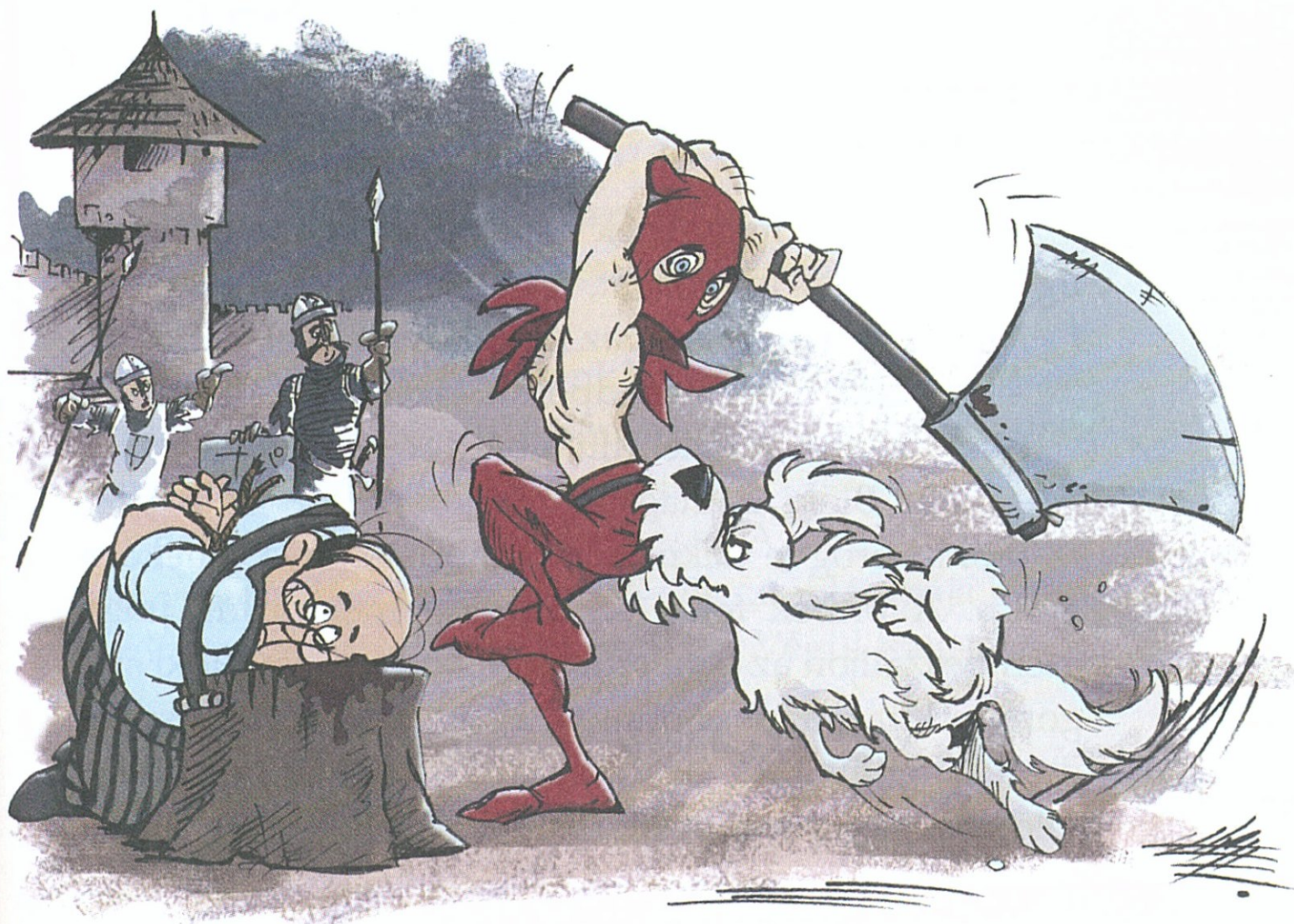
– Géza! – sikítozik közben Paula, akit két pribék próbál odavonszolni a máglyához.

– Blöki! – kiált fel Géza. – Rossz ember! Csibész! – mutogat a várúrra. – Fogd meg! Fogd meg!

A felhergelt Blöki csak erre várt. Csattogó fogakkal ront előre.

– Ürdüng fattya! Veszett ebüknek buzugánunk csapjon feji rea!

A megtámadott várúr megpörgeti óriási szöges bu-

zogányát és lesújt. De Blöki elugrik, így a földre csapódik a buzogány. Ki se lehet húzni.

– Vedd fejit! Ebkutyáját majdan elveszejtem! – öröng a várúr. Egy óriás termetű harcos rögtön fölkapja Gézát és odahurcolja a bakó elé. Közben egy másik pribék a cölöphöz kötözött Paula alatt gyújtja meg a máglyát.

– Ehhez nincs joguk! Tessék azonnal elengedni! Követelem! – kiabál Géza.

– Géza! Ne hagyd magad! – sikoltozik a felcsapódó lángok közül Paula, és elhalóan hozzáteszi: – Engem se hagyjál...

A helyzet eléggé kilátástalannak tűnik. A lángok egyre magasabbra csapnak, és a hóhér is a magasba emeli bárdját. Még valami szerzetes is előkerül valahonnan, hogy feltartott kereszttel imádkozzék az életből távozók lelki üdvéért. Ettől már Kriszta is gyanút fog.

– Gondolod, hogy ezek csak hülyéskednek? Te, én úgy utálnám az árvaházat.

Aladár némán mered az időkibővítő kijelzőjére.

– Már csak húsz másodperc... tizenöt...

Ekkor a bakó meglendíti a bárdot. Mészga felüvölt.

– Blöki! Blöki, ne hagyd!

Blöki hörögve nekiront a hóhérnak, és a fenekébe harap. A pribék feltartott bárdal megfordul, hogy szembeszálljon az ismeretlen támadóval, ám Blöki szigorúan kitart azon a ponton, ahol már megkapaszkodott a fogaival. A bakó kinyájában belevág az udvar földjébe. A várúr ráordít:

– Bakó! Müért késlekedül?
– Vezír! Az kutyu! Nadrágumba akaszkodék! Hú!
– Rusnya szolgál! Nem az nadráguddal veszöd fejit,
hanem az bárduddal! Sújts!

És a bakó újra fölkapja bárdját és lecsap...

Az időkibővítő készülék kiröppen Aladár kezéből...

Géza föltérdel. A holdfényben kirajzolódnak Paula körvonalai. Az asszony a kalapját igazgatja. Egy kissé rendetlenné zilálódott a ruházata az iménti megpróbáltatások során.

– Azt hiszem, ideje volt visszatérni a jelenbe... – alapítja meg Mézga Géza. – A múlt meglehetősen életveszélyes...

– Nem is élte túl senki... – vihorászik Kriszta.

– A te jövőd, az az életveszélyes – förmed Gézára Paula. – Mert amit ezért a kalandért még kapsz...

– Én? Mit tehetek én erről? Honnan tudhattam volna előre... Bérelszámoló vagyok, nem történész.

Paula erre valami nagyon lesújtót készült mondani, de megelőzték.

– Halló! Kicsodák maguk? Záróra utáni illetéktelen itt-tartózkodás eszközlése miatt rendőrhatalósági közeg beavatkozását fogom igényelni.

A hang először messziről jött. Aztán látják, hogy egy sötét alak közeledik feléjük, zseblámpája egyre erőteljesebben világít a szemükbe. Végül megáll előttük a múzeumőr.

– Szóval megint maguk azok! Kövessenek csak szépen az őrszobára.

Mézga Gézának rögtön eszébe jut, hogy ez az ember is bakó, még ha nyugdíjas is.

– Paula! Fussunk el inkább!

– És a kincs?

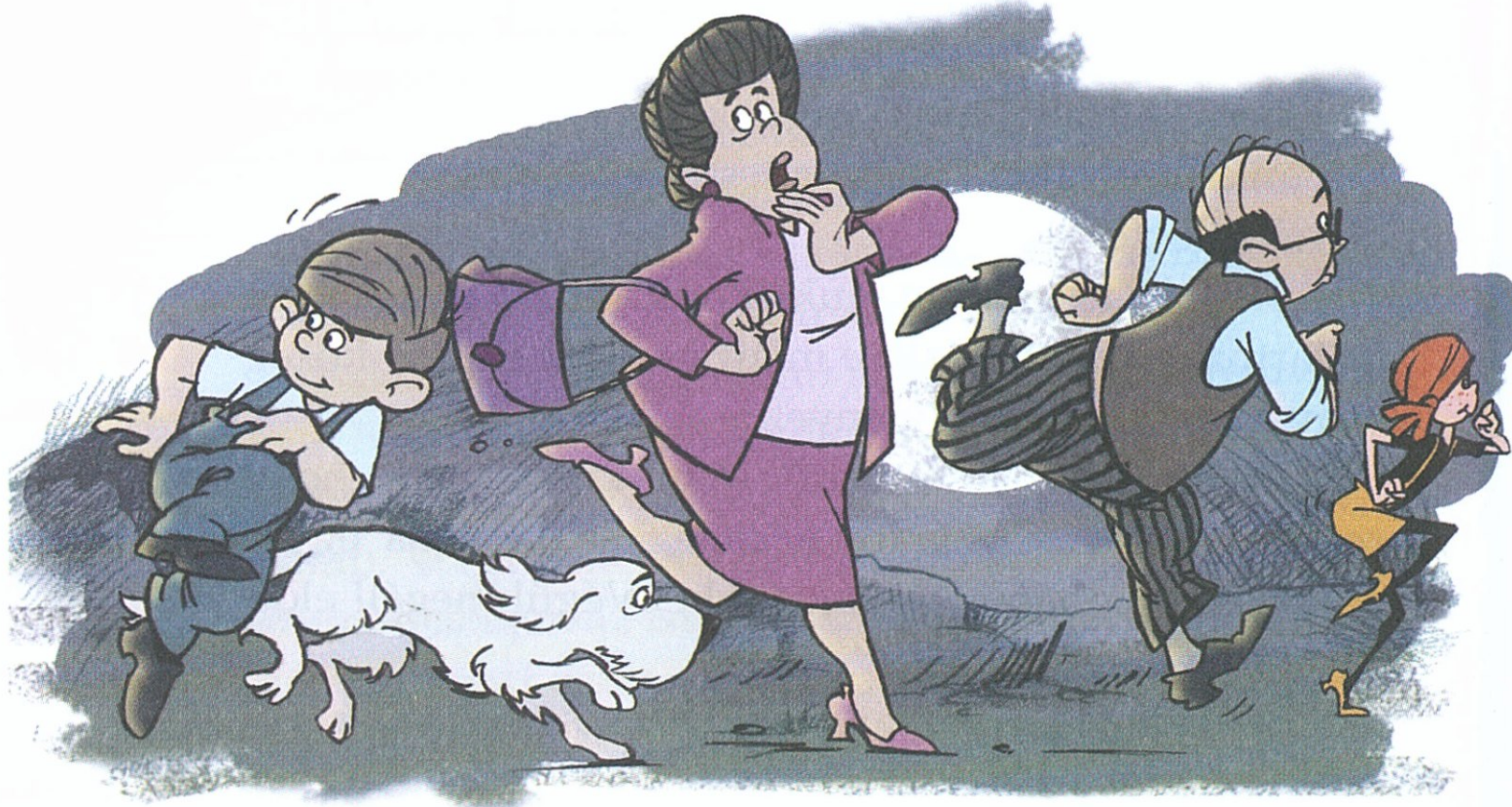
– Inkább túlórázom...

Autójuk a várárookban. Talán majd egyszer kiásák... Gyalog rohannak bele az éjszakába.

– Rendőr! Rendőr! – rohan utánuk a múzeumőr dühösen villogtatva a zseblámpáját.

– Hát kellett ez nekem! – liheg Paula. – Huf-Huf-Hufnágel Pistihez mentem volna inkább feleségül! De már késő!

– Miért? – zihál mellette Géza. – Nem látod, hogy még mindig futnak utánad a férfiak?

IMBOLYGÓ

Ez a történet – minden Mézga-történetek legkalandosabbika – úgy kezdődött, hogy Máris szomszéd váratlanul becsöngetett.

– Egy kölcsönt szeretnék visszakapni – kezdte fanyar mosollyal –, még tavalyelőtt kérték kölcsön, ki tudja, miért a francia nagyszótáramat. Ha netán még emlékeznek rá...

Géza rémülten pillantott Paulára, aki viszont egy pillanatig sem zökkent ki örök magabiztosságából. Készséggel előhúzta a két vaskos kötetet a rekamié alól, ahová szintén saját kezűleg helyezte annak idején, amikor kitört a sok megpróbáltatást megért bútor egyik lába.

– Ó, roppant sajnálom, hogy kénytelen voltam elrontani a franciaágynak eme teljesen eredeti változatát... De tudják, éppen Párizsba utazom... – magyarázkodott Máris, és közben szorgosan csapkodta össze visszaszerzett tulajdonának lapjait. – A port itt hagyom, azt nem én adtam kölcsön. – Ezután megköszönte, hogy végül mégis eleget tettek régi kívánságának, bár kissé túl sokat aludtak rá. Az ajtóból még visszaszólt: – Ja! A szótár helyére majd tegyenek néhány verseskötetet. Hadd nyugodjon családi heverőjük ezentúl verslábakon!

Paula ábrándosan nézett a szomszéd után és felsóhajtott:

– Látod!? Ez Párizsba utazik! Mi meg legfeljebb Somogymogyoródra...

– Mit csináljak? Ha ott laknak a rokonaim...

– Egy valamire való férj külföldön is tart néhány rokont. Úgy szeretnék már távoli tájakat látni!

– Miért nem mész moziba? – morogta Géza. Vesztére. Kriszta, aki eddig csupán fél füllel követte szülei megszokott enyelgését, gyorsan kihúzott apjából egy mozijegyre valót. Szegény Géza pedig nekiállt turkálni az emlékezetében, hogy leakasszon valami távoli rokont, aki hajlandó lenne még egy utazásra is meghívni őket.

– Hoppá! Hogy ez nem jutott eszembe! Távolinak elég távoli, de mégis rokon! – Azzal a hirtelen megvilágosodott családfő rejtélyes képpel becsörtet Aladár oroszlánbarlangjába.

Az első pillanatban majdnem megüti a guta. Leleményes leszármazottja ugyanis éppen az ő gumicsizmájának felaprításával foglalkozik.

– Ez micsoda?! – mennydörgi atyai hangon.

– Egyszerű logika – vág vissza flegmán Aladár. – Na meg egy kis számtan és fizika. Nem érted? Blöki lábát szigetelni kell. Ehhez neked csak egy pár gumicsizmád volt, neki viszont két pár lába van. Így hát megszoroztam egy ollóval az alapmennyiséget...

Géza reményt vesztett sóhajjal leroskad. Lehet kommunikálni.

A készülékből kicsalt első hangok ijesztőek.

– Itt MZ/X/2 rob hely – recseg a készülékből. Aladár a csizmára való tekintettel ezúttal díjmentesen fordít és magyaráz. Leszármazottjuk üzenetrögzítő robothelyettesét hallják. MZ/X éppen betegeskedik, de ágyában elérhető.

– Fekv bet orv kez... – nyögi a telefonba náthás hangon a majdani Mészga. Éppen kezelés alatt áll.

A robotorvos folyamatosan méri a lázát, beledöf egy-egy injekciót. Sajnos, mindez eddig nem sokat segített rajta. A jövő gyermekét rettenetes ősi kór kínozza: náthás.

– Nyugi, öcsi! – mosolyog fölényesen Géza. – Ezt nálunk is jól ismerik.

– És van rá orvosság? – reménykedik a szenvedő beteg.

– Már hogyné volna! Úgy hívják, kalapkúra. Az alkalmazott gyógyszer pontos neve: fütyülős barack, és nagyon kellemesen lehet gyógyulni a segítségével.

MZ/X-nek azon nyomban kedve támadt egy ilyen valódi atomókori recepten alapuló gyógyuláshoz. Így aztán Géza kicsempésztette a nagyszobából a fikusz cserepébe rejtett fütyülős barack üveget, és a rádión kapott utasításoknak megfelelően az ablakba helyezte. A fényposta ezúttal fordítva működött, a gyógypálinkát elrepítette a távoli jövőndőbe.

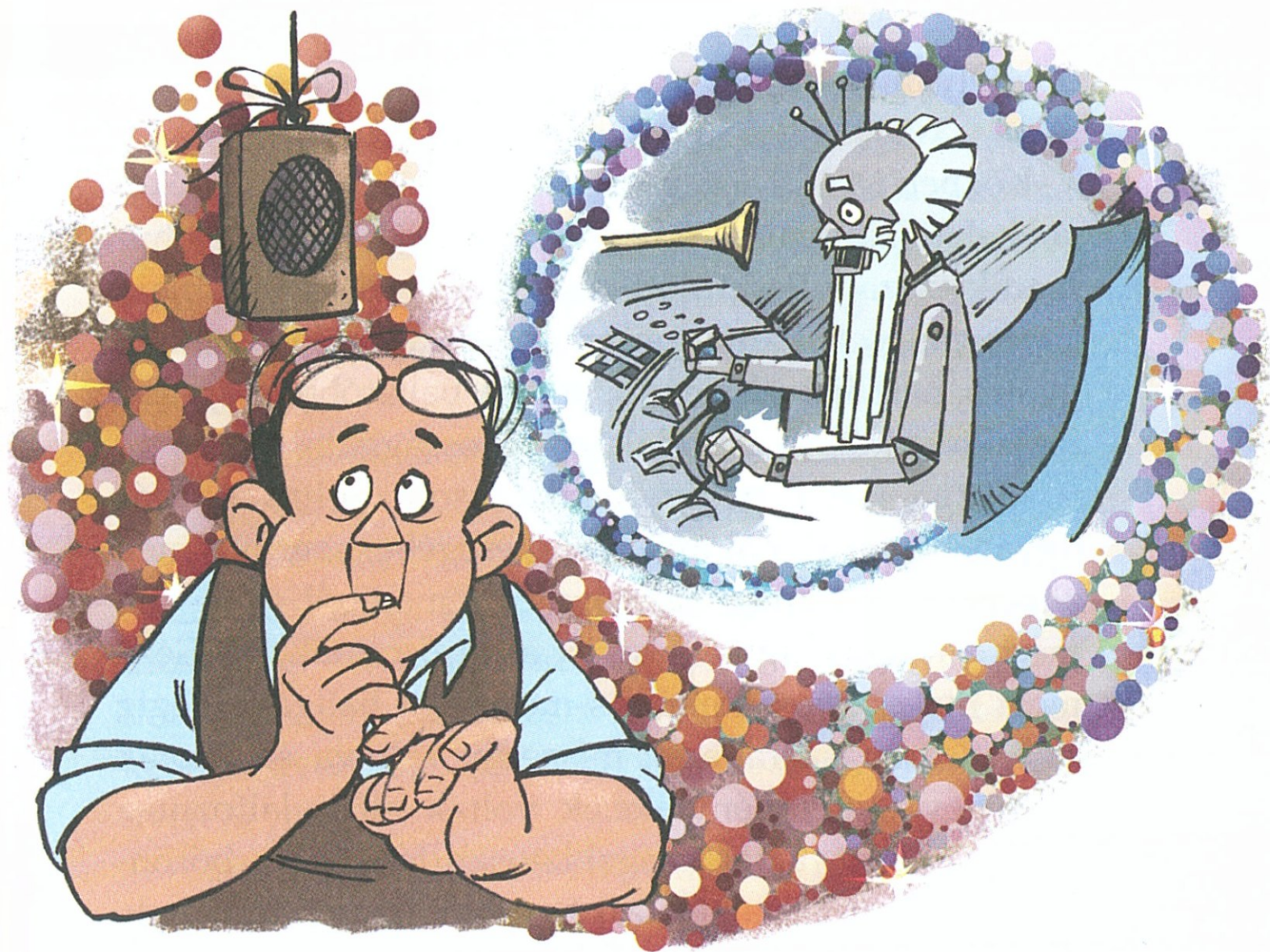
– Csodálatos! – cuppog hamarosan a rádióban MZ/X. – Már az első korty után is jobban érzem magam. Köbüki! Ez több mint csodálatos! Kívánj tőlem akármit, most megkapod!

Ez aztán a szerencse! A csodaszerének hatásában biztos köbüki szemérmesen kiböki, hát bizony elkelne egy kis segítség, merthogy az ő kis felesége mindenáron utazni szeretne.

– És te mit szeretnél? – kérdi az orvosság újabb adagjaitól egyre vidámabb leszármazott.

– Nekem azt kell szeretnem, amit ő szeret – feleli pontosan, egyszersmind diplomatikusan Géza.

– Akkor szeressed! – hagyja rá MZ/X, és gáláns gesztussal felajánlja egy körsétára saját bolygóközi űrkorongját.

Aladár a plafonig ugrik, de Géza is olyan mámoros lesz, mintha ő kortyolgatna bele féltve dugdosott pálinkásbutykosába. Paula úgymint mindig lenézi, hát most majd meglátja! Ezt csinálja utánuk az a Máris!

– De hogy jutunk mi fel abba a... hogy is mondtad... űrkorongba?

Ennél mi sem egyszerűbb. Rögtön csörömpöl a barackpalack után becsukott ablak, ott áll a speciális oxigénburok-fejlesztő készülék.

– Olyan, mint egy szódásszifon – morfondírozgat Géza.

Közben MZ/X újgenerációs időkibővítő készülékével haladéktalanul elindítja űrkorongját, hogy az a huszadik századi Pest fölött lebegve fel tudja venni majd a pereputtyot. Ezután sürgősen kikapcsolódik, hogy gyötrő nátháját elűzendő, minél behatóbban tudjon foglalkozni ezzel a csodálatos orvossággal.

Mézga Géza pedig nekilát csomagolni. Aladár ugyan belegyalogol apja büszkeségébe, szerinte meg kellene várni, amíg hazajönnek a moziból a lányok, mert anyjának úgyse lesz jó, amit ő csinál. De Géza most magabiztos. Rejtélyes mosollyal hallgatja végig nejének panaszáradatát, miszerint sehova se kaptak mozijegyet, így kénytelenek voltak elfagylaltozni a mozijegy árát, aztán magabiztosan felkapja a bőröndöt, vállára dobja a kézitáskát, és int, hogy induljanak.

Paula először azt hiszi, hogy csak álmodja az egészet. Persze rögtön megpróbál mindent megtudni, ám csakis olyan válaszokat kap, mint „majd meglátod”, vagy „kíváncsiság, asszony a neved”. Csupán akkor nyugszik meg, amikor férje megígéri, hogy az esti tévéműsorra időben hazaérnek.

Annyira belemelegednek ebbe a kérdezős játékba, hogy a sarki villanyrendőrnél beleszaladnak a tilosba. Pechjükre egy valódi rendőr is a helyszínen strázsál:

– Jó napot kívánok! Tilos helyen történő áthaladás esetének fennforgása miatt helyszíni bírság kiszabását helyezem folyamatba.

Paula persze tiltakozik, ők a zöldbe indultak, de a

rendőr úgy véli, még a kirándulni szándékozókra is vonatkozik a KRESZ. Ekkor Géza titkos jelére Aladár megnyomja a piros gombot a szifon oldalán. Azonnal egy fényes oxigénburok veszi körül őket és száll velük fel a magasba. A rendőr zavartan motyog utánuk.

– Elnézést, nem tudtam, hogy kísérteteknek tetszenek lenni...

Paulának most már nagyon elege van az ilyen rejtélyes ügyekből.

– Géza! Mi ez?

Ámde Mészga Géza továbbra is csak sejtelmesen mosolyog, és mindössze annyit hajlandó elárulni, hogy egy kis kirándulásra hívta őket a világűrbe egy kedves távoli rokonuk. Mert egy valamire való férjnek ilyen is van.

– Jaj, ne! Megkímélhetnél már az ízetlen vicceid-től...

– Ez nem vicc, Paula! Pillantsál csak egy kicsit magad alá!

Paula pillant, és rögtön sikoltva kapaszkodik a férjébe. Rémülten látja, hogy eltűnt alóluk a város, sőt már az egész Földből is csak egy földgömb lett, ők pedig ott lebegnek az űrben egy vékony buborékban. És mindezt meg se beszélték vele! Mérgében odavágná a táskáját vigyorgó hites urához, de a mozdulattól ő kezd ide-oda röpködni.

Szerencsére hamarosan megérkeznek MZ/X űrköröngjához. Paula gyanakodva nézi ezt a különös formájú micsodát. A tévében sem szereti a sci-fi-sorozatok. Ráadásul végképp nem ért semmit.

– Ez honnan van, Géza? Becsületes úton neked nem telhet ilyesmire...

– Ne félj, nem a letagadott túlórapénzemből vettem...

– Ezt te most nem fogod elviccelni! Azonnal mondj el mindent, vagy kiszállok!

– Előbb most beszállunk, Paula!

Szerencsére minden automatikusan megy. A buborék az úrkorong bejáratí ajtájához tapad, amely szinte beszippantja őket. Az első pillanatban tátva marad a szájuk. Szép, tágas repülő jármű köbükunokájuk úrkorongja. Aladár rögtön felfedezőkörútra indul, Kriszta vihogva béméshkodik, Géza pedig verejtékezve próbálja megmagyarázni Paulának, hogy higgye el, tényleg egy távoli rokona hívta meg őket egy kis kirándulásra.

– Rokon? Ugyan már! Miért nem mutattad be eddig?

– Mondom, távoli rokon. Most is távvezérel bennünket.

A távoli rokon addigra lélekben még jobban eltávolodhatott tőlük. Már alig-alig figyelt oda saját úrkorongjára. Így aztán induláskor Mézgáék egy hatalmas rántást éreztek, majd ide-oda vágódtak az utaskabinban.

– Géza! Mi ez? Magyarázatot kérek!

– Nyugi, anyu! Ennyit a hatos buszon is el kell viselni – kacarászik Kriszta, de Paulának fogytán a humora.

– Ez az úrsófőr biztos be van rúgva!

Krisztát ez a feltételezés sem zavarja.

– Végre egy buli, ahol a fejem tetejére is állhatok. Ide nézz, anyu!

– Én nem vagyok légy, hogy a falon mászkáljak! – dohog Paula, személyes sértésnek véve minden váratlan kanyart.

Közben Géza és Aladár verejtékezve kapaszkodik a vezérlőpultba. Géza egyre jobban aggódik, hogy túl messzire kerülhettek a Kökörcsin utcától, Aladár azonban itt is otthon érzi magát. Addig piszkálja a kapcsolótáblát, amíg végre létrejön az összeköttetés az úrhajó tulajdonosával. Sajnos, ebben sincs túl sok köszönet. MZ/X a túladagolt náthaölő szertől időközben gyógyszermérgezést kapott. Most önjáró betegágyát versenyautónak képzelve száguldozik föl s alá bútorai között. Közben úrbeli vendégeit is irányítja, és nem győzi dicsérni a csodálatos orvosságot.

– Meghiszem azt! – csettint rá büszkén Géza. – Valódi kisüsti!

Erre a kijelentésre még vadabb száguldásba kezd az úrkorong.

– Apu! Vigyázz, mit beszélsz – fogja a fejét Aladár. – Valódi kisüsti az ő nyelvén azt jelenti: „Vadul lódíts kisebb üstökösök irányába!”

Géza szegény rögtön helyesbítene, de válasz helyett különös zajok szűrődnek hozzájuk az éterből.

– Mi ez? Motorhiba?

– Csak a köbükunokád hortyog! Üzemanyag-túl-
adagolás...

Ez sem örömhír. Még Aladárnak sincs fogalma ar-

ról, hogyan kellene vezetni ezt a majd egyszer megkonstruálandó szuperjárgányt. Használható pilóta nélkül ők csak tehetetlenül kóvályoghatnak az űrben, várhatják, mikor múlik el az ősi orvosság rájuk nézve káros mellékhatása. Hogy a nagyobb megrázkódtatásokat elkerüljék, Aladár átkapcsol a robotpilótára, de ez még nagyobb megrázkódtatással jár.

– Gáz van! Kiégett az önirányító kormány szerkezet agyközpontja! Nem bírta szegény ezt az őrült száguldozást.

– Az mit jelent? – néz a fiára tanácstalanul Géza.

– Semmi jót. Itt már csak egy kényszerleszállítás segíthet.

Géza rémülten néz ki az ablakon a világűrbe.

– Hova lehet itt leszállni?

– Tudod mit? Azt bízunk a ketyerére.

Azzal Aladár kicsit reszkető kézzel megnyomja a *kény lesz* gombot. Az űrkorong néhányat pördül, majd megindul egy ismeretlen cél felé. Géza gyorsan odakúszik a lányokhoz, hogy előkészítse őket a várható viszontagságokra. Kriszta kitörő örömmel veszi tudomásul, hogy megint új kalandok következnek. Paula azonban már oda se figyel. Görcsösen kapaszkodik az ülésébe, és dől belőle a panasz.

– ...Disznóság! Még hogy egy Rezovits lányból léggömböt csináljanak!

– Nyugodj már meg! – csitítja Géza. – Hamarosan szilárd talaj lesz a talpad alatt... Megígérem... – folytatná, de ebben a pillanatban megrázkódik az űrhajó, valahol földet értek.

– De Géza! Mit csinálsz? Ez nem is a talpam! – visítja Paula a padlóról. De aztán benne is győz a kíváncsiság, ha már itt vannak, nem ártana körülnézni, legyen majd mit mesélni a Kökörcsin utcában.

Az egész család ott tolong az űrkorong kijáratánál. Egyenként ugrálnak ki belőle és indulnak felfedezni az ismeretlen világot.

Akár a Föld valamelyik távoli vidékén is járhatnának. Épp egy tóparti tisztásra szállt le a gépük. Kriszta azonnal fejest akar ugrani a hullámokba. Szerencsére jóanyja ragaszkodik hozzá, hogy először ebédeljenek meg, ahogy illik. Pokrócot terít a földre, gondosan

kirakja rá az elemózsiát, közben Géza markába nyom egy teáskannát, hozzon vizet. Ám a kanna merítés közben egyszerűen elolvad a tóban.

– Géza! Mit csinálsz?! Elherdáltad Mici néni nászajándékát! Fogj egy bögrét legalább!

Géza azonban rosszat sejt. Rohan vissza Aladárhoz, aki még mindig a vezérlőpultnál próbálja kideríteni, hová is jutottak tulajdonképpen.

– A Holdat elhagytuk. A Vénuszig még nem jutotunk el... Akkor most hol a fenében...? – Hirtelen megakad a szeme egy villogó halálfejen. – Tűnés, apu! – És húzni kezdi Gézát a többiek irányába.

– Miért? Csillaghullás lesz?

– Csak egy halálfejet láttam, két keresztbe rakott csülökcsonttal.

Ennyi Gézának is elég, hogy kiadja az útiparancsot.

– Azért ezt a csirkecombot még lenyelhetem? – vág vissza epésen párjának az önbizalmát visszaszerzett Paula. Ám hamar torkára forr a szó.

Először csak a megkezdett combocska röppen ki a kezéből. Útját nyomon lehet követni, egy tátott szájjal vigyorgó szörnyeteg torkában tűnik el a falat. A gyors, kegyetlen csápok rögtön új zsákmány után indulnak, boszorkányos gyorsasággal tüntetik el Mézgáék szétdobált konzervdobozait. Ennyiből mindenki érthet. Rohan máris az űrhajó felé az egész család, ám velük szemben egyre újabb szörnyetegek bukkannak fel vi-gyorogva, csápjaikkal hadonászva.

Végül maguk sem értik, hogyan jutottak vissza az űrkorongba. Mikor már megnyugodnak, sőt arról

beszélgetnek, hogy egy-két csápot el lehetne vinni háziszörnynek, Kriszta rémülten felsikolt:

– Maffia kint maradt!

Kriszta azonnal ki akar rohanni a cicáért. Apja az utolsó pillanatban rántja vissza:

– Itt maradsz! Majd én! Azaz én se...

– Nyugi! Én visszahozom – jelenti be rendíthetetlen nyugalommal Aladár.

– Hogy képzeled?! – sikolt Paula. – Még a leckédet sem írtad meg...!

De Aladár csak legyint. Duroxburokban ezek sem árthatnak neki. Neki lett igaza, tehetetlenül lepattan-
nak róla a csápok. Így is sokáig hiába hívogatja az el-
tekergett macskát, csupán a panaszos nyávogás hallat-
szik a sziklák közül. Végül Maffia is megkerül. Rabló-
ja hiába védi tekergő kacsokkal gondosan előkészített
vacsoráját, Aladárnak még arra is marad ideje, hogy
egy kis rágógumival dúsított duroxot fröcsköljön a
szörnyeteg tátott szájába, amitől az lufikat kezd fújni.

Sok-sok viszontagság után újra együtt a család.

– Mit lehet tenni ezzel a szegény elázott beteggel? –
aggodalmaskodik Géza. – Ne próbáljuk meg felébresz-
teni?

– Már beszéltem vele – nyugtatja meg Aladár.

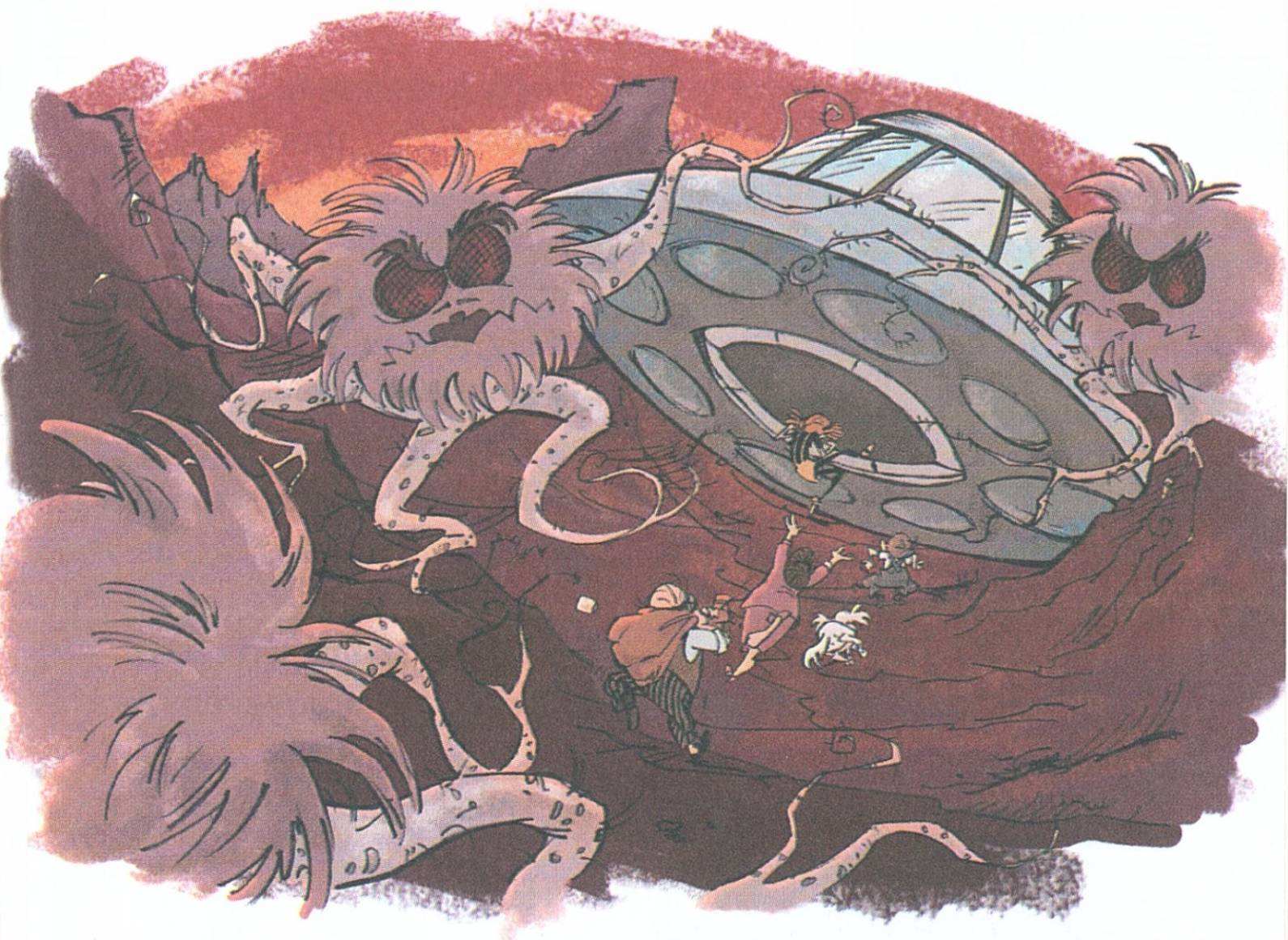
– Hogy érzi magát?

– Egy kicsit másnapos, de a náthából sikerült telje-
sen kigyógyítani. Már a járgánya is kellene neki.

– Csak nehogy odakormányozzon bennünket is!

– Nyugi! Mindjárt Pest fölé érünk. Tereld a lányo-
kat!

Géza sorba állítja a családot, Aladár megnyomja a duroxpalack gombját, azzal Mézgáék búcsút intve az űrkorongnak, buborékukban megkezdik a leszállást.

– Tyuhé! Burokban születünk! – rikkant fel az egyre vidámabb Kriszta. Csak Paula ígéreti makacsul továbbra is az otthoni nagy leszámolást.

– Csak egyszer hazaérjünk!

Ez azonban nem olyan egyszerű. Simán leszállnak, a hely azonban ismeretlennek tűnik. A térhatású jelzőtáblán ugyan ott villog a „Kökörcsin utca” felirat, ugyanakkor egy világváros hatalmas üvegpalotái között járnak.

– Jó lenne valakit megkérdezni... – morfondíroz Géza. De csak különféle fantasztikus járműveket látnak elsuhanni.

Végre a távolból feltűnik egy járókelő. Lassan jön feléjük, botjára támaszkodva. Hosszú fehér szakáll van. Valahonnan mégis ismerős.

– Máris szomszéd – csodálkozik rá a jövevényre Géza, és odasúgja a többieknek –, hogy megöregedett!

Lassan az egész család felismeri. Neki is gyanús lehet valami, mert amikor odaér, ő is megáll.

– Nem ismer meg, szomszéd? – mosolyog Géza. – Mi vagyunk a Mézgáék!

– Mézgáék? – tűnődik el az öregúr. – Itt tényleg laktak valamilyen Mézgáék. Úgy ötven évvel ezelőtt, ha jól emlékszem...

– Hát persze! – csap a homlokára Aladár. – Ezt már Einstein is megmondta! Amíg mi egy napot az úrben kalandoztunk, addig itt a Földön ötven év telt el.

Paula nem kap levegőt a felháborodástól.

– Azt akarjátok mondani, hogy lekéstük a tévéműsort?

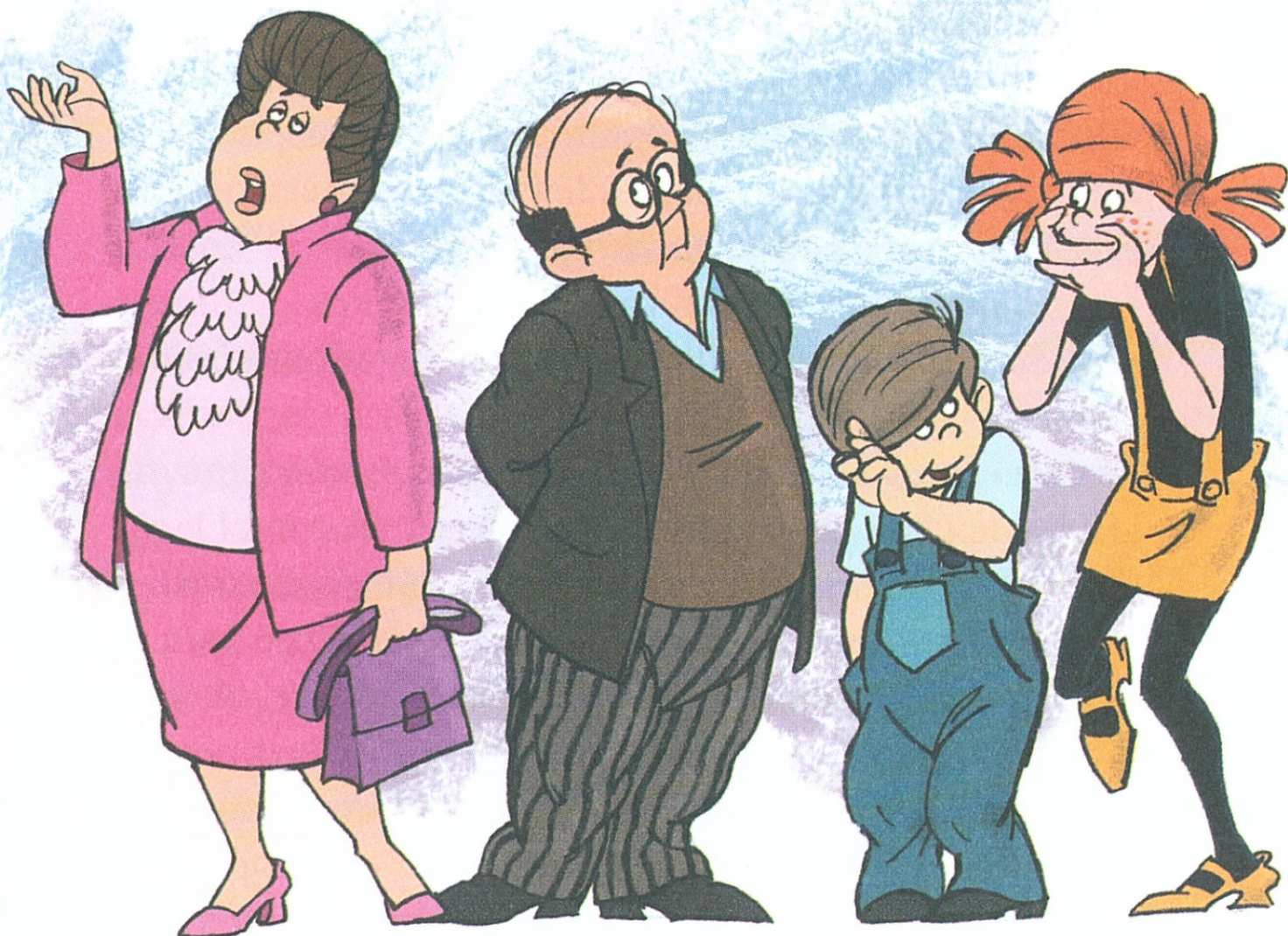
Erre senki nem tud felelni. Géza tanácstalanul forgolódik ide-oda.

– Te érted ezt, Paula?

– Én csak azt nem értem, hogy miért nem Hufnágel Pistihez mentem feleségül!

Aladár cinkos vigyorral böki oldalba Krisztát:

– Hatvanhat évvel ezelőtt...!

Kedves Olvasó!

Ha nem jössz rá, hogy ki írhat hozzád levelet ennek a kis kötetnek az utószavában, akkor se keseredj el. Egy forintért megmondom. Vagy talán már eszedbe is jutott. Egy forint nem nagy pénz manapság, de az emlékezet világában nincs infláció.

Nevem tehát Mészga – kedves nővérem, Kriszta szerint „Lüke” – Aladár. Apám Mészga Géza bérelszámoló és kispolgár, anyám Mészgáné született Rezovits Paula, háztartásbeli. Ma már ezeknek az adatoknak alig van jelentőségük, a maguk idejében azonban családjunk osztályhelyzete valamiféle társadalmi enyhülést fejezett ki, a korlátok lazulását a korábbi rendszerrel szemben, amelynek elvárásai szerint egy ilyen mintáértékű familiának tükröznie kellett volna a társadalom egészséges arányait. Apám lehetett volna munkás, anyám paraszt, akik gyermekeikből dolgozó értelmiséget kívánnak nevelni. Akkoriban „egyéb” kategóriás származásommal nehezen tanulhattam volna tovább, és még örülhettem volna, hogy írhatnám anyám miatt nem dugnak be az „osztályidegen” kategóriába. Sőt! Ha az is kiderül rólunk, hogy van egy titkos kapcsolatunk egy másik világban élő rokonunkkal, arra gondolni se jó. Pedig mi nem tehattünk semmiről. Mi, gyerekek.

Az ilyesmiben mindig a szülő a hibás. Most nem a

saját szüleimről beszélek, hanem azokról, akik valóban a világra hoztak. Pallasz Athéné, a tudás görög istennője például egyenesen apjának, Zeusz főistennek a homlokából pattant ki teljes fegyverzetével együtt. Mi, Mézgaék egyszerre két homlokból származunk: mindkettő tulajdonosa József: ami a képernyőn látszik belőlünk, azért Nepp József a felelős, ami hallatszik, azért Romhányi József. Persze nekik is voltak tettestársaik, hosszú stáblisták őrzik a nevüket. (Közülük most csak a Bélákat említeném meg: családunk krónikájának filmre vitelében Ternovszky Béla játszott nagyon fontos szerepet, ennek a könyvnek a megszületésében pedig Rigó Béla.)

Háromszor tizenhárom epizódon át mi voltunk a legnépszerűbb szappanopera a magunk idejében. Az első sorozat családunk hétköznapijait mutatta be abban a történelmi pillanatban, amikor fölvevük a kapcsolatot kedves jövőbeli leszármazottunkkal. Újabb sorozat árulkodott az én úrbéli csodálatos kalandosaimról, azután pedig tizenhárom részben feldolgozták egy fantasztikus vakációnkat, amelyet anyám leánykori udvarlójának, a sokat emlegetett Hufnágel Pistinek jóvoltából tehattünk a világ körül.

A hajdani nézők közül a legtöbben az első sorozatra esküsznek. Ennek epizódjaiból válogatták ki a sorso-mat irányító szerzők és szerkesztők a mostani kötet anyagát. Tessék fellapozni és tágra nyílt lelki szemekkel elképzelni az én gyermekkorom világát. Sokat fognak nevetni, azt garantálhatom.

Apám, Mézga Géza esténként jól bevacsorázik, az-

tán újságjával és szivarjával belesüpped a karosszékébe, és várja a televízió egyetlen csatornájának műsorát. Tulajdonképpen legszívesebben előre elszunnyadna, de a körülmények ezt sohasem teszik lehetővé, mert hol az újságja gyullad ki, hol gyermekei okoznak családi háborúságot, hol pedig elromlik a tévé, ami abban az időben is felért a legsúlyosabb – természeti és társadalmi – katasztrófákkal.

Ami az alapproblémákat illeti, be kell vallani – bár évtizedek múltak el azóta –, nem sok minden változott. Legfeljebb ma máshonnan várjuk a csodát. Mi még hittünk egy köbükunokában, akihez rádión lehet fohászkodni, és aki a mesés jövőből elküldi hozzánk saját hétköznapi tárgyait, hogy kisegítsen bennünket. Ám sajnós az a szomorú igazság, hogy aki bajban van, azon nehéz segíteni. MZ/X (ugye, milyen kedves név?) varázslatos technikai eszközei nálunk is hibátlanul működtek, csak éppen mi nem tudtunk hozzájuk felnőni. A rosszul termő kert fölé húzott „Góliátfólia” nemcsak a gyümölcsöket növesztette óriásivá, hanem a kártevő rovarokat és madarakat is. A csodás autómotor fékezhetetlenül röpítette családi tragacsunkat a Balatonba, majd a lakodalmas asztal közepére, a nekünk, iskolakerülő gyerekeknek szánt értelemfokozó csodaszer pedig törvényszerűen kedvenc háziállatainknak – Maffiának és Blökinék – jutott. Ha pedig egy úrkirándulásra végre ki tudtunk szakadni ebből a kicsinyes világból, akkor már vissza sem találtunk saját korunkba.

Persze, ez csak mese és képzelet. Bizonyosítalak, ked-

ves Olvasó, hogy én itt maradtam a földön, Magyarországon, Budapesten. Ott nőttem fel a Kökörcsin utcában, amely ma sem sokkal szebb, mint annak idején. Az élet olyan embert nevelt belőlem, akit Luxnix tabletta nélkül sem lehet észrevenni. Alapítottam egy új Mézga családot, nekem is vannak problémás gyermekeim. Legfeljebb egyben s másban különböznek az egykori Aladártól. Az én fiam például nem az otthonról csent vagy guberált alkatrészekből buherálja össze különleges szerkentyűit, hanem a netről letöltött katalógusokból nézi ki őket, és megveteti velem.

Bevallom, ma már bizonytalan vagyok a technikai dolgokat illetően is. Programot már nemigen tudnék írni, hackernek is kutyaütő lennék. De azért a fiam segítségével jól felszereltem magam, és ha valamit öreg fejjel nem értenék meg, azt majd elmagyarázza – egy Euróért – az unokám.

Maradok tisztelettel
M. (L.) A.

ROMHÁNYI JÓZSEF

DOKTOR BUBÓ

A televízió évtizedek óta közkívánatra sugározza Bubó doktor kalandjainak rajzfilmes krónikáját. Generációk zárták szívükbe a Nepp József által tervezett figurákat, idézgetik Romhányi József szállóigévé vált álbölcsességeit. Környezetünkben pedig gyakran fedezzük fel a Bubó doktorokat, Ursulákat, teknőcöket, csőrmestereket, és a különböző epizódok egy csapásra halhatatlanná vált szereplőit. A filmsorozat Erdőországa nagyon is a mi valóságunk mintájára készült, hőseinek erényei és gyengeségei közel állnak hozzánk, mi vagyunk ilyen esetlenek, hiszékenyek, gátlásosak és gátlástalanok, és mi próbáljuk tudatlanságunkat a bölcsesség álarca mögé rejteni.

Romhányi József saját legkedvesebb Bubó-történeteit írta meg ebben a könyvben. Viszontláthatjuk a garázda vaddisznót, a falánk vízilovat, az orrszarvánál fogva vezetett rinocéroszt, az érzékeny lelkű elefántlánykát. Amíg felelevenítjük történetüket, mondatonként, szavanként élvezhetjük a halhatatlan Rímhányó sajátos nyelvi humorát.

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

Móra Kiadó – Alapítva 1950-ben

*Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének a tagja*

ISBN 963 11 7854 4

A kiadásért felel Cs. Tóth János vezérigazgató

Felelős szerkesztő: Balassa Anna

Képszerkesztő: Diósi Katalin

Műszaki vezető: Török Károlyné

Terjedelem: 9 (A/5) ív. IF 7448

Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó Rt., Budapest, 2003

e-mail: mora@mora.hu

Internet: www.morakiado.hu

Alföldi Nyomda Rt. (8095.49.01), Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

**Néha légy bolond
Egy kicsikét!
Elrepül úgy a szürke gond,
Derül az ég.
Van abban valami báj,
Hogyha kacag a máj.
Szárnyal a kedv,
Mint a kacsamadár!**

**Légy vidám, vagány,
Akár egy srác!
Fújd meg a tülköt, trombitálj,
Valamit játssz!
Ha baj van, mégse legyen soha
Kedélyed lőporos,
Ne is figyelj oda,
Mit mond egy főokos!
Szerintem az bolond,
Ki téged mindezért,
Paprikajancsinak mond!**

ISBN 963 11 7854 4

9 789631 178548